

DE HARDY'S

DE KLOK EN DE TIJDBOM

FRANKLIN W. DIXON

EEN VREEMDELING IN MOEILIKHEDEN

Joe Hardy keek uit het raam op de eerste verdieping.

'Die man, die daar net weggaat, is geweldig opgewonden,' zei hij tegen zijn broer.

'Hij is niet lang gebleven,' merkte Frank, die bij zijn broer kwam staan, op. 'Ik heb de bel nog geen minuut geleden gehoord. Ik wed, dat tante Gertrude hem niet binnen wilde laten.'

Ze keken naar de vreemdeling, die de oprijlaan afliep. Hij scheen erg opgewonden te zijn. Toen hij het hek bereikte, bleef hij staan. Hij keek over zijn schouder naar het huis, stampte met zijn voet op de grond en knipte ongeduldig met zijn vingers. Toen liep hij plotseling met snelle stappen de Hoofdstraat af in de richting van de rivier. Hij had echter nog geen twintig meter afgelegd, toen hij bleef staan, op zijn schreden terugkeerde en aarzelend langs het hek liep. Het was een man van middelbare leeftijd, betrekkelijk dik, met een rood, gladgeschoren gezicht en tip-top gekleed. 'Hij schijnt boos te zijn,' zei Joe.

'Misschien heeft tante Gertrude hem afgesnauwd,' veronderstelde Frank. De vreemdeling verdween uit het gezicht en de jongens maakten zich verder klaar. Het was hun bedoeling de hele dag op stap te gaan met een paar vrienden. Toen ze klaar waren, gingen ze naar beneden.

Tante Gertrude, die tijdens de afwezigheid van meneer en mevrouw Hardy voor het huishouden zorgde, zat te breien in de woonkamer. Zolang de Hardy's hun bitse en bezige tante kenden, hadden ze haar nog nooit zonder breiwerk gezien. Maar ze hadden ook nooit gezien, dat ze een of ander breiwerk af had.

'Waar gaan jullie heen?' vroeg ze snibbig, terwijl ze over de rand van haar bril naar haar neven keek.

'We gaan er op uit met een paar jongens, tante Gertrude, ' antwoordde Frank.

'Er op uit!' echode tante Gertrude verachtelijk. 'Op herrie, wed ik! Als jullie niet door een autobus overreden worden, verdrinken jullie misschien. '

'Wie was die man, tante Gertrude?' vroeg Joe, een ander onderwerp aansnijdend.

'Weet ik niet! Kan me niet schelen!'

'Hij was erg opgewonden. '

'Dat interesseert me niet. Hij wilde jullie vader spreken. '

'Heeft u hem verteld, dat vader weg is?' vroeg Frank.

Tante Gertrude staarde hem aan, alsof hij een grote dwaasheid had uitgekraamd.

'Het verstand komt met de jaren! Natuurlijk heb ik hem niet verteld, dat je vader er niet is. Het is niet veilig vreemdelingen aan hun neus te hangen, dat je alleen thuis bent. '

'Hij zag er heel onschuldig uit, ' zei Joe.

'Schijn bedriegt, ' zei tante Gertrude. 'Als ik hem gezegd had, dat we alleen thuis zijn, zou hij misschien midden in de nacht

teruggekomen zijn om ons allemaal te vermoorden. ' De jongens grijsden om de griezelige gedachte van hun tante. 'U had hem moeten binnenlaten, tante Gertrude, ' zei Frank. 'Misschien wilde hij vader vragen een geheim op te lossen en in dat geval hadden wij hem misschien kunnen helpen. ' Tante Gertrude begon honend te lachen. 'Wat een verbeelding!' riep ze uit. 'Denken jullie nu werkelijk, dat jullie al rijp zijn om je vader op te volgen, omdat je het geluk had een paar dieven op heterdaad te betrappen? Vergeet alsjeblieft niet, dat ik jullie bijna elke keer aan de oplossing hielp!' Op dat moment rinkelde de bel van de voordeur. 'Lieve hemel!' zei tante Gertrude. 'In dit huis heb je nu nooit eens een minuut rust. Telkens als ik ga zitten, rinkelt de bel of komen jullie me lastig vallen. ' De Hardy's waren al in de gang. Op hetzelfde moment was dezelfde gedachte door hun hoofd geflitst. Dat was misschien de opgewonden vreemdeling, die nog eens een kans wilde wagen. Toen ze de deur openden, zagen ze, dat ze zich niet vergist hadden. Het was de dikke, goed geklede man, die voor de deur stond. 'Ha!' zei hij, kennelijk opgelucht, omdat hij niet weer tegenover tante Gertrude stond. 'Zijn jullie de zoons van meneer Hardy?'

'Inderdaad, meneer, ' antwoordde Frank. 'Kunnen we u misschien helpen?'

'Ik zit in grote moeilijkheden, ' antwoordde de vreemdeling. 'Ik wil meneer Hardy onmiddellijk spreken. '

'Kom binnen, meneer, ' nodigde Frank uit, 'en vertel ons iets

meer over uw moeilijkheden. Vader is jammer genoeg niet thuis. ' De vreemdeling kwam binnen en volgde de jongens naar de woonkamer. Tante Gertrude keek de bezoeker met een verontwaardigde blik aan, greep haar breiwerk en zeilde als de beledigde onschuld de kamer uit.

'Is meneer Hardy de stad uit?' vroeg de bezoeker.

'Hij is met vakantie, meneer. '

De vreemdeling maakte een gebaar van ongeduld. 'Ik wil hem spreken, ' verklaarde hij. 'Het komt er niet op aan, hoeveel het kost. Meneer Hardy is de enige man, die me kan helpen.

Kunnen jullie hem bereiken en hem vertellen, dat hij terug moet komen?'

De jongens keken sip. Hun ouders waren opzettelijk naar een afgelegen plaats gegaan, waar ze niet door post of telefoon lastig gevallen konden worden. Dat vertelde Frank de bezoeker en toen voegde hij er op de man af aan toe: 'Als u ons iets over uw moeilijkheden wilt vertellen, meneer, kunnen wij u misschien helpen. '

'Jullie?' riep de bezoeker ongelovig uit. 'Jullie zijn nog maar jongens!'

'We hebben al heel wat zaken opgeknapt, meneer, ' zei Joe, 'en wij willen detective worden, net als vader. '

De vreemdeling schudde zijn hoofd. Hij wilde zijn moeilijkheden niet aan jongens uitleggen.

'Geen sprake van, ' verklaarde hij. 'Probeer je vader nu maar te bereiken — telefonisch of met een telegram. Mijn naam is Raymond Dalrymple. '

'Van Lakeside?' vroeg Frank.

'Hebben jullie al over me horen spreken?' vroeg meneer Dalrymple. Dat scheen zijn IJdelheid te strelen.

'Inderdaad, ' antwoordde Frank. 'U bent bankier, nietwaar?'

Ja, ' gaf meneer Dalrymple toe, terwijl hij zich met zijn hoed koelte toewuifde. 'Bericht je vader zo spoedig mogelijk, dat Raymond Dalrymple hem nodig heeft en dat het een kwestie is van leven of dood. ' De jongens waren onder de indruk, want de toon van de bezoeker verried, dat hij geen grapje maakte.

'We zullen doen, wat we kunnen, ' beloofde Frank, maar hij voegde er onmiddellijk aan toe, dat er niet veel kans bestond, dat hun vader binnen afzienbare tijd terug zou kunnen komen. De Hardy's waren allebei even nieuwsgierig te horen, wat er aan de hand was, maar meneer Dalrymple scheen hun niets te willen vertellen. 'Tk zal vanavond nog wel eens langs komen, ' zei de bezoeker, 'om te horen, wat jullie bereikt hebben. Vergeet vooral niet je vader te zeggen, dat het een kwestie is van leven of dood en dat hij me móet helpen. '

'Waarom wendt u zich niet tot de politie?' stelde Joe voor. 'De politie?' echode meneer Dalrymple verachtelijk. 'Bah! Praat me niet van de politie! Dit is werk voor een man, die van wanten weet!' Hij liep al naar de deur, maar toen scheen de sportieve kleding van de jongens hem op te vallen. 'Gaan jullie er op uit?' vroeg hij.

Ja, ' antwoordde Frank. 'Het weer is veel te mooi om binnen te zitten.

We stonden net klaar om te gaan, toen u belde. '

'Waar gaan jullie naartoe?'

'We hebben geen vaste plannen. Misschien gaan we een eindje de kustweg langs. '

Meneer Dalrymple schraapte zijn keel en scheen ergens over na te denken.

'De kustweg?' vroeg hij. 'Dan komen jullie in ieder geval langs het Purdy-huis. '

'Best mogelijk, ' antwoordde Joe. 'Hoezo?'

'Doet er niet toe! Ga eens een kijkje nemen in het Purdy-huis, als jullie in de buurt zijn. Daar vinden jullie misschien iets van jullie gading, als jullie graag puzzels oplossen. '

De jongens staarden meneer Dalrymple verbaasd aan; ze hadden nog nooit gehoord, dat er met het Purdy-huis iets aan de hand was. 'Kunt u ons niet iets meer zeggen, meneer?' drong Joe opgewonden aan. 'Wat is er voor geheimzinnigs aan het Purdy-huis?' Meneer Dalrymple schudde zijn hoofd. 'Ik zal er geen woord meer aan toevoegen, ' zei hij. 'Misschien heb ik nu al te veel gezegd. Als jullie een tip willen hebben, ga daar dan maar eens een kijkje nemen. Natuurlijk verwacht ik niet, dat jullie erin zullen slagen de zaak op te lossen. '

De bezoeker weigerde elke verdere verklaring en even later verliet hij het huis.

De Hardy's keken elkaar aan.

'Ik vraag me af, wat hem dwars zit, ' zei Joe.

'Hij vond, dat wij hem niet konden helpen. En het is totaal uitgesloten, dat wij vader op tijd hier kunnen laten

terugkomen. Een kwestie van leven of dood. Ik wou, dat hij iets meer had gezegd. ' De gedachte, dat een geheim op hen lag te wachten om opgelost te worden, was voor de Hardy's erg aantrekkelijk. Ze vonden het jammer, dat meneer Dalrymple hun niet de minste aanwijzing had willen geven. 'Nou, ' zei Frank, 'hij heeft ons wel niets over zijn zorgen verteld, maar we hebben nu toch een tip. En je kunt van mij aannemen, dat het Purdy-huis vandaag bezoek krijgt. ' Tante Gertrude had de bezoeker horen weggaan en kwam terug naar de woonkamer.

'Wat wilde hij?' vroeg ze.

'U had erbij moeten blijven, ' zei Joe. 'Het was werkelijk een heel aardige man, tante Gertrude. We hebben heel prettig met hem gepraat. '

Ja, dat zal wel, maar ik vroeg je iets. Wat wilde hij?'

'U had hem binnen moeten laten, toen hij de eerste keer aanbelde, ' zei Frank ontwijkend. 'Hij had geen misdadige bedoelingen. '

'Dat kun je nooit van tevoren zeggen, ' bitste tante Gertrude.

'Als jullie tot de jaren des onderscheids zijn gekomen, zullen jullie weten, dat het verkeerd is Jan en alleman in huis te halen. '

'Hij heette niet Jan, ' zei Frank.

'Het kan me niet schelen, hoe hij heette, ' zei tante Gertrude.

'Ik wil jullie alleen maar aan het verstand brengen, dat jullie erg voorzichtig moeten zijn met vreemdelingen. ' Frank keerde zijn zakken binnenstebuiten.

'Als hij mij had willen beroven, was hij hoogstens dertien cent rijker geworden, ' merkte hij op.

Tante Gertrude snoof en liep verontwaardigd de kamer uit. Pas toen ze al in de keuken was, drong het tot haar door, dat de jongens nog geen antwoord hadden gegeven op haar vraag, wat de vreemdeling wilde.

HET PURDY-HUIS

Chet Morton en Biff Hooper, de boezemvrienden van de Hardy's, kwamen de broers een paar minuten nadat de bankier was vertrokken afhalen. Onmiddellijk gingen de jongens op weg, terwijl hun oren nog gonsden van de waarschuwingen van tante Gertrude. 'Ga in elk geval niet zwemmen. Blijf altijd rechts van de weg. Zeg niets tegen vreemden. Kom op tijd thuis. '

Enzovoorts! Tante Gertrude had nu eenmaal de gewoonte aangenomen haar neven te behandelen als een paar hulpeloze kinderen, die eigenlijk nog niet zonder kindermisje de straat op mochten. De Hardy's vertelden Chet en Biff niets van hun vreemde bezoeker en dezen hadden er dan ook geen idee van, dat Frank iets in de zin had met zijn voorstel om een eindje de kustweg langs te wandelen. 'Mij goed, ' zei Chet, een vrolijke, altijd opgewekte jongen, die bij voorbaat akkoord ging met alles, wat er werd voorgesteld. 'We kunnen op de kustweg net zo goed van de zon en het mooie weer genieten als ergens in de buurt van het vliegveld. ' Je hebt 't over de zon en het mooie weer, ' zei Biff Hooper plagend, 'maar je bedoelt natuurlijk, dat je boterhammen daar net zo goed zullen smaken als ergens anders. '

Er werden nogal eens grapjes gemaakt over Chets voorliefde voor veel eten, maar hij werd er nooit boos om. Hij grinnikte tegen Biff en zei: 'Het kan me niet schelen, waar ik moet eten.

Ik kan overal lekker eten — aan de kustweg, in een wei, op een vlot of in een boom. Als ik maar te eten krijg! Jullie doen altijd alsof ik een schrokop ben, maar dat is onzin. Ik ben alleen maar jong en moet nog groeien. Dat betekent, dat... ' 'Kijk uit!' schreeuwde Frank eensklaps.

Chets redevoering over het voedselvraagstuk werd ruw onderbroken en hij sprong als een volleerd atleet naar de kant van de weg. Een grote, gesloten auto kwam door de bocht gieren. De wagen reed met een onverantwoordelijke snelheid, vloog op twee wielen door de bocht, kwam met een bons weer op z'n vier wielen en raasde verder.

Als Frank niet geschreeuwd had, zou de wagen recht op hen ingereden zijn. Nu hadden ze zich nog net langs de kant van de weg in veiligheid kunnen brengen. Chet kwam in een droge sloot terecht en bleef naar adem liggen snakken. In een flits was alles voorbij. De wagen verdween om de volgende bocht in een wolk van stof. Je kon alleen het geloei van de motor nog horen.

De Hardy's liepen weer naar het midden van de weg en zagen Chet en Biff, die boven op elkaar in de sloot lagen.

'Alle mensen!' riep Frank uit. 'Dat was op het nippertje!'

'Als jij niet geschreeuwd had, zouden we als een stelletje kippen overreden zijn, ' hijgde Joe. 'Die kerel moesten ze opsluiten!' Chet, die overeind gekrabbeld was en zijn kleren een beetje afsloeg, begon een redevoering over roekeloze chauffeurs, die het leven van niets vermoedende voetgangers in gevaar brachten. 'Dat komt ervan, ' zei hij, terwijl hij zijn

vuist opstak in de richting van de stofwolk, waarin de wagen verdwenen was, 'als krankzinnigen achter het stuur van een auto gaan zitten. Het scheelde maar een haar of hij zou vier jonge, veelbelovende levens in de kiem gesmoord hebben!' 'Ik geloof, ' mompelde Biff, terwijl hij over zijn geschaafde knie wreef, 'dat ik mijn eigen record van een zijwaartse sprong met staande start gebroken heb. '

'Ik hoop, dat hij recht in de armen van de verkeerspolitie rijdt!' zei Frank.

De jongens waren het er roerend over eens, dat een gevangenisstraf veel te mild zou zijn voor de man, die hen bijna overreden had, maar daar ze er niets meer aan konden doen — de wagen was allang verdwenen en ze hadden niet eens het nummer kunnen noteren — klopten ze elkaar zo goed mogelijk af en zetten ze hun tocht voort. Chet fantaseerde over de straf, die hij de roekeloze chauffeur zou geven, als hij de kans kreeg. Hij zou hem twee maanden lang op water en brood zetten en hem elke dag twaalf uur algebra en meetkunde laten leren. Als hij een les niet kende, zou hij geen avondeten krijgen. Terwijl de jongens op hun gemak langs de kustweg wandelen, zullen wij ze intussen even nader voorstellen aan de lezers, die ze niet uit een ander deel van deze reeks kennen.

Frank en Joe Hardy waren de zoons van Fenton Hardy, een wereldberoemd detective, die eerst naam gemaakt had bij de politie van New York en daarna voor eigen rekening begonnen was. Hij was in Bayport gaan wonen, een heel

aardig stadje aan de Barmet-baai en hij was steeds bekender geworden, daar hij de meeste opdrachten die hij kreeg, verrassend snel tot een goed einde had gebracht. Zijn werkkamer in zijn mooie huis in de Hoofdstraat was een museum van vermoedingen, rapporten en souvenirs van de opdrachten, die hij had uitgevoerd.

Frank en Joe waren nog op het lyceum, maar ze hadden zich al voorgenomen het voorbeeld van hun vader te volgen en even beroemd te worden als hij. Meneer en mevrouw Hardy wilden liever, dat hun zoons dokter of advocaat werden, maar daar voelden de broers helemaal niets voor.

Ze hadden al herhaaldelijk bewezen, dat ze aanleg hadden om detective te worden. Ze hadden in Bayport al wat bekendheid gekregen door hun eerste zaak, die beschreven werd in het eerste deel van deze reeks: 'De schat in de toren'. Van toen af was er geen maand voorbijgegaan, of ze hadden het een of andere avontuur beleefd. In 'Twaalf uur 's nachts', het voorgaande deel van deze reeks, werd Joe ontvoerd. Dat was het begin van een reeks avonturen, waarbij de Hardy's kans hadden gezien een bende dieven te ontmaskeren.

Franks voorstel aan meneer Dalrymple om hem te helpen met het oplossen van zijn moeilijkheden, was dus helemaal niet zo dwaas geweest als de bankier dacht. In elk geval hadden de jongens nu weer iets om zich mee bezig te houden. Meneer Dalrymple had erop gezinspeeld, dat er iets geheimzinnigs aan de hand was met het Purdy-huis en dat was voor de Hardy's voldoende om er een kijkje te gaan nemen.

Na een korte wandeling bereikten ze het Purdy-landgoed. Het dak van het oude huis stak net even boven de bomen uit. Het park was omheind door een bakstenen muur.

'Laten we daar eens een kijkje gaan nemen,' zei Frank.

'Daar is niets te zien,' antwoordde Biff. 'Het huis is gesloten sinds de dood van de oude Jason Purdy.'

'Dan zullen we tenminste niet weggejaagd worden,' merkte Joe op. 'Weet je nog, wat er gebeurde, toen we in dat verlaten huis op de rotsen gingen kijken?'

'Denk nu alsjeblieft niet,' zei Chet, 'dat er met elk leegstaand huis in Bayport iets aan de hand is. Maar natuurlijk kunnen we wel even gaan kijken. Als ik me niet vergis, had Jason Purdy een pracht van een boomgaard. Misschien vinden we nog een paar appels.' De anderen begonnen te grinniken, omdat hun vriend weer eens verraden had, dat hij altijd maar aan eten dacht. Frank dacht, dat ze de inrijpoort van het Purdy-landgoed wel gesloten zouden vinden, nu het huis al zolang onbewoond was. Tot zijn grote verbazing en tevredenheid echter stond het zware ijzeren hek op een kier. Toen ze het hek verder openduwden en over de oprijlaan liepen, was het eerste wat ze zagen een agent, die naast zijn motor stond en zijn voorhoofd met een felgekleurde zakdoek afveegde.

'Een agent van de motorpolitie,' mompelde Frank. 'Ik vraag me af, wat die hier komt zoeken.'

De agent was een gemoedelijk man. Toen de jongens dichterbij kwamen, vroeg hij: 'Hebben jullie niet toevallig een

grote, gesloten wagen gezien?'

'En of!' zei Chet. 'Als we niet als een troep sprinkhanen naar de kant van de weg waren gesprongen, zou hij ons alle vier mordsdood hebben gereden. Die wagen reed minstens zo'n driehonderd kilometer per uur en als... '

'Zijn jullie hem tegengekomen?' riep de agent teleurgesteld uit. 'Wat een pech. Ik zat er achteraan en toen ik hier de poort half open zag staan, dacht ik, dat ze naar binnen gereden waren. '

'Ik mag niet zeggen, dat we hem zijn tegengekomen, ' grinnikte Chet. 'Ik wou net zeggen: 'Daar komt een wagen!', toen Biff al vroeg: 'Waar bleef dat ding?' Nee, we zijn die wagen niet tegengekomen. We zagen hem als een bliksemflits voorbijschieten. '

'Waarom zat u achter die wagen aan?' vroeg Frank.

'Havenschuimers, ' antwoordde de agent. 'Dat vermoed ik tenminste. Ik had de wagen al een hele tijd in de gaten — hij stond met draaiende motor langs de kant van de weg — en ik ging er op af om te vragen, waar ze op wachtten. Maar toen gaf de chauffeur ineens vol gas en voor ik het wist, was hij al bijna uit het gezicht verdwenen. '

'U haalt ze nooit meer in, ' zei Frank. 'Laten we hopen, dat de politie van Bayport ze te pakken krijgt. '

'Hoop doet leven, ' antwoordde de agent. 'Nou, dan ga ik maar weer. '

'We mogen zeker wel eens een kijkje nemen op dit landgoed?' vroeg Frank.

'Wat mij betreft wel, ' zei de agent, terwijl hij zijn motor startte. 'Ik heb hier niets te vertellen. '

'Weet u iets bijzonders over het Purdy-huis?' drong Frank aan. De agent haalde zijn schouders op.

'Ik weet alleen maar, dat het huis onbewoond is gebleven, sinds de oude Purdy overleed en dat het me opviel, dat de poort, die drie maanden lang potdicht zat, nu ineens half open stond. Tot kijk, jongens. ' De agent reed met knetterende motor weg. Chet keek naar zijn pakje boterhammen en dan op zijn horloge. 'Kunnen we niet eerst eten?' stelde hij voor. 'Hier, onder de bomen, is net een geschikt plekje. '

'We zullen eerst eens gaan kijken en dan eten, ' zei Frank. Ze vonden niet veel bijzonders op het Purdy-landgoed. Het park was in een onbeschrijfelijke staat van verwaarlozing. Het geweldige, stenen huis was gesloten en de jongens probeerden natuurlijk niet binnen te komen. Maar op het grindpad, dat naar de voordeur leidde, zag Frank iets, wat hem interessant leek. Het was een verse voetafdruk.

Toen hij even later de gesloten voordeur bekeek, viel hem nog iets op. Het slot was een beetje verroest, doordat het lang niet gebruikt was, maar een paar krassen wezen erop, dat iemand er kort geleden met een sleutel of een scherp voorwerp aan was geweest. Misschien de man, die het landgoed een beetje in de gaten moet houden, hield Frank zichzelf voor. Maar het feit, dat meneer Dalrymple over een mysterie had gepraat, maakte, dat kleinigheden, zoals een vers

voetspoor, een paar krassen op het slot en een open inrijpoort, bijzonder belangrijk werden.

'Wat denk je ervan?' vroeg Frank zacht aan zijn broer.

'Het is doodgewoon alleen maar een verlaten huis, voor zover ik zie, ' antwoordde Joe.

Frank was het hier niet mee eens. Hij wist bijna zeker, dat er kort geleden iemand in de buurt was geweest. De sporen wezen duidelijk in die richting.

Maar wie? vroeg Frank zich af.

MENEER DALRYMPLE KOMT TERUG

De Hardy's hadden graag nog een beetje rondgeneusd, maar Chet en Biff begonnen ongeduldig en bovendien nieuwsgierig te worden. 'Ik begrijp echt niet, wat er voor interessants aan deze oude boel is,' gromde Chet. 'Het huis staat leeg en daar kan geen mens wat aan veranderen. Laten we verder gaan. Tussen haakjes, zouden we niet eens wat gaan eten? Ik heb honger.'

Jij hebt altijd honger,' antwoordde Joe ongevoelig. 'Vooruit, we gaan.' De jongens verlieten het Purdy-landgoed en liepen verder de kustweg langs. Elk ogenblik zag Chet een heerlijk, schaduwrijk plekje onder de bomen en dan stelde hij telkens voor om daar te gaan zitten eten. De anderen lieten zich niet gemakkelijk overhalen. 'Er komen vast nog wel meer geschikte plekjes,' zei Frank. 'We willen wel onder de bomen zitten, maar ook aan een beekje.' Ze wandelden verder onder de brandend hete zon. 'Dat is een ideaal plekje,' zei Chet, die was blijven staan, zijn voorhoofd afveegde en naar een groep bomen wees. Biff knipoogde tegen de anderen.

Ja, schaduw genoeg,' merkte hij op, 'maar het gras is helemaal vertrapt. Ik zit niet graag ergens, waar geen goed gras is.' Chet zuchtte diep en sjouwde verder. Even later klauterde hij over een schutting en schreeuwde tegen de anderen, dat hij een plekje gevonden had, dat te mooi was om te passeren.

'Heerlijk, mals gras en prachtige bomen, jongens. Kom op! Laten we gaan eten!'

'Is er een beekje?' riep Joe terug.

Chet keek onderzoekend rond, maar toen bekende hij benepen, dat er geen water in de buurt was.

'Dan gaan we verder,' zei Frank. 'Ik wil aan het water zitten.'

'Hemeltjelierf!' kreunde Chet, terwijl hij zijn rugzak weer over zijn schouder slingerde. 'Jullie zijn ook niet gauw tevreden!'

Een half uur later zag hij in de verte een beekje schitteren. Hij liep dwars een wei over en uit zijn vreugdekreten konden de anderen opmaken, dat het zoveelste ideale plekje om te picknicken ontdekt was. 'Daar kunnen we gaan eten,' riep hij hijgend, terwijl hij naar de weg terugliep. 'Een heerlijke wei en een frisse beek. Net wat jullie zoeken!' De anderen hadden intussen op hun horloges gekeken en gezien, dat het nog veel te vroeg was om te gaan eten.

'Ik zie geen bomen,' zei Biff.

'Er zijn geen bomen,' bekende Chet. 'Maar dat geeft toch niets, want. 'Ik vind dat dat wèl wat geeft,' onderbrak Biff hem.

'Ik ga niet ergens zitten, waar geen schaduw is.' Chets mond zakte open.

'Ik ben nog nooit, nooit van mijn leven op stap geweest met mensen, die zo kieskeurig waren,' mompelde hij. 'Staan er bij jullie thuis soms bomen in de kamer?'

'Dat is wat anders,' zei Joe. 'We maken nu een wandeling.'

'En wat voor een wandeling!' zuchtte Chet en gaf een ruk aan de riemen van zijn rugzak.

De andere jongens hadden de grootste moeite om hun gezicht in de plooi te houden, terwijl Chet als een haas heen en weer rende, nog steeds op zoek naar een plekje, dat zijn vrienden zou bevallen. Als hij bomen aanwees, vonden ze dat het gras niet deugde. Als hij ideaal gras en bomen vond, wilden ze water hebben. Toen hij een plekje vond met bomen en gras en water, verklaarde Joe, dat hij een adder zag wegschieten en de anderen weigerden beslist om te gaan zitten eten op een plek die onveilig gemaakt werd door adders. Ten slotte, nadat Chet van een veelbelovende wei verjaagd was door een bulldog en van een andere door een ram, die opeens uit de struiken tevoorschijn kwam, kregen ze medelijden met hem. Ze sloegen een zijpad in en belandden op een wei op de rotsen, met uitzicht over de Barmet-baai. 'Jullie gaan hier toch niet eten?' vroeg Chet ongelovig. 'Natuurlijk wel, ' zeiden de anderen. 'Waarom niet?' 'Er is hier geen boom te bekennen!' riep Chet uit. 'En water net zomin!'

'Maar we hebben een prachtig uitzicht over de Barmet-baai!' grinnikte Frank. 'Kijk maar eens! Trouwens, we hebben honger gekregen en dan laten bomen en zo ons koud!' 'En dan te bedenken, dat ik de halve wereld afgedraafd heb om een plekje te vinden met mooi gras en schaduwrijke bomen en een murmelend beekje, ' klaagde Chet. 'En nu vallen jullie zomaar hier neer!' Hij snapte er niets meer van. Hij stond zo dom te kijken, dat de anderen zich niet meer goed konden houden. Ze barstten in lachen uit en rolden

over de grond van plezier. Chet kon overigens nooit lang treurig blijven. Even later lachte hij even hard als zijn vrienden, omdat hij zich zo voor de gek had laten houden. En hij had nog meer plezier toen de knapzak openging en hij etenswaren in 't oog kreeg. In de loop van de middag keerden de jongens naar Bayport terug. Frank en Joe gingen een eindje achter hun vrienden lopen en praatten zachtjes over het Purdy-huis en hun bezoeker van vanmorgen.

'Ik weet echt niet, wat ik ervan moet denken,' zei Frank.

'Meneer Dalrymple gaf ons de tip, dat er iets aan de hand was met dat huis, maar ik heb niets bijzonders gezien.'

'Alleen die open inrijpoort.'

'En een voetafdruk en een paar krassen op het slot, maar dat kan werk van de huisbewaarder zijn. Ik vraag me af, van wie dat huis nu is.'

'Misschien is de erfenis nog niet verdeeld.'

'Ik zou er heel wat voor over hebben als ik wist wat meneer Dalrymple bedoelde.'

'Misschien heeft het iets te maken met de opdracht, die hij voor vader had,' zei Joe.

'Best mogelijk. Ik wou, dat hij ons in vertrouwen nam. Het moet wel ernstig zijn, want hij denkt, dat alleen vader hem kan helpen.'

Ja, 'zei Joe, 'maar vader zit hier driehonderd mijl vandaan en ik geloof nooit, dat hij ons telegram zal krijgen. Waarom geeft meneer Dalrymple ons geen kans om hem te helpen?'

Toen ze in de Hoofdstraat kwamen, zagen ze een prachtige

wagen in de oprijlaan staan.

'Ik geloof dat er een miljonair bij jullie op bezoek is, ' zei Chet bewonderend. 'Vraag hem eens of wij een eindje met hem mee mogen rijden!' De Hardy's keken elkaar vlug even aan: ze wisten, dat meneer Dalrymple teruggekomen was.

Nu zouden ze misschien meer over de zaak te weten komen!

Snel namen ze afscheid van hun vrienden. Zodra ze binnenkwamen, hoorden ze de stem van tante Gertrude.

'Toen Fenton wegging, ' verklaarde tante Gertrude met haar schelle stem, 'heb ik hem wel zes keer gevraagd een adres achter te laten. 'Let op mijn woorden, Fenton, ' zei ik tegen hem, 'er zal vast wat gebeuren. ' Er gebeurt altijd wat. Het huis kan afbranden. De jongens kunnen zoek raken. Die apen zoeken altijd het gevaar op. '

'Weet u zeker, dat er vanmiddag geen telegram van meneer Hardy gekomen is?' vroeg de bankier.

'Beslist! Hoewel, met die treurige telegraafdienst van Bayport is het best mogelijk, dat er op een heel ander adres een telegram voor ons bezorgd is. Maar waarom moet u toch zo dringend meneer Hardy spreken, meneer? Ik heb op 't ogenblik de leiding hier in huis en als ik u kan helpen, zal ik dat graag... '

'Goedemiddag, tante Gertrude!' zeiden de Hardy's.

Tante Gertrude keek ze boos aan, kennelijk niet ingenomen met de onderbreking.

Meneer Dalrymple scheen het intermezzo des te welkomer te zijn. Hij schudde de jongens krachtig de hand.

'Blij, dat jullie er weer zijn, jongens!' dreunde hij hartelijk. 'Ik kwam terug om te vragen of jullie iets van meneer Hardy gehoord hebben.'

'We hebben hem een telegram gestuurd,' antwoordde Frank. 'Maar als tante Gertrude zegt, dat er nog geen antwoord is gekomen...'

'Dan is dat zo!' zei tante Gertrude giftig. 'Als ik iets zeg, dan kun je daar staat op maken. Hoewel je, zoals ik al gezegd heb, in Bayport nooit weet, waar een telegram terecht zal komen.' 'Meneer Dalrymple schraapte zijn keel en keek hulpeloos naar tante Gertrude, die echter vastbesloten scheen, te blijven waar ze was en haar aandeel in het gesprek niet te laten ontglippen.

Joe snoof ineens.

'Ik geloof, dat er iets aan het aanbranden is,' zei hij. Tante Gertrude stootte een gil uit, die door merg en been ging. 'Mijn taart!' jammerde ze. 'Hij staat in de oven en ik ben hem vergeten!'

Ze rende als een wervelwind naar de keuken en even later konden ze haar tegen de huishoudster tekeer horen gaan. 'Zullen we naar vaders werkkamer gaan?' zei Frank vlug. 'Graag,' zei meneer Dalrymple en hij volgde de jongens snel naar de werkkamer van de beroemde detective. Hij slaakte een zucht van opluchting, toen de deur achter hem dichtging. Jullie tante probeerde me over te halen iets over mijn moeilijkheden te vertellen,' zei de bankier, terwijl hij naar de deur keek, alsof hij bang was, dat tante Gertrude met haar oor

voor 't sleutelgat stond. 'Ze drong zo aan, dat ik misschien iets los had moeten laten, als jullie niet net op tijd teruggekomen waren. '

'Het spijt ons ontzettend, ' zei Frank, 'maar vader schijnt ons telegram nog niet gekregen te hebben. Als u denkt, dat wij niets voor u kunnen doen, moeten we u aanraden een andere detective in de arm te nemen. '

Meneer Dalrymple keek de jongens ernstig aan.

'Toen jullie voorstelden de zaak op te knappen, ' zei hij, 'vond ik dat zo'n dwaas idee, dat ik er niet eens op in wilde gaan. '

De jongens trokken een lang gezicht.

'Maar, ' vervolgde meneer Dalrymple, en hun gezichten klaarden direct op, 'ik heb er met een paar vooraanstaande burgers van Bayport over gepraat en die vertelden me, dat jullie werkelijk al goed bekend staan als amateur-detective. '

De Hardy's probeerden bescheiden te kijken, maar in werkelijkheid waren ze bijzonder trots op hun beroemdheid.

'Een paar mensen, ' zei meneer Dalrymple ten slotte, 'vertelden me zelfs, dat ik, nu jullie vader er niet is, niets beter kon doen dan de zaak aan jullie toevertrouwen. Eerlijk gezegd heb ik gewaagd, maar aangezien het om een zaak gaat, die geen uitstel meer kan lijden, heb ik besloten jullie wat meer te vertellen. '

Frank en Joe begonnen te trillen van opwinding.

'We zullen doen, wat we kunnen, meneer Dalrymple, ' zei Frank. 'Als we 't idee krijgen, dat we de opdracht niet aan kunnen, zullen we het u eerlijk zeggen, zodat u geen tijd zult

verliezen. '

'Dat is prachtig, jongens, ' zei de bankier en terwijl hij een beetje achterover ging zitten, vervolgde hij: 'Dan zal ik jullie maar vertellen, wat er aan de hand is. '

DE GEHEIME KAMER

'Vanmorgen, ' begon meneer Dalrymple, 'zei ik, dat jullie eens langs het Purdy-huis moesten gaan. Hebben jullie dat gedaan?'

'Inderdaad, meneer, ' antwoordde Frank, 'maar we hebben niets bijzonders gezien, of het moest zijn, dat de inrijpoort openstond. '

'Wat zeg je?' vroeg de bankier onmiddellijk. 'Stond de poort open?'

Ja. '

'Ik heb die poort gisteravond persoonlijk op slot gedaan en ben daar sindsdien niet meer geweest. Zo, dat is dan een nieuw deel van het mysterie. '

'Er stond een verse voetafdruk op de oprijlaan en er zaten krassen op het slot van de voordeur, ' zei Frank.

'Dan is er iemand geweest, ' zei meneer Dalrymple in gedachten verzonken. 'Och, ik wist allang dat... Maar kom, ik zal eerst mijn verhaal vertellen. Dan komen we vanzelf wel op die sporen. Ik ben blij, dat je het me vertelt. '

Zijn rode gezicht stond ernstig, toen hij vervolgde: 'Jullie weten natuurlijk, dat Jason Purdy niet alleen een rijk man was, maar ook een buitengewoon excentriek man. Toen zijn erfenis geregeld werd, heb ik zijn huis en het terrein dat er omheen ligt, gekocht. '

'Dus ú bent de eigenaar!' riepen de jongens tegelijk uit.

De bankier knikte.

'Inderdaad. Ik heb het huis gekocht. Niet om er zelf te gaan wonen, maar om het een beetje op te knappen en dan met een zoet winstje te verkopen. Maar toen ik het huis eens ging bekijken, heb ik wat ontdekt... een geheime kamer! Die kamer ligt midden in het huis en is volkomen van de rest van de woning geïsoleerd, zonder ramen en met brandvrije muren. De luchtverversing vindt plaats door middel van verborgen ventilators. Er is maar één deur en die kan je, net als de kluis van een bank, openen en sluiten met een tijdslot. ' 'Waarom heeft Jason Purdy zo'n kamer laten bouwen?' riep Joe verbaasd.

'Het was een excentrieke man en hij had iets van een vrek, ' verklaarde meneer Dalrymple. 'Hij bewaarde zijn geld en zijn aandelen in die geheime kamer en volgens zijn oude knecht sloot hij zich daar urenlang op. Dan zat hij zijn schatten te tellen en nieuwe middelen te bedenken om nog meer geld te verdienen. '

'Wat een rare snuiter, ' zei Frank.

'Toen ik die geheime kamer ontdekte, kreeg ik er meteen belangstelling voor, ' zei de bankier. 'Het was helemaal niet mijn bedoeling in dat huis te gaan wonen, maar die geheime kamer leek mij wel wat. Ik ben druk bezet en als ik van de bank naar huis ga, achtervolgt mijn werk me dikwijls. Ik word elke avond aan de telefoon geroepen of lastig gevallen door mensen, die inlichtingen willen hebben. Dikwijls moet ik voor cliënten opdrachten uitvoeren, waarbij urenlang gerekend

moet worden, en dan kan je beter niet gestoord worden. Zodra ik de geheime kamer zag, wist ik, dat dat een ideale werkkamer voor mij zou zijn; een stil, rustig plekje, waar ik ongestoord aan die ingewikkelde opdrachten zou kunnen werken. Dus besloot ik, toch in dat gedeelte van het huis te gaan wonen. '

'En u heeft de geheime kamer dus in gebruik genomen, ' zei Frank. 'Ik heb er een bureau naartoe laten brengen, een schrijfmachine en een massa documenten, die ik regelmatig nodig heb. Als ik de geheime kamer uitging, zette ik het tijdslot op een bepaald uur en dan kon niemand er vóór dat uur binnengaan — ikzelf ook niet. ' De jongens keken elkaar aan. Meneer Dalrymple's verhaal was interessant, maar nog niet geheimzinnig.

'Maar toch, ' zei de bankier, 'is het me opgevallen, dat er mensen in die kamer binnengedrongen zijn. '

'Er zijn geen ramen en de deur werkt alleen maar met een tijdslot?' zei Joe.

Ja, en toch drongen er mensen binnen. '

'Was het slot geforceerd?' vroeg Frank.

'Nee, er was geen spoor van geweldpleging te vinden. Toch zijn één of meer onbekenden die kamer binnengekomen, want ze hebben er een doodsb bedreiging achtergelaten. '

'Een doodsb bedreiging?'

Meneer Dalrymple haalde twee briefjes uit zijn portefeuille en gaf ze aan de jongens.

Frank en Joe bestudeerden zwijgend de smoezelige

papiermpjes.

Op het eerste had een ongeofende hand met onregelmatige letters gefchreven: Verlaat dit huis onmiddellijk. De dood loert op u! 'Dat briefje lag op de vloer in de geheime kamer, ' verklaarde meneer Dalrymple. 'Dat was het eerste. Het tweede vond ik gisteren. '

De tweede boodfchap luidde als volgt: Dood terwijl de klok tikt! Frank en Joe bekeken de briefjes aan alle kanten en keken toen niet begripjend op.

'Er zijn twee vragen, ' zei meneer Dalrymple. 'Een: wat betekenen deze bedreigingen? Twee: hoe kwamen ze in de geheime kamer terecht? Want die briefjes lagen midden in de geheime kamer. '

'Volgende vragen, ' zei Frank. 'Wie heeft die briefjes daar neergelegd en waarom?'

'Jullie begripjen nu wel, waarom ik een beroep wilde doen op jullie vader, de beste detective van het land, ' zei meneer Dalrymple. 'Als mijn vijand, wie dat dan ook is, fcherpzinnig genoeg was om in de geheime kamer binnen te dringen, is hij zeker in staat zijn bedreiging uit te voeren. '

'Misschien is het alleen maar een grap, ' zei Joe. 'Dat geloof ik niet, ' zei meneer Dalrymple. 'Een grappenmaker zou niet zoveel moeite doen. Het is een ernstige zaak. Een kwestie van leven of dood. '

Frank dacht even na.

'Heeft u persoonlijke vijanden?' vroeg hij ten slotte. Meneer Dalrymple fchudde zijn hoofd.

'Geen vijanden, die ik ken, ' antwoordde hij. 'Dat maakt het juist zo geheimzinnig; er is niemand, die ik kan verdenken. ' 'Is er verwarming in de geheime kamer?' vroeg Joe. 'Ja, er is centrale verwarming en bovendien nog een open haard. ' 'Dan is de indringer misschien door de schoorsteen naar beneden gekomen?'

'Bestaat niet, ' zei meneer Dalrymple. 'In de eerste plaats is het rookkanaal veel te nauw en in de tweede plaats zitten er dikke tralies in. Jason Purdy had van zijn geheime kamer een echte brandkast gemaakt en hij liet niets aan het toeval over. ' De Hardy's wisten niet, wat ze ervan moesten denken. Het verhaal van de bankier was niet te geloven, maar toch konden ze niet aannemen dat hij zat te liegen.

'Weet u heel zeker, dat het tijdslot elke keer goed ingesteld was?' vroeg Frank.

'Beslist. Als ik 's avonds de kamer uitging, zette ik het slot op vier uur. Elke keer was ik ruim voor vieren weer terug en dan moest ik een paar minuten wachten voor ik de kamer kon binnengaan. Zoek maar niet naar zo'n voor de hand liggende verklaring, want als die er was, had ik die zelf wel gevonden en dan zat ik nu niet hier. Het is een mysterie, dat ik met geen mogelijkheid kan doorgronden. '

'Wie weten er dat die geheime kamer bestaat?' vroeg Joe. 'De huisknecht van Jason Purdy, maar die zweert, dat hij nooit iemand iets over die kamer heeft verteld en de architect, die de geheime kamer heeft gebouwd. De architect is allang dood en de plannen van de geheime kamer zijn verbrand, zodra

het huis klaar was. '

'En de werklieden, die hebben meegeholpen aan de bouw?'

'Die kwamen uit verschillende afgelegen plaatsen — de een van hier en de ander van daar. Ze werden in gesloten wagens gebracht en weggehaald en wisten zelf niet, waar ze eigenlijk waren, zolang ze aan het werk waren. '

Er scheen werkelijk geen enkel duidelijk spoor te zijn. 'Dit is de geheimzinnigste zaak, waarvan wij ooit gehoord hebben, ' zei Frank. 'Maar natuurlijk willen we graag kijken, wat we kunnen doen, tot vader terugkomt. '

Meneer Dalrymple gaf de jongens een hand.

'Graag!' zei hij. 'Doe, wat je kunt. Hebben jullie nog niets gevonden, als meneer Hardy terugkomt, dan geven jullie de zaak aan hem over. Afgesproken?'

'Afgesproken. '

Jullie kunnen op een flinke beloning rekenen, als jullie iets ontdekken, ' zei meneer Dalrymple tot besluit. 'Eerlijk gezegd, hebben die doodsbedreigingen me de stuipen op 't lijf gejaagd. Het is niet prettig bedreigd te worden door iemand, die je niet kent. ' De bankier ging weg. De Hardy's waren nog druk aan 't piekeren, toen ze aan tafel gingen zitten. Tante Gertrude brandde van nieuwsgierigheid.

'Wat moest hij?' vroeg ze.

'O, hij kwam voor zaken, ' antwoordde Frank ontwijkend.

'O, dus jullie willen me niets vertellen. Nou, ik zal er geen ruzie over maken, maar waarom hij het wel tegen een paar onmondige jongens vertelt in plaats van tegen een volwassen

vrouw, die hem misschien zou kunnen helpen, dat is me een raadsel. '

Tante Gertrude snoof hoorbaar om haar minachting te tonen. De Hardy's probeerden zich voor te stellen, wat hun goede tante zou doen, als zij uit moest zoeken hoe een onbekende in een hermetisch gesloten kamer kon binnendringen en er dreigbrieven achterlaten.

'Altijd hetzelfde,' mopperde tante Gertrude. 'Niemand komt op het idee dat een vrouw ook hersens kan hebben. Ik heb jullie al heel wat keren geholpen, als jullie aan een moeilijk mysterie bezig waren, maar hebben jullie dat ooit toegegeven? Nog nooit!'

'Dit is eigenlijk een zaak, waar wij niets mee te maken hebben,' zei Joe. 'Meneer Dalrymple vroeg ons alvast te beginnen, maar zodra vader terugkomt, moeten we de zaak aan hem overgeven.' Tante Gertrude lachte.

'Alvast beginnen? Jullie zullen zoveel sporen laten verdwijnen, dat je vader dubbel zo hard moet werken. Meneer Dalrymple had beter op de terugkeer van je vader kunnen wachten. '

'U hebt niet veel vertrouwen in ons, is 't wel tante Gertrude?' vroeg Frank.

Tante Gertrude keek direct een stuk minder boos, want diep in haar hart was ze trots op haar twee neven, die zoveel pienterder waren dan andere jongens van hun leeftijd.

'O, jullie kunnen wel wat bereiken,' gaf ze brommerig toe. 'Tenminste, als jullie geluk hebben. '

Na het eten gingen de jongens naar hun kamer.

'Ik hoop, dat we vanavond ook geluk zullen hebben, ' zei Frank. 'Ik heb zo'n gevoel, dat we het goed zullen kunnen gebruiken. '

'Wat gaan we doen?' vroeg Joe gretig.

'Een kijkje nemen bij het Purdy-huis, ' antwoordde Frank, 'en proberen het mysterie op te lossen voor vader thuiskomt. '

'Denk je, dat hij het prettig zal vinden?'

'Ik denk niet, dat hij het erg zal vinden. Zolang wij iets doen, zal meneer Dalrymple wachten tot vader terugkomt; anders gaat hij natuurlijk naar een andere detective. Overigens is het al een hele poos geleden, dat we eens wat konden doen. We moeten deze kans toch niet voorbij laten gaan?'

'Natuurlijk niet!' zei Joe. 'Dit is een prachtzaak; nu kunnen we tante Gertrude eens bewijzen, dat we niet zo dom zijn, als zij denkt. '

'Ze gelooft niet echt, dat we dom zijn, ' lachte Frank. 'Ze doet maar zo om te voorkomen, dat we verwaand zouden worden. '

'Ik ben bang dat ze wel weer zal zeggen, dat ze ons geholpen heeft, als we kans zien dit mysterie op te lossen, ' zei Joe. Frank lachte.

'Dat geeft niets, ' zei hij. 'We hebben al heel wat mysteries opgelost voordat zij hier kwam wonen. Ze is niet zo kwaad en ik denk, dat het hier verschrikkelijk eentonig zou zijn, als zij er niet was. '

ACHTERVOLGD

Tegen achten haalden de Hardy's hun sportwagentje uit de garage. Het was nog schemerig en de jongens wilden pas naar het Purdy-huis gaan als het helemaal donker was. Daarom reden ze eerst nog een beetje in de stad rond.

Ze waren nog geen minuut onderweg, toen ze de ellendigste zeepkist tegenkwamen, die de straten van Bayport ooit onveilig had gemaakt. Jerry Gilroy, Tony Prito en Phil Cohen, drie vrienden van de Hardy's, zaten als haringen in een ton in het rammelende, oude ding, maar ze keken zo gelukkig alsof ze in een splinternieuwe wagen zaten. 'We waren op weg naar jullie!' schreeuwde Jerry, terwijl hij zijn karretje met piepende remmen liet stoppen. 'We gaan allemaal naar een fuifje bij Chet Morton. We moesten jullie ook uitnodigen.' De Hardy's keken elkaar weifelend aan. Als ze naar de fuif gingen, konden ze niet naar het Purdy-huis gaan, maar ze konden geen behoorlijke uitvlucht verzinnen om de uitnodiging af te slaan. 'We hebben nu juist wat anders te doen,' zei Joe. 'Dat kan nooit zo belangrijk zijn als een fuif!' zei Phil Cohen. 'Probeer maar geen smoesje te bedenken. Chet zou ons vermoorden, als we zonder jullie aan kwamen zetten.'

'En wat zou Iola Morton zeggen?' vroeg Tony Prito. 'Ze drukte ons op het hart, dat we Joe desnoods bij zijn haar mee moesten slepen.'

Joe kreeg een kleur; zijn vrienden wisten maar al te goed, dat hij een zwak had voor de knappe zuster van Chet Morton. 'En daar hebben we nog iemand, die wat te vertellen heeft!' riep Jerr.

y 'Callie Shaw! Hé, Callie! Oe-hoe! Callie!'

Callie Shaw, een leuk meisje van een jaar of zestien met blond haar en zachte, bruine ogen, stak haar hand op en kwam naar de wagens toe. 'Hallo, Frank, ' zei ze. 'Hallo, jongens! Wat heeft al die herrie te betekenen?'

'Een fuifje!' schreeuwde Jerry. 'Chet en Iola kregen het opeens in hun hoofd een fuifje te geven. Frank moest jou komen halen, maar hij is veel te verlegen om het je te vragen. Spring maar in zijn wagen. ' Callie's ogen schitterden ondeugend, terwijl ze Frank aankeek. 'Misschien wil een van de anderen me liever meenemen, ' zei ze met een uitgestreken gezicht.

'Natuurlijk!' brulden de anderen in koor. 'Kom maar bij ons, Callie! Je mag met ons meerijden, maar dan mag je alleen maar met ons drieën dansen. '

Frank sprong haastig uit zijn wagen.

'Neem me niet kwalijk, Callie, ' zei hij, 'maar vijf minuten geleden wist ik van die hele fuif nog niets af. Anders had ik om zes uur al bij je op de stoep gestaan. '

'Ik moest een boodschap doen voor mijn tante, ' zei Callie, terwijl ze onder het gebrul van de anderen in de wagen van de Hardy's stapte. 'Breng me even naar mevrouw Nelson als je wilt. Dan kan ik mijn boodschap doen en meteen even naar

huis bellen, dat ik later kom. 'Mevrouw Nelson woonde niet ver uit de buurt en Callie was zo klaar. Toen ze weer instapte, begon Frank aan de achtervolging van de andere auto. Na een paar minuten haalde hij hem in, want Jerry kon met de beste wil van de wereld niet harder rijden dan twintig kilometer per uur.

Net toen ze een heel drukke straat overstaken, viel de motor van Jerry's wagen stil.

'Natuurlijk weer op een prachtig moment!' gromde Jerry, terwijl hij uitstapte om de motor weer met de slinger aan te draaien. Frank reed naar de kant van de weg en stopte om Jerry te helpen. Een tram moest voor Jerry blijven staan; de bel rinkelde heftig. Auto's, die er ook niet langs konden, lieten hun claxon loeien. Agent Riley, de steunpilaar van de politie van Bayport, kwam dichterbij.

'Vooruit, ' zei hij, 'trek die wagen direct van de tramrails af. '

'Waarom, beste agent?' vroeg Phil Cohen. 'We bleven hier juist staan om eens naar die mooie huizen te kijken. '

'Kom nou, ' zei Riley gemoedelijk. 'Jullie veroorzaken een verkeersopstopping. '

'Hé!' schreeuwde een dikke man in een dure slee. 'Sleep dat wrak van de weg en gooi het in een vuilnisbak. '

De Hardy's grinnikten. Jerry stond zwetend met de slinger te ploeteren. De slinger schoot ineens met een klap terug en Jerry sloeg tegen de grond.

Een tweede tram stopte achter de eerste en belde even luidruchtig. De straat stond vol auto's. Agent Riley verloor zijn

geduld. Hij zette zijn schouder tegen de achterkant van de wagen en probeerde hem vooruit te duwen.

Ineens sprong de wagen als een opgeschrikt veulen weg. Jerry kon nog net met een fantastische snoeksprong het vege lijf redden. Agent Riley greep wild in de lucht en viel plat op zijn buik over de tramrails.

Tony Prito dook naar het stuur van de wagen en gilde: 'Ik kan niet rijden! Kijk uit! Ik kan niet rijden! Help!'

De Hardy's renden kronkelend van het lachen achter de wagen aan, die van de ene kant van de weg naar de andere vloog. Een oud heertje met een stapel pakjes onder de arm, sprong weer op het trottoir, waar hij net afgestapt was en schrok zo, dat hij al zijn pakjes liet vallen. Tony en Phil deden wat ze konden om de wagen in bedwang te houden, maar ze konden niet beletten, dat het ding tegen de trottoirband opvloog en een fruitstalletje schepte zodat al het kostelijke fruit over de straat rolde.

De trams belden, de auto's toeterden, agent Riley schudde zijn vuist, het oude heertje sputterde verontwaardigd en de fruitverkoper jammerde de hele buurt bij elkaar — de herrie was niet te beschrijven. Ten slotte speelde Phil Cohen het klaar de wagen te laten stoppen, net toen het ding in een telegraafpaal wilde klimmen. Jerry Gilroy rende naar zijn wagen toe en klom weer achter het stuur. 'Er zal in elk geval weer eens over ons gepraat worden,' zei hij grijnzend, terwijl de wagen weer hortend en stotend op gang kwam. Even later kwamen ze aan de boerderij van de Mortons en ze zagen dat

de andere jongens en meisjes er al waren.

De fuif was zowat een half uurtje aan de gang, en Joe danste net met Iola, toen hij een tik op zijn schouder voelde. Het was Frank, die met Callie Shaw voorbij danste.

'Kom na deze dans naar de veranda,' zei Frank.

Joe knikte.

'Wat is er aan de hand?' vroeg Iola. 'Je gaat toch niet weg, hè?'

'Ik denk het wèl,' zei Joe. 'We hebben wat op te knappen.'

Iola trok een lipje. 'Kan dat niet wachten?'

'Dat hangt van Frank af.'

Even later waren Frank en Joe samen op de veranda. 'We moeten maken, dat we weggkomen,' zei Frank. 'We hebben tegen meneer Dalrymple gezegd, dat we hem zouden helpen en als we deze avond laten voorbijgaan, kunnen we de verloren tijd nooit meer inhalen. Het is nu donker genoeg om even naar het Purdy-huis te gaan; we kunnen hier altijd terugkomen, als we niets ontdekken.' Hoewel de Hardy's liever nog wat gebleven waren, gingen ze met stille trom weg. Chet Morton hing natuurlijk weer de clown uit. Met een deken over zijn schouders en een stokoude paraplu in zijn hand liep hij als een koorddanser over een streep, die hij op de grond getrokken had. De Hardy's hoorden de anderen gieren, terwijl ze het donker inliepen.

Ze reden terug door Bayport en toen ze de kustweg opdraaiden, zei Joe kalm: 'Let eens op die wagen, die achter ons zit.' Frank keek in de achteruitkijkspiegel.

Een zware, logge wagen volgde hen op een afstand van

ongeveer zestig meter.

'Wat is er met die wagen, Joe?'

'Hij zat al achter ons aan, toen we Chets woning verlieten. '

'Bedoel je, dat we gevolgd worden?'

'Dat weet ik niet. Rijd een beetje rond, dan weten we het meteen. ' Frank sloeg de eerste de beste zijweg in, nam toen weer de eerste zijstraat en reed ten slotte terug naar de kustweg. De logge wagen zat nog steeds achter hen aan.

'Daar houd ik niet van, ' zei Frank. 'Zou meneer Dalrymple tegen iemand gezegd hebben dat we voor hem aan 't werk zijn?'

'Dan zou hij zijn eigen glazen ingegooid hebben, ' zei Joe.

'Kijk, een eindje verder is de weg niet meer verlicht. We zullen een zijweggetje indraaien en eens kijken wat die wagen wil. '

Frank drukte het gaspedaal op de plank en de sportwagen vloog vooruit. Ze verloren de andere wagen snel uit het gezicht. Toen ze een donkere zijlaan zagen, reed Frank er achteruit in, doofde de lichten en zette de motor af. Ze wachtten.

Ze hoefden niet lang te wachten, want even later reed de andere wagen voorbij. De wagen reed nog steeds vrij langzaam. De inzittenden schenen de sportwagen van de Hardy's niet te zien.

In het licht van het instrumentenbord konden de Hardy's vaag de inzittenden onderscheiden.

Frank gaf zijn broer een por in de ribben.

'Commissaris Collig!' fluisterde hij.

'En rechercheur Smuff!'

'Heb je ooit van je leven zo iets meegemaakt?' vroeg Frank verbijsterd. Commissaris Collig was het hoofd van de politie in Bayport en de logge, niet erg snuggere, maar vlijtige rechercheur Smuff was zijn rechterhand.

'Waarom volgen ze ons?' vroeg Frank verontwaardigd.

'Misschien heeft meneer Dalrymple aan hen ook gevraagd een onderzoek in te stellen?'

'Ze denken, dat wij iets weten, dat zij nog niet weten. Als wij dan iets bereiken, nemen ze de zaak over. En dan zeggen ze natuurlijk, dat zij de oplossing gevonden hebben. '

Goed dat we het weten, nu kunnen we ze in de gaten houden, ' zei Joe. 'Weet je wat? We zullen de wagen hier laten staan en te voet verder gaan. Het Purdy-huis is hier vlakbij. '

'Wacht eens even!' zei Frank. 'Ik geloof, dat die wagen terugkomt. ' De jongens wachtten en een paar seconden later zagen ze inderdaad de koplichten van een wagen dichterbij komen. 'Trek je pet dieper in je ogen, ' zei Joe.

De jongens maakten zich zo klein mogelijk, toen de wagen naderde. Frank tuurde van onder de rand van zijn sportpet naar de wagen, die heel langzaam reed, zodat de inzittenden de sportwagen wel moesten zien.

Rechercheur Smuff hing uit de wagen en tuurde strak naar de auto van de Hardy's.

'Als hij ons herkent, heeft hij betere ogen dan ik dacht, ' mompelde Frank.

De politiewagen reed nog een meter of zestig verder en bleef toen aan de kant van de weg staan.

'We zullen ze krijgen,' zei Frank. 'We blijven hier staan, tot ze weer weggaan.'

Af en toe keken ze naar de rode achterlichten van de politiewagen. 'We kunnen net zo geduldig zijn als zij,' mompelde Joe. Ten slotte schenen Collig en Smuff tot de conclusie te komen, dat ze lang genoeg gewacht hadden. De politiewagen startte en verdween uit het gezicht.

'Laten we meteen opstappen!' zei Frank. 'Misschien is het een truc van ze en komen ze binnen een paar minuten terug.

Kom mee!"

EEN KREET IN DE NACHT

De jongens sprongen uit hun wagen, klommen over een heg en renden dwars over een wei.

Ze waren heel dicht bij het Purdy-huis en ze wilden er langs de achterkant naartoe gaan, omdat ze, als ze de hoofdweg volgden, de kans liepen toch nog ingehaald te worden door commissaris Collig en rechercheur Smuff.

'Ik snap er geen jota van, ' zei Frank. 'Ze kunnen ons alleen maar achtervolgen als meneer Dalrymple ze op de hoogte heeft gesteld. '

'Misschien heeft meneer Dalrymple ze helemaal niets verteld. Misschien hebben ze van een derde gehoord, dat de bankier in moeilijkheden zit en dat hij vandaag twee keer bij ons op bezoek geweest is. Misschien volgen ze ons alleen maar om te weten te komen, wat er aan de hand is. '

'Dat zou de reden kunnen zijn, Joe, ' zei Frank en hij vervolgde goedkeurend: 'Je hebt geen zaagsel in je hoofd. ' Er stond geen ster aan de hemel en het was aardedonker. De jongens bereikten niet veel later de muur rond het Purdy-huis. 'Daar kunnen we niet over springen, ' zei Joe.

'Dat is ook niet nodig. Kijk maar eens naar die bomen. Ze zijn hard gegroeid, sinds Jason Purdy overleed. Hij liet de bomen altijd kort snoeien om te voorkomen, dat dieven er gebruik van zouden maken om het park binnen te komen. Als ik me niet vergis is de bovenkant van de muur voorzien van

scherven van flessen, die in een laag cement vastzitten. '

'Lieve man — die Purdy. '

In de verte klonk een dreigend gerommel. Frank keek naar de lucht. 'Dat wordt onweer, ' zei hij.

'Daar laten we ons toch niet door tegenhouden? Kom — dit lijkt me een geschikte boom. '

Frank bood Joe zijn ineengevouwen handen als opstapje. Joe klauterde in de boom en zat weldra op de muur. 'Alles in orde!' riep hij. 'Geen scherven! Geen spijkers! Niets!' Frank klom op zijn beurt in de boom en ging naast zijn broer op de muur zitten. Ze lieten zich naar beneden vallen en kwamen in een hoop verwaarloosd struikgewas terecht.

Op dat ogenblik flitste een verblindende bliksemstraal door de lucht, even later gevolgd door een felle donderslag. Een paar druppels regen begonnen te vallen.

'Commissaris Collig en rechercheur Smuff zullen nu wel gaan schuilen, ' zei Frank grinnikend. 'Ze houden niet van slecht weer. ' In het licht van de bliksem hadden ze gezien dat de donkere massa van het Purdy-huis vlakbij was.

'Laten we voorzichtig zijn, ' raadde Frank zijn broer aan.

'Misschien zijn er nog anderen in de buurt. '

Ze slopen behoedzaam verder. Het begon harder te regenen en al gauw boden de bomen geen bescherming meer.

'We worden doornat, ' zei Joe.

'We kunnen op het bordes gaan schuilen!'

Ze gingen naar het huis toe. Het onweer woedde nu in volle hevigheid en elk ogenblik werd de omgeving door een

bliksemflits helder verlicht. 'Wat is dat?'

'Ik hoor niets. '

Ze bleven roerloos achter een groep struiken staan. 'Ik hoorde een voetstap, ' fluisterde Frank. De jongens spitsten hun oren.

Beiden hoorden ze nu een krakend geluid, rechts van hen, als van een tak, die knapte onder een voet. 'Nu hoor ik het ook, ' zei Joe. 'St!'

Ze hoorden iemand over het gras lopen.

Er volgde weer een bliksemflits. Het Purdy-huis en de met onkruid overwoekerde oprijlaan baadden een onderdeel van een seconde in een zee van licht. In dat licht zagen de jongens ook de man, die de trappen van het bordes besteeg.

'Dalrymple!' fluisterde Frank. 'Weet je 't zeker?'

'Hij leek op de bankier; natuurlijk zag ik hem maar een ogenblik. 'Wat zou hij hier op dit uur komen doen?' vroeg Joe. 'Hij hoeft toen niet in 't donker binnen te sluipen?'

De jongens zagen een flits op het bordes, die niet veroorzaakt werd door de bliksem. Het was de straal van een miniatuur-zaklantaarn, die even aanflitse en meteen weer uitging. De jongens slopen dichterbij naar het huis toe.

Door een van de vensters zagen ze opeens de straal van de zaklamp weer.

'Dat is een rare manier van doen voor iemand, die in zijn eigen huis rondloopt, ' zei Frank zacht.

'Misschien is het Dalrymple helemaal niet. '

'Hij leek precies op hem. Ik zag hem niet lang, maar wel

duidelijk. Hij had de bouw van meneer Dalrymple en droeg dezelfde kleren. '

De lichtstraal verdween, maar even later zagen de jongens hem achter een ander venster. Daarna zagen ze, dat de man met zijn zaklantaarn naar de eerste etage was gegaan.

'Misschien is dat de man, die de briefjes met doodsb bedreigingen achtergelaten heeft, ' fluisterde Joe opgewonden. 'We moeten hem overvallen. '

'We moeten voorzichtig zijn, ' zei Frank. 'Laten we eerst proberen te ontdekken, wat hij van plan is. '

Ze staken rennend de oprijlaan over en verdwenen in de diepe schaduw aan de zijkant van het huis. Het onweer woedde nog steeds in volle hevigheid.

De jongens stonden vlak bij een heel breed raam en opeens flitste het elektrische licht in die kamer aan.

De jongens schrokken even en toen zei Frank fluisterend: 'Het zal toch meneer Dalrymple zijn. De elektriciteit was zeker uitgeschakeld en hij moest natuurlijk eerst de hoofdschakelaar omdraaien, voor hij licht kon maken. '

'Laten we eens naar binnen kijken. '

Heel voorzichtig richtten de jongens zich op om over de vensterbank te kunnen kijken.

Ze zagen een prachtig ingerichte eetkamer met mooie meubelen en lambrizeringen tegen de muur. Het licht kwam van een kristallen luchter in het midden van de kamer. Er was niemand in de kamer aanwezig. Joe en Frank keken elkaar met een snelle blik aan. 'Wie heeft het licht dan aangestoken?'

vroeg Joe fluisterend. Naast de deur zagen de jongens een grote, ouderwetse klok staan. Achter het glas zwaaide de slinger langzaam heen en weer. Ze konden zelfs het tikken van de klok horen.

Frank dacht opeens aan een van de doodsbedreigingen, die aan het adres van hun opdrachtgever waren gericht: 'Dood terwijl de klok tikt!'

Gefascineerd staarde hij naar de slinger van de klok.

Opeens verdwenen de klok en de gehele kamer uit het gezicht. Het licht was uit.

Op hetzelfde ogenblik zette een bliksemflits de omgeving in een felle gloed. De donderslag, die enkele seconden later volgde, scheen het oude huis op zijn grondvesten te doen sidderen. De hemelsluizen werden geopend en het water gutste in stromen neer. De bliksemflitsen volgden elkaar in steeds sneller tempo op en de donder was niet meer van de lucht. In het licht van de bliksem zagen de Hardy's, dat de bomen langs de oprijlaan heen en weer werden gezwiept. Toen hoorden ze een vreselijke kreet! Het was een kreet, die het bloed in de aderen deed stollen. De jongens keken elkaar met witte, van angst vertrokken gezichten aan, toen de volgende bliksemflits het hun mogelijk maakte elkaar te zien. 'Er is iemand gewond!' hijgde Frank. 'Vermoord!' schreeuwde Joe wild.

De kreet had ergens voor in het oude huis geklonken. De jongens luisterden, maar hoorden verder niets; alleen het rommelen van de donder, het kletteren van de regen en het

gieren van de wind.

Frank sprong opeens naar voren en rende naar de oprijlaan. Joe holde hem achterna. Zo kwamen ze bij de voorkant van het huis.

Bij het licht van de bliksem zagen ze juist iemand het huis uitkomen.

'Er achteraan!' schreeuwde Frank.

Ze zetten de achtervolging in op de gestalte, die ze nu niet meer kon den zien. Frank struikelde over een uitstekende boomwortel en viel languit op de grond, maar sprong weer overeind en rende verder. Ze hoorden het hijgen van een man, die niet gewoon scheen te zijn aan hardlopen. Frank was het eerste bij hem en greep hem bij zijn jas. De man vocht als een razende om zich te bevrijden, maar Frank hield als een terrier vast, tot Joe er ook bij was.

Een bliksemflits schoot door de lucht en... de beide jongens zagen een dodelijk beangst, maar bekend gezicht. 'Hurd Applegate!' riepen ze beiden in opperste verbazing uit. Ze kenden Hurd Applegate maar al te goed. Het was een rare, oude kerel, een van de meest excentrieke figuren uit Bayport en een verwoed postzegelverzamelaar. De jongens hadden hem leren kennen, toen ze een groot aantal postzegels, die van Hurd Applegate gestolen waren, hadden teruggevonden. Wat deed Hurd Applegate hier midden in de nacht? Ze wisten, dat hij, ondanks zijn eigenaardigheden, de eerlijkste man van de wereld was. Er kon geen sprake van zijn, dat hij met misdadige bedoelingen naar het Purdy-huis was

gekomen. Daar waren ze beslist zeker van.

Direct, toen Hurd Applegate de Hardy's herkende, gaf hij zijn verzet 'De Hardy's!' hijgde hij. Hij was kennelijk uiterst opgewonden. 'Wat doen jullie hier?'

'Wat doet u hier?' kaatste Frank terug.

'Laat me alsjeblieft naar huis gaan, jongens!' smeekte Hurd Applegate. 'Ik wil hier weg! Ik heb iets verschrikkelijks beleefd!'

'Wat is er gebeurd?'

'Dat kan ik niet vertellen — verschrikkelijk — verschrikkelijk!' mompelde hij onsamenvattend, terwijl hij de oprijlaan afliep. De jongens volgden hem natuurlijk. 'Had hier nooit moeten komen — kostbaar — erg kostbare — postzegels — ontzettend!'

De Hardy's konden er geen touw aan vastknopen. Het enige, wat ze begrepen, was, dat meneer Applegate last had van zijn zenuwen. 'Onze wagen staat ginds, meneer Applegate, ' zei Frank. 'We zullen u naar huis brengen. '

'Goed, goed — ik had nooit moeten komen — breng me naar huis — snel!'

Hij begon te rennen, alsof hij het landgoed zo vlug mogelijk achter zich wilde laten. Ze zagen, dat de inrijpoort nog open stond, net zoals in de loop van de dag.

'Vlug!' hijgde Hurd Applegate. 'Breng me naar huis. '

Ze renden met z'n drieën door de stromende regen langs de weg, tot ze de zijweg bereikten, waar de Hardy's hun wagen hadden achtergelaten. 'Naar huis — direct!' jammerde Hurd

Applegate, terwijl hij gejaagd instapte en op een bank plofte.

'Wat is er toch gebeurd?' vroeg Frank.

'Kan ik niet zeggen, ' hijgde de oude man. 'Ontzettend! Breng me naar huis!'

'Als u het ons vertelt, gaan we terug om een onderzoek in te stellen, ' zei Joe.

Dat scheen Applegate het waanzinnigste denkbeeld te vinden, dat hij ooit had gehoord.

'Nee, nee!' riep hij. 'Ga niet terug! In geen geval! O, mijn postzegels — mijn kostbare postzegels! Ik weet niet, wat ik moet doen. Ik ging doodgewoon het huis uit — verdacht hem geen seconde — toen ik vluchtte — die verschrikkelijke kreet — breng me naar huis, jongens, en ga niet terug naar dat verschrikkelijke huis. '

'Ik weet niet, wat ik ervan moet denken, ' zei Frank en stapte mopperend in. 'Vooruit, we kunnen beter vertrekken, geloof ik. ' Joe ging naast Applegate zitten en trachtte hem aan 't praten te krijgen, maar de oude man weigerde halsstarrig ook maar één woord te vertellen van het 'verschrikkelijke' dat hij beleefd had. Hij wilde evenmin zeggen, waarom hij naar het Purdy-huis was gegaan. 'We zullen moeten wachten, tot hij een beetje kalmer is geworden, ' zei Frank en startte.

HET MYSTERIE WORDT INGEWIKKELDER

Van alle inwoners van Bayport was Hurd Applegate beslist de laatste, waarvan de Hardy's hadden verwacht, dat hij die nacht het Purdy-huis zou komen uitrennen.

Het was een man op leeftijd. Hij was steeds uiterst voorkomend en welgemanierd. Op een onschadelijke manier was hij erg eigenaardig. De wetenschap, dat hij iets te maken had met het mysterie van het Purdy-huis was een schok voor hen.

Het was duidelijk, dat er iets verschrikkelijks was gebeurd, maar de oude man had het zo te kwaad, dat hij geen samenhangend verhaal kon doen over de gebeurtenissen. 'Misschien is er iemand vermoord, ' zei Joe, terwijl de wagen slippend een bocht nam.

'Die kreet deed er wel aan denken, ' zei Frank.

'Wat is er dan toch gebeurd, meneer Applegate? Wat heeft u gezien?' De oude man verborg zijn gezicht in zijn handen.

'Vraag niets — breng me naar huis — ik kan het niet vertellen — ontzettend — ik had nooit — die postzegels — onschatbare waarde —' Meer wilde of kon hij niet zeggen.

'We moeten naar de politie gaan, ' zei Joe. 'Dit is te ernstig. Ik denk dat er iemand vermoord is. '

'Dalrymple?'

'Weet je zeker, dat je hem naar binnen hebt zien gaan?'

'Absoluut, en hij is niet naar buiten gekomen. '

De regen stroomde neer. Het onweer was nog niet uitgewoed. De donder kraakte en bliksemflitsen verlichtten de weg en de door de storm opgezweept baai.

Opeens leunde Frank naar voren en tuurde strak in het achteruitkijkspiegeltje.

'Er zit weer een wagen achter ons aan, ' zei hij.

'Die wagen kan niet van het Purdy-huis gekomen zijn, want daar was nergens een auto geparkeerd. '

'Dat viel me ook op, ' zei Frank, 'en ik heb me al afgevraagd, hoe Dalrymple bij het huis gekomen kan zijn. '

De koplampen van de wagen die hen achtervolgde kwamen dichterbij en toen Frank de brede laan inzwenkte, die naar het huis van Hurd Applegate leidde, volgde de andere wagen nog steeds. 'Denk je, dat we weer achtervolgd worden?' vroeg Joe.

'Dat zou me niet verwonderen. Dit is één van die nachten, waarin je alles kunt verwachten. '

'Thuis! Eindelijk thuis!' riep Hurd Applegate uit, toen Frank voor Applegates huis stopte. 'Jullie hebben me een grote dienst bewezen, jongens — dat zal ik niet vergeten... '

'Ik wilde, dat u ons iets meer vertelde over wat er in het Purdy-huis is gebeurd, meneer Applegate, ' zei Frank. De oude man schudde heftig zijn hoofd.

'Nee, nu niet. Misschien kan ik er later iets over vertellen, maar nu niet, ' mompelde hij.

Hij liet zich uit de wagen glijden, rende naar de voordeur van zijn huis, opende die, sprong naar binnen en gooide de deur

dicht, alsof al zijn vijanden hem tegelijk op de hielen zaten. 'Wat er ook is gebeurd,' zei Joe, 'hij heeft het flink te pakken.' Frank keek om.

De wagen, die hen op de kustweg had gevolgd, was nog niet voorbij-gereden. Toen ze voor het huis van Hurd Applegate waren gestopt, had ook de andere wagen op een goede vijftig meter afstand stilgehouden.

Nu was er in die wagen ook weer beweging gekomen, zodat het niet anders kon, of de jongens werden achtervolgd. 'Dat bevalt me niet,' zei Frank. 'Waarom worden we gevolgd?' 'Nu moeten we zeker de politie waarschuwen,' vond Joe. 'We zullen langs een omweg naar huis gaan en dan telefoneren.'

'Ik hoop, dat er niets met meneer Dalrymple is gebeurd. We hadden het Purdy-huis moeten binnengaan om dat te onderzoeken.'

Frank schudde zijn hoofd.

'Hurd Applegate was in het huis en ging kennelijk voor iets of iemand op de vlucht. Als wij later naar binnen waren gegaan, zouden we misschien geen kans meer hebben gekregen om te vluchten. We moeten commissaris Collig op de hoogte stellen en de zaak door hem laten uitzoeken. De zaak is te ernstig geworden. We weten, dat meneer Dalrymple doodsb bedreigingen ontving. We zagen hem naar binnen gaan en toen hoorden we die vreselijke kreet — alles bij elkaar ziet het er niet zo mooi uit.'

De wagen reed de Hoofdstraat in en zwenkte in de richting

van hun huis. Even later kwam ook de andere wagen de straat inrijden. 'Als we getelefoneerd hebben,' zei Frank met een grimmige uitdrukking op zijn gezicht, 'zullen we ook dat uitzoeken. Als die wagen straks nog in de buurt is, als we terugkomen, zal ik de chauffeur op de man af gaan vragen welk spelletje hij speelt.' Toen ze bij hun huis kwamen, zagen ze een grote, mooie wagen geparkeerd staan.

'Ik zou zeggen, dat dat de wagen van meneer Dalrymple is!' riep Joe uit.

'Dat is zo,' antwoordde Frank, 'en daar loopt juist iemand de veranda op.'

Frank stopte. De jongens sprongen uit de auto en renden over de korte oprijlaan. Ze kwamen net bij het huis aan, toen de man zijn hand uitstak om te bellen.

De man draaide zich om en toen zagen ze zijn gezicht.

'Meneer Dalrymple!' zei Frank ongelovig.

'Hallo jongens,' antwoordde de bankier. 'Waar zijn jullie geweest? Ik kwam jullie net eens opzoeken.'

De jongens starden hem verbaasd aan. Meneer Dalrymple zag er rustig en gewoon uit. Kennelijk was er die avond niets bijzonders met hem gebeurd. Zijn aanwezigheid hier was hun een raadsel. 'Maar — maar —' stamelde Joe, 'we dachten — hoe komt het, dat u nu al hier bent?'

'Hoe het komt, dat ik nu al hier ben?' echode meneer Dalrymple. 'Jullie verwachtten me toch niet?'

'Helemaal niet!' zei Joe. 'Integendeel! We hadden zelfs verwacht, dat we u nooit meer zouden zien.'

Meneer Dalrymple begon te begrijpen, dat er iets ernstigs gebeurd was. 'Wat is er aan de hand, jongens?' vroeg hij, terwijl hij hen verwonderd aankeek.

'Was u vanavond dan niet in het Purdy-huis?' vroeg Frank.

'Nee, ik ben er zelfs niet in de buurt geweest. Waarom vraag je dat? Je ziet eruit, alsof je een geest ziet. '

'Uw geest?' riep Joe opgewonden uit. 'We dachten, dat u vermoord was!'

'Vermoord?' Meneer Dalrymple lachte hartelijk. 'Ik ben nog springlevend, hoor!' Hij keek onmiddellijk weer ernstig.

'Waren jullie in de buurt van het Purdy-huis?' vroeg hij. 'Wat gebeurde daar?'

'Laten we naar binnen gaan, ' stelde Frank voor, terwijl hij de deur opende. 'We moeten er eens over praten, want ik begrijp niet, hoe ik u vanavond in het Purdy-huis naar binnen kon zien gaan. '

Je kunt mij onmogelijk gezien hebben, ' zei meneer Dalrymple op besliste toon. 'Ik ben de hele avond thuis in Lakeside geweest. Na mijn bezoek aan jullie ben ik naar huis gegaan. Toen herinnerde ik me opeens, dat ik nog een paar dingetjes was vergeten en ik besloot terug te komen. Het onweer barstte net in z'n volle hevigheid los, toen ik uit Lakeside vertrok. '

'En u bent niet in de buurt van het Purdy-huis geweest?' drong Frank aan.

'Beslist niet!'

'Dan weet ik niet meer, wat ik ervan moet denken, ' zei Frank

met een diepe zucht.

Frank liet meneer Dalrymple en zijn broer voorgaan en toen hij zich omdraaide om de deur dicht te doen, zag hij iets, dat hem nog meer bevreesdde. Een wagen — vast en zeker de wagen, die hen zojuist had gevolgd — stond aan de overkant van de weg.

Tante Gertrude was boven, toen de jongens binnenkwamen. Ze kwam direct naar beneden en begon al te mopperen toen ze nog maar halverwege de trap was.

'Waar zijn jullie nu weer geweest?' vroeg ze met een schrille, ruzieachtige stem. 'Hoe halen jullie 't in je hoofd een oud mens alleen te laten, midden in het ergste onweer, dat ik ooit heb meegemaakt? Mijn hart is minstens drie keer stil blijven staan van angst. 'Ze hoorden, dat tante Gertrude naar beneden wilde komen. 'Tantetje —' begon Frank, met de bedoeling haar te vertellen, dat ze niet alleen waren.

Maar hij kreeg de kans niet om uit te spreken.

'Heb het hart niet me in de rede te vallen!' snauwde tante Gertrude. 'Ik kom naar beneden en ik zal jullie eens precies vertellen, wat ik van jullie denk. Wat roekeloos! Gezellig rond te rijden in een onweer, dat aan de zondvloed deed denken, terwijl ik hier helemaal alleen van angst zat te beven. Wat had ik moeten doen, als de bliksem was ingeslagen? Vertel me dat eens? Jongens, jullie kunnen. Tante Gertrude kwam om de bocht van de trap in het gezicht. Haar geweldige voeten staken in pantoffels, die 'op jonge koffertjes leken' — zoals Joe later zei — en boven die pantoffels was de rand van een paar wollen

sokken te zien. Ze droeg een geweldig ruime nachtpon, waarover ze een tot op de draad versleten badjas geslagen had. Ze had krulspelden in haar haar.

Tante Gertrude zag er — in één woord — verschrikkelijk uit. Meneer Dalrymple keek heel tactvol een andere kant op.

'Tantetje —' begon Frank weer.

'Hou je mond, Frank!' snauwde tante Gertrude. 'Ik wil niet...' 'Op dat moment zag tante Gertrude meneer Dalrymple's rug.

'Lieve hemel nog aan toe!' gilde ze. 'Een man in huis!

Waarom zéggen jullie dat dan niet?'

Met een snelheid, die je niet meer van haar verwacht zou hebben, draaide ze zich om en rende terug naar boven.

Meneer Dalrymple greep zijn hoed, die hij al aan de kapstok in de hal had gehangen.

'Misschien was het verkeerd van me om nog zo laat op bezoek te komen,' zei hij. 'Ik heb jullie tante lelijk aan het schrikken gemaakt.'

'En hoe!' zei Joe grinnikend. 'Ze zal de volgende keer wel uitkijken voor ze naar beneden komt om ons de huid vol te schelden. Kom binnen, meneer Dalrymple, en ga zitten.'

Ze hoorden, dat tante Gertrude de deur van haar kamer met een klap dichtgooide en dat niet alleen, maar ze draaide ook de sleutel nog in het slot om. Ze schaamde zich zó vreselijk, omdat een vreemde man haar had gezien, dat ze er de hele nacht niet van zou kunnen slapen. De jongens brachten meneer Dalrymple naar de woonkamer en boden hem een stoel aan.

'Nu ben ik heel benieuwd, ' zei de bankier, 'om te horen, wat er allemaal is gebeurd. Ik maak uit jullie woorden op, dat jullie naar het Purdy-huis zijn geweest en mij daar hebben gezien. '

'Als u zegt, dat u daar niet bent geweest, ' zei Frank, 'moet het een vergissing van ons zijn geweest. '

'Natuurlijk. Vertel me nu maar, wat jullie hebben beleefd. '

'We dachten, dat u was vermoord, ' zei Frank. 'U ging het huis in. We herinnerden ons de doodsbedreigingen, die u een paar keer heeft ontvangen. Toen hoorden we die vreselijke gil. '

'Een gil? Hoorden jullie een gil?'

'Er was iemand in het huis. We zagen hem naar binnen gaan, nadat hét onweer al losgebroken was. Eerst stommelde hij een poosje rond met een zaklantaarn en toen ging het elektrische licht aan. Even later hoorden we de kreet en toen kwam meneer Applegate als een gek naar buiten gestormd. '

'Wacht eens even, wacht eens even, ' zei meneer Dalrymple. 'Ik kan jullie niet volgen. Waarom gingen jullie naar het huis? En wie is die Applegate? Ik heb nooit van hem gehoord. Begin eens bij het begin. '

'Nu, ' zei Frank, 'toen u vanavond wegging, vonden Joe en ik, dat we het onderzoek niet op de lange baan moesten schuiven. We spraken af, dat we direct als het donker geworden was naar het huis zouden gaan om er een kijkje te nemen. '

Hij zweeg, want hij hoorde voetstappen voor het huis.

Even later ging de bel.

De Hardy's keken elkaar verbaasd aan.

'Wie kan dat nu zijn?' riep Frank uit.

NOG EEN BEZOEKER

Frank ging opendoen.

Tot zijn grote verbazing zag hij commissaris Collig op de stoep staan. Achter de commissaris stond rechercheur Smuff, die zich, te oordelen naar zijn rode gezicht, weer eens bijzonder gewichtig voelde. 'Goedenavond, meneer Collig, ' zei Frank. 'Wat kan ik voor u doen?' De commissaris kwam binnen, op de voet gevolgd door zijn assistent. 'We zouden je een paar vragen willen stellen, Hardy, ' zei de commissaris, 'over een kleinigheid, die opgehelderd moet worden. '

'U had niet op een geschikter ogenblik kunnen komen, meneer Collig, ' zei Frank. 'Joe en ik waren al van plan u op te bellen om u een paar dingen mee te delen. Komt u verder!' Collig en Smuff keken elkaar veelbetekenend aan. Toen ze de woonkamer binnenstapten en meneer Dalrymple zagen zitten, grepen ze snel naar hun hoed.

'Goedenavond, heren, ' zei de bankier. 'Wat is er aan de hand?'

'Eh — eigenlijk is er niets aan de hand, meneer, ' zei Collig.

'Nog niet!' verbeterde hij zichzelf snel. 'We wilden de jongens alleen maar een paar vragen stellen. '

'Gaat uw gang, ' zei Joe opgewekt. 'Als u klaar bent, zijn wij aan de beurt. '

'Zo, ' zei de commissaris en schraapte gewichtig zijn keel. 'Het is heel goed mogelijk, dat we op een verkeerd spoor zijn,

maar we moeten nu eenmaal onze plicht doen — ik bedoel, dat mensen, die zich niets te verwijten hebben, ons niet kwalijk kunnen nemen, dat we hen ook wel eens lastig vallen — kortom, het was onze bedoeling — eh — ik wil alleen maar zeggen, dat het niet normaal is twee jonge jongens midden in de nacht van de ene kant van de stad naar de andere te zien vliegen — ik zou willen — ik wilde vragen — hum — 'De commissaris scheen moeite te hebben om zijn woorden te vinden. 'Precies!' zei rechercheur Smuff met zijn zware stem en keek de jongens streng aan.

'Ik snap er geen jota van, ' zei meneer Dalrymple op scherpe toon.

"Vertel nu eens, wat u hier eigenlijk komt doen, commissaris?"

'Ik kom vragen, ' zei de commissaris zo waardig mogelijk, 'wat deze jongens midden in de nacht op de kustweg deden. '

'Dat, ' zei Frank even waardig, 'gaat u geen steek aan. Mag ik weten, waarom u ons de hele avond achtervolgd heeft?"

'Hebben zij jullie achtervolgd?' vroeg meneer Dalrymple, die de commissaris en de rechercheur strak aankeek. 'Wat heeft dat te betekenen? Vooruit, commissaris! Waarom achtervolgde u deze jongens?' De rollen waren opeens omgekeerd. De commissaris kuchte.

'Het was in het belang van de dienst, ' mompelde hij.

'We gingen een eindje rijden, ' zei Frank scherp, 'en voor zover ik weet, bestaat er geen enkele wet, die dat verbiedt. We reden niet eens hard! Toch volgde u ons op de kustweg en later naar huis. '

'We volgden een wagen, ' verbeterde de commissaris snel, 'zonder te weten, wie er inzaten. '

'Wie dacht u dan in de wagen te vinden?'

'Havenschuimers!' riep rechercheur Smuff uit.

'Dachten jullie, dat deze jongens havenschuimers waren?'

snoof meneer Dalrymple. 'Wat een belachelijke onzin!'

'Nee, nee, ' zei de commissaris. 'Dat dachten we niet. De kwestie is, dat we de verkeerden voor hadden. '

'Dat is wel zeker, ' zei de bankier scherp.

'We waren op de kustweg, toen we opeens een wagen zagen, die zich op een verdachte wijze gedroeg. We zetten de achtervolging in. We verloren de wagen uit het oog, maar meenden hem te herkennen in de sportwagen, die voor ons uitreed, toen we het Purdy-huis passeerden. We begonnen de wagen weer te volgen en zagen, dat hij voor de woning van meneer Applegate stopte. '

'Toen hadden jullie toch al wel kunnen snappen, dat jullie op een verkeerd spoor waren?' grinnikte Frank.

'Ik sta erop, dat jullie ons vertellen, ' zei rechercheur Smuff gewichtig, 'wat jullie midden in de nacht op de kustweg deden. '

'En ik geloof, dat u daar niets mee te maken heeft, ' antwoordde meneer Dalrymple scherp. 'De kustweg is een openbare weg en mag door iedereen gebruikt worden, zowel bij nacht als overdag. Als jullie een vergissing gemaakt hebben en de jongens gevolgd hebben in plaats van een stelletje havenschuimers, dan is dat jullie schuld. ' Meneer

Dalrymple's optreden tegenover commissaris Collig en het feit, dat deze niets vermoedde van de vreemde gebeurtenissen in het Purdy-huis, was voor de jongens een bewijs, dat de bankier met zijn probleem nog niet naar de politie was gegaan. Ze besloten dan ook de politie geen verklaring te geven van hun aanwezigheid op de kustweg. Gelukkig voor hen drong de commissaris niet aan. Hij was overdonderd door de vijandige houding van meneer Dalrymple en hij wilde liever met stille trom vertrekken, zolang hij nog iets van zijn waardigheid had behouden. 'Het was niet onze bedoeling jullie lastig te vallen, ' mompelde Smuff op mildere toon.

'Zo vatten we 't ook niet op, ' zei Joe. Maar meneer Dalrymple was niet zo vlug tevreden. 'Het was misschien niet jullie bedoeling ons lastig te vallen, ' zei hij, 'maar jullie hebben toch maar een zeer belangrijk onderhoud onderbroken. Denk de volgende keer na voor jullie zo'n domheid uithalen. ' De politiemannen trokken zich snel terug. Ze hadden de Hardy's absoluut niet van wetteloze praktijken verdacht, maar ze hadden wel erg graag willen weten, waarom de jongens er midden in de nacht op uitgetrokken waren. Ze hadden gehoopt de jongens hun geheim te kunnen ontfutselen. Maar het optreden van meneer Dalrymple, die kennelijk grote minachting had voor de officiële politie, had hun een spaak in het wiel gestoken.

'Ik geloof, ' zei meneer Dalrymple, toen commissaris Collig en rechercheur Smuff het huis hadden verlaten, 'dat jullie de

kwestie beter kunnen laten rusten tot jullie vader terug is. ' De jongens keken sip.

'We zijn nog maar net begonnen!' riep Joe uit.

'Dat weet ik, ' zei de bankier, 'maar de zaak wordt een beetje te ingewikkeld. Ik ken geen meneer Applegate en ik geloof, dat ik recht heb op een verklaring, waarom hij in het Purdy-huis was. Omdat hij jullie geen verklaring wilde geven, moet hij gedwongen worden en dat kan jullie vader beter doen. '

'Meneer Applegate is de eerlijkste ziel van heel Bayport, ' zei Frank. 'Hij wilde niets zeggen, omdat hij te opgewonden was. Ik weet zeker, dat hij uit eigen beweging naar ons toe zal komen om een verklaring te geven, zodra hij een beetje is gekalmeerd. '

'Er is iets gebeurd in dat huis, ' zei Joe, 'en we moeten beginnen met daar een onderzoek in te stellen. Ik stel voor, dat we nu naar het Purdy-huis terugkeren. '

'Nu niet, ' zei meneer Dalrymple kordaat. 'We zullen er morgen naartoe gaan. Eerlijk gezegd bevalt het me niet, dat ik jullie in deze kwestie betrokken heb. Het wordt te gevaarlijk. ' Op dat moment werd er weer gebeld.

'Het houdt niet op, ' zei Joe, toen hij opstond om open te doen. 'Ik hoop maar, dat het Collig en Smuff niet zijn, die het nodig hebben gevonden om de een of andere reden terug te komen. '

Toen Joe de deur opendeed, viel zijn mond open van verbazing. Het was Hurd Applegate, die op de stoep stond.

'Goedenavond, Joe, ' zei de oude man vlug. 'Ik ben hierheen

gekomen om eens over die kwestie van een paar uur geleden te spreken. Ik begreep, toen ik kalmer werd, dat ik misschien een heel verkeerde indruk gewekt heb en ik zou de zaak even recht willen zetten. '

'Kom binnen, meneer Applegate. Frank en ik hebben ons afgevraagd, wat er allemaal aan de hand is geweest. '

Hij leidde de bezoeker naar de woonkamer. Toen meneer Applegate meneer Dalrymple zag zitten, bleef hij staan, alsof hij door de bliksem getroffen was. Hij begon te hijgen en wees dan met een beschuldigende vinger naar de bankier. 'Jij!' schreeuwde hij. 'Wat heeft dat te betekenen?' Meneer Dalrymple keek de bezoeker verbaasd aan. 'Wat nu weer?' vroeg hij. 'Waarom wijst u naar mij?' Meneer Applegate werd rood van woede. 'Jij hebt mijn postzegels gestolen!' riep hij. Meneer Dalrymple sprong op.

'Je postzegels gestolen? Nee maar, wat een onbeschaamdheid! Hoe kom je erbij mij te beschuldigen van diefstal?' Frank kwam vlug tussenbeide.

'Ik denk, dat hier een misverstand in het spel is, heren, ' zei hij. 'Meneer Applegate, wilt u alstublieft gaan zitten en rustig praten? Wij staan in voor de eerlijkheid van meneer Dalrymple. Hij is bankier en woont in Lakeside. Wie uw postzegels ook heeft gestolen, hij beslist niet. '

'De dief lijkt in ieder geval als twee druppels water op hem, ' mompelde Hurd Applegate, terwijl hij ging zitten.

Het was niet gemakkelijk meneer Dalrymple tot bedaren te brengen. Hij was woedend.

'Postzegels!' brieste hij. 'Mij beschuldigen van het stelen van postzegels! Wat een onbeschaamdheid! Dat spot met alle verbeelding! Postzegels!' Grommend liet hij zich in zijn stoel vallen.

'Meneer Applegate, ' zei Frank, 'wilt u ons nu uw verhaal vertellen? Wanneer werden uw postzegels gestolen en hoe komt u erbij meneer Dalrymple ervan te beschuldigen?' 'Ik heb die man nog nooit van mijn leven gezien, ' verklaarde meneer Dalrymple.

Hurd Applegate keek de bankier nog steeds wantrouwig aan en vroeg: 'Kwam u in de loop van de vooravond niet naar mij toe om een paar postzegels te kopen?'

'Natuurlijk niet! Ik interesseer me niet voor postzegels! Als ik een hele collectie cadeau kreeg, zou ik ze in de vuilnisbak gooien. Ik heb u nog nooit gezien. Ik ken u niet. Ik weet niet eens, waar u woont. ' Meneer Applegate scheen er niets van te begrijpen. 'In dat geval, meneer, ' zei hij stijf, 'is het mijn plicht me te verontschuldigen. Ik verzeker u echter, dat mijn bezoeker als twee druppels water op u leek. Hij kwam naar mijn huis en verzocht me een paar van mijn kostbaarste postzegels te laten zien. Ik liet hem een paar exemplaren uit mijn collectie zien; stuk voor stuk waren ze honderden dollars waard. Hij scheen zich er echt voor te interesseren. Ik liep even de kamer uit om nog een album te gaan halen en toen ik terugkwam... '

'Was uw bezoeker verdwenen, ' zei Frank.

'Met mijn postzegels, ' vulde Hurd Applegate met een diepe

zucht aan. 'Wat deed u toen?'

'Ik rende naar buiten en vroeg aan de voorbijgangers of ze hem gezien hadden. Ik volgde het spoor van de dief tot in het Purdy-huis. Ik zag hem over de oprijlaan lopen en naar binnen gaan. Toen er ergens in het huis licht werd gemaakt, ging ik op mijn beurt naar binnen. ' Er ging een rilling door Hurd Applegate heen.

'Ik was nog maar net binnen, toen ik een kreet hoorde, die door merg en been drong. Ik schrok ontzettend en sloeg als een gek op de vlucht. Ik werd achtervolgd en dacht, dat ik zou worden vermoord. Gelukkig waren jullie het maar, jongens. Ik was te erg geschrokken om iets te kunnen vertellen. '

'Zei u niet, dat die man op mij leek?' vroeg meneer Dalrymple. 'Als twee druppels water!'

'Dat is de klap op de vuurpijl!' zei de bankier. 'Ik heb een dubbelganger, die zich schuilhoudt in het Purdy-huis — mijn eigen woning nota bene!'

'Uw huis?' riep Applegate uit. 'Maar, als u daar woont, dan moet ik toch u hebben achtervolgd!'

De Hardy's slaagden erin meneer Applegate ervan te overtuigen, dat hij zich vergiste. Maar in plaats van iets op te helderen, hadden de verklaringen van de oude, excentrieke man het mysterie' nog geheimzinniger gemaakt.

Toen meneer Applegate wegging, treurend om zijn kostbare postzegels, had meneer Dalrymple de gedachte om het onderzoek uit te stellen tot na de terugkeer van Fenton Hardy volkomen opgegeven. 'We moeten verder gaan met het

onderzoek, 'verklaarde hij. 'Mijn reputatie staat op het spel, als hier een dubbelganger rondsluip, die de mensen berooft. De hemel weet wat voor plannen hij nog meer heeft. En hij verbergt zich tot overmaat van ramp nog in mijn eigen huis. We moeten die kerel vangen en voor minstens vijftig jaar achter de tralies stoppen. '

Daar het intussen erg laat was geworden, nam meneer Dalrymple het aanbod van de jongens aan, om te blijven overnachten. Het was toch de bedoeling de volgende morgen zo vroeg mogelijk naar het Purdy-huis te gaan.

Toen de Hardy's op hun kamer waren en zich klaarmaakten voor de nacht, sprak Frank uit wat Joe ook al dacht.

'Die zogenaamde dubbelganger van meneer Dalrymple zit me dwars, Joe. Ik vraag me af of de bankier wel zo onschuldig is, als hij het wil doen voorkomen. '

Maar hij moest toegeven, dat meneer Dalrymple zich helemaal niet gedragen had als iemand, die zich iets te verwijten heeft. 'Waarom zou meneer Dalrymple zich amuseren met het stelen van postzegels?' vroeg Joe. 'Hij is rijk en kan postzegels kopen, als hij een verzameling aan wil leggen. Hij kwam ook uit zichzelf naar vader toe. Dat zou wel de eerste dief zijn, die een beroep doet op een detective. '

'Dat is zo, 'gaf Frank toe. 'Vermoedelijk is hij even eerlijk als wij. Misschien heeft Hurd Applegate het hele verhaal verzonnen. Het is zo'n rare kerel. Misschien heeft hij een album niet op de gewone plaats gelegd en beweert hij nu klakkeloos, dat het gestolen is, omdat hij het zich niet meer

herinnert. '

'Misschien, hoewel ik me dat ook niet goed voor kan stellen. Hij ging tekeer, alsof hij alles verloren had, wat voor hem waarde heeft. '

Je kent hem, ' zei Frank grinnikend, terwijl hij in zijn bed stapte. 'Een dief zou meneer Applegate zo kaal kunnen plukken als een kip en toch zou de ouwe heer gelukkig zijn, als hij zijn postzegels maar mocht houden. '

DE LAATSTE WAARSCHUWING

Hoe onwaarschijnlijk de theorie van een dubbelganger ook was, toch konden de jongens het niet over hun hart verkrijgen aan de oprechtheid van hun cliënt te twijfelen. Frank herinnerde zich de woede van de bankier, toen meneer Applegate hem van de diefstal van zijn postzegels beschuldigd had — die woede was echt geweest. Ook had meneer Dalrymple volgehouden, dat hij Hurd Applegate nog nooit gezien had. Nee, meneer Dalrymple zou er wel niet aan gedacht hebben een detective in de arm te nemen, als zijn eigen geweten niet helemaal zuiver was.

Tante Gertrude liet zich de volgende morgen niet zien aan het ontbijt. Ze gaf er de voorkeur aan op haar kamer te blijven, tot de bezoeker weg was.

'Wat?' vroeg ze heftig, toen de jongens haar later om een verklaring vroegen. 'Mezelf laten zien aan een man, die me met krulspelden gezien heeft? Nooit!'

Meneer Dalrymple en de Hardy's konden tijdens het ontbijt dan ook vrij en ongehinderd van gedachten wisselen.

'We gaan direct naar het Purdy-huis,' zei de bankier. 'We zullen het huis aan een grondig onderzoek onderwerpen. Als die dubbelganger vannacht in het huis geweest is, moet hij hier of daar sporen hebben achtergelaten.'

'We zullen de geheime kamer ook onderzoeken,' zei Frank. 'Er moet een verklaring bestaan voor die doodsbedreigingen,

die 'in een gesloten kamer werden achtergelaten. '

Direct na het ontbijt begaven meneer Dalrymple en de Hardy's zich met de wagen van de eerste naar het Purdy-huis. Jammer, dat het vannacht zo hard heeft geregend, ' zei Frank tegen zijn broer. 'Op voetsporen hoeven we niet te rekenen; die zullen wel allemaal zijn uitgewist. '

'Laten we hopen, dat we iets in het huis vinden, ' zei Joe. De eerste verrassing beleefden ze al, toen ze voor de inrijpoort kwamen. Die poort had de vorige avond wijd opengestaan, maar was nu zorgvuldig op slot gedaan.

'Zeiden jullie niet, dat de poort open was?' vroeg meneer Dalrymple. 'Jazeker, ' zei Joe. 'De poort stond gistermiddag op een kier en gisteravond wijd open. Ik begrijp er niets van. '

'Het betekent, dat de geheimzinnige bezoeker weggegaan is, ' gromde meneer Dalrymple, terwijl hij uitstapte en de inrijpoort opende met een sleutel, die aan zijn sleutelbos hing. 'Heel zorgzaam van die kerel om de poort weer te sluiten. '

Toen ze langs de oprijlaan liepen, keken Frank en Joe scherp naar de grond om eventuele voetsporen te vinden, maar alle sporen waren door de hevige regen weggespoeld.

Alles was volkomen in orde. Er waren zelfs geen sporen op het overdekte bordes. Ook de voordeur was op slot. Toen meneer Dalrymple de deur had opengemaakt en ze naar binnen gingen, was nergens een spoor van eventuele indringers te zien.

Je zou denken, dat hier in geen weken bezoekers zijn

geweest, ' mompelde Frank, terwijl hij om zich heen keek in de geweldige, sombere hal.

Het was een goedgebouwd huis, zij het wat ouderwets, en de kamers waren groot.

Meneer Dalrymple leidde de jongens beneden rond en in de woonkamer zagen ze de grote staande klok, die ze de vorige avond ook al door het raam hadden gezien. 'De klok loopt nog, ' zei Joe.

Meneer Dalrymple staarde sprakeloos van verbazing naar de zwaaiende slinger van de klok.

'Hoe kan dat nu?' vroeg hij verrast.

De Hardy's keken hem vragend aan.

'Die klok!' zei de bankier. 'Ik heb die klok niet opgewonden, sinds ik het huis gekocht heb. Het kon me doodgewoon niet schelen of hij het nog deed of niet. Maar nu loopt hij!'

'Dat kunt u ook op rekening van de geheimzinnige bezoeker schrijven, ' merkte Frank op.

'De klok liep gisteren ook al, toen we door dat raam naar binnen keken, ' zei Joe. 'En ik geloof niet, dat de man, die wij naar binnen zagen gaan, tijd had om de klok op te winden voor we voor het raam verschenen. '

Meneer Dalrymple schudde in opperste verbazing zijn hoofd. 'Hier gebeuren te veel geheimzinnige dingen naar mijn zin, ' mopperde hij. 'Ik zal nu maar eens even in die geheime kamer gaan kijken. Als deze klok bij is, kan ik binnen een paar ogenblikken de deur van de geheime kamer openmaken. Wacht hier even op me, jongens. ' Frank en Joe

keken sip. Ze hadden erop gerekend, dat ze de geheime kamer te zien zouden krijgen. Meneer Dalrymple lachte. 'Het is niet de bedoeling, dat jullie hier blijven,' zei hij. 'Ik wil alleen maar voorkomen, dat er iets met jullie gebeurt. Als alles in orde is, kom ik jullie halen.'

Hij ging de woonkamer uit, liep door de hal en klom de brede trap op. Even later konden de jongens hem boven horen lopen. Tik-tak! Tik-tak! De grote antieke klok tikte traag, maar onverstoorbaar. De jongens keken naar de zware slinger, die ritmisch heen en weer zwaaide. 'Dat getik werkt op mijn zenuwen,' zei Joe.

'Op de mijne ook. Dat komt, doordat het zo luid klinkt in dit verlaten huis.'

'Hoe verder we in deze zaak doordringen,' zei Frank, 'hoe minder ervan te begrijpen is. Ik vraag me af wie er plezier in gehad heeft die klok op te winden.'

'Ik zou bijna gaan denken, dat er hier een gek aan het werk is.'

'Dan toch een heel sluwe gek,' was Franks oordeel. Op dat ogenblik hoorden ze meneer Dalrymple, die hen van boven af riep: 'Kom maar, jongens! Alles schijnt piekfijn in orde te zijn.' De jongens waren in minder dan geen tijd de woonkamer uit en renden naar boven.

Ze troffen meneer Dalrymple aan voor een muur, die zich in niets van de andere muren onderscheidde, tenzij dan door het tijdslot, dat zichtbaar geworden was door het opzijschuiven van een schilderijtje. 'Dat is slim uitgedacht!' zei Frank bewonderend. 'Het tijdslot is verborgen achter een schilderij

en geen mens kan zien, dat achter deze muur iets verborgen zit. Zelfs wij, die het wel weten, kunnen niet zien, waar de muur eindigt en de deur begint. '

'Het is heel goed uitgedacht, ' zei meneer Dalrymple. 'Maar toch nog niet goed genoeg om die onbekende tegen te houden, die doodsbedreigingen voor me achterliet. '

Ze stonden in de lange, schemerachtige gang en luisterden zwijgend naar het eentonige tikken van de klok. De jongens meenden, dat ze vreemde geluiden hoorden: het sluipen van voetstappen boven hun hoofd... een gekraak in een verafgelegen deel van het huis... 'Nog even, ' zei meneer Dalrymple kalm.

Het tijdslot bereikte het ingestelde uur en klikte. Meneer Dalrymple draaide een knop om en stelde het mechanisme in werking.

Opeens gleed een stuk van de muur naar buiten.

De jongens zagen voor het eerst de geheime kamer.

Het was een vreemde, erg donkere kamer. De jongens zagen van de gang uit een schrijftafel, een paar boekenrekken, een tafeltje met een schrijfmachine en een grote, open haard.

'Dit, ' zei de bankier, terwijl hij op een knop drukte om licht te maken, 'is de kamer, waar Jason Purdy zijn geld kwam tellen. ' Het licht was nog maar net aangeflitst, toen meneer Dalrymple uitriep: 'Weer een briefje!'

In het midden van de kamer zagen de jongens een wekker, die gelijkmatig tikte; er was een briefje aan vastgemaakt. Frank ging als eerste naar binnen en bekeek het briefje. Er stonden

maar een paar woorden op: Laatste waarschuwing: Dood
terwijl de klok tikt.

Onder de woorden waren een paar postzegels geplakt. Het
waren zulke vreemde postzegels, dat Frank wel kon raden, dat
ze heel kostbaar waren.

'Hurd Applegate's postzegels!' riep hij uit.

CHET IS NIEUWSGIERIG

'Ik geef het op!' riep meneer Dalrymple uit. 'Zeggen jullie me nu maar, hoe die wekker en dat briefje hier zijn terechtgekomen. Ik begrijp er niets van.' Hij las de doodsbedreiging.

'Dood terwijl de klok tikt... Nou, ze kunnen mij niet bang maken.' Als de Hardy's ooit aan de oprechtheid van meneer Dalrymple hadden getwijfeld, dan waren ze er nu wel van overtuigd. Hij was sprakeloos van verbazing over het vinden van het briefje, de klok en de vreemde postzegels.

'Heeft u de indruk, dat hier iets is aangeraakt, meneer Dalrymple?' vroeg Frank.

De bankier liep snel op het bureau toe en begon tussen zijn papieren te rommelen.

'Nee,' zei hij. 'Er is niets aangeraakt en dat lijkt me nog geheimzinniger dan de rest. Er is iemand die in deze geheime kamer kan komen, wanneer hij maar wil en toch heeft hij nog geen gebruik gemaakt van de gelegenheid om me te bestelen.'

Joe en ik zullen even poolshoogte nemen,' zei Frank. 'Als iemand in deze kamer binnen kan komen, moeten wij toch wel kunnen uitvinden hoe hij dat heeft klaargespeeld. Niet via de deur, dat is zeker. Er moet ergens een andere ingang zijn.' Hij ging op zijn knieën voor de open haard liggen en trachtte in de schoorsteen naar boven te kijken.

'Er zitten tralies in de schoorsteen, ' zei meneer Dalrymple. 'Totaal overbodig, als u het mij vraagt, ' zei Frank, 'want de schoorsteen is zo smal, dat er nog geen dwerg doorheen zou kunnen. ' Hij en Joe begonnen de kamer systematisch te doorzoeken. Ze beklopten de muren centimeter voor centimeter om te horen of er niet ergens een holte achter de muur zat. Ze maten de kamer nauwkeurig op en vergeleken de afmetingen met de vorm van de hal en de aangrenzende kamers, in de hoop, dat ze een onregelmatigheid zouden ontdekken, die een nis in de muur zou kunnen zijn. Alle afmetingen klopten op de centimeter nauwkeurig.

'Ik begrijp er niets van, ' zei Frank ten slotte. 'Er is geen tweede deur, geen nis, geen opening. Door de schoorsteen kan niemand binnenkomen. De deur kan niet worden geopend en toch is hier iemand geweest, die de wekker en dat briefje heeft achtergelaten. '

'Dat gaat me boven mijn verstand, ' verklaarde meneer Dalrymple. 'Ik zal dan ook zo wijs zijn uit de buurt van de geheime kamer te blijven, tot alle raadsels opgelost zijn. ' Hij keek weer naar het briefje. 'Dood terwijl de klok tikt. Zou me niet verbazen, als dit door een krankzinnige geschreven was. '

'Ik geloof, dat we de dief van Hurd Applegate's postzegels op moeten sporen, ' zei Frank. 'Diezelfde man zal wel meer weten van deze bedreigingen. '

'We zijn er nog niet helemaal zeker van, dat deze postzegels van Hurd Applegate zijn, ' zei Joe, 'maar dat kunnen we onderzoeken. '

'Ik geloof, dat we de zaak toch maar moeten laten rusten, ' zei meneer Dalrymple, 'tot meneer Hardy terug is om ons goede raad te geven. 'Ze verlieten de geheime kamer en meneer Dalrymple stelde het tijdslot zorgvuldig in.

'Eigenlijk heeft het niet veel zin, ' merkte hij moedeloos op, 'als er toch een andere ingang is. We zullen met deze postzegels naar meneer Applegate gaan en horen, wat hij erover te zeggen heeft. ' Meneer Dalrymple sloot het huis af en ging met de Hardy's naar het huis van Hurd Applegate. De oude man zat in zijn studeerkamer. Hij had een paar albums met postzegels voor zich liggen, maar het was duidelijk, dat hij de gestolen postzegels veel belangrijker vond. 'Hebben jullie iets ontdekt?' vroeg hij hoopvol. 'Mijn postzegels misschien?' Frank overhandigde hem de postzegels, die hij van het briefje met de doodsbedreiging had afgehaald. 'Zijn deze van u?' Hurd Applegate schudde meteen zijn hoofd.

'Nee, ' zei hij. 'Het zijn zeldzame postzegels, maar ze zijn niet van mij. Waar hebben jullie ze gevonden?'

De jongens waren niet alleen verrast, maar ook ontgoocheld. Ze waren het er al over eens geweest, dat die postzegels alleen maar van Hurd Applegate hadden kunnen zijn en nu bleek, dat dit niet zo was. Ze stonden dus voor een nieuw probleem. Waar kwamen deze postzegels vandaan? En waarom waren ze op de doodsbedreiging geplakt? 'Wat! Zijn ze niet van u?' riep Joe.

'Beslist niet, ' zei meneer Applegate. 'Ik heb al deze postzegels ook in mijn collectie en ze zijn zeldzaam, maar de gestolen

exemplaren waren nog veel kostbaarder. '

Hoewel Hurd Applegate erg nieuwsgierig was om te horen, waar de jongens de postzegels gevonden hadden, kreeg hij geen antwoord op zijn vragen.

De bankier en zijn jonge helpers verlieten het huis.

'We zullen de zaak een paar dagen laten rusten, ' zei hij. 'Ik moet terug naar Lakeside. Ik zal erg voorzichtig zijn en zolang er niets nieuws gebeurt, is de zaak niet dringend. '

De jongens konden niets anders doen dan zich bij deze wens van hun opdrachtgever neerleggen, maar ze waren erg onder de indruk van hun falen, toen meneer Dalrymple hen voor hun huis afzette. Het mysterie was werkelijk

ondoorgroendelijk! 'We moeten die zaak oplossen voor vader terugkomt, ' zei Frank. 'Ik voel er niets voor, hem te bekennen, dat ons speurwerk op niets uitgelopen is. '

Toen ze op hun huis toeliepen, hoorden de jongens lawaai in de grote schuur achter het huis. Die schuur was door meneer Hardy ingericht als turnzaal en diende vaak als vergaderplaats voor de Hardy's en hun vrienden.

Ze ontdekten Biff Hooper en Jerry Gilroy, die aan het boksen waren. Tony Prito leerde Phil Cohen een paar heel moeilijke oefeningen aan het rek. Chet Morton was niet gewoon mee te doen aan welke vorm van lichamelijke inspanning dan ook. Hij zat op de vensterbank met een appel in zijn hand, en gaf de anderen goede raad. 'Asjeblieft!' riep hij uit, toen hij Frank en Joe naar binnen zag komen. 'Kijk eens, wie we hier hebben? Heren, u kunt het geloven of niet,

maar de Hardy's zijn teruggekeerd. Lieve hemel, vrienden, wat zijn jullie veranderd na al die jaren!

Ja, ' zei Phil Cohen, die ondersteboven aan het rek hing en zich een halve slag omdraaide om hen beter te kunnen zien, 'we zijn ongerust geweest over jullie. Hebben jullie een wereldreis gemaakt of zo iets?'

'Ik heb voor het laatst op die partij bij mij thuis een flits van ze gezien, ' zei Chet. 'Ik meende ze te zien, wilde op ze toegaan om ze welkom te heten, maar — ze waren al weg!' Biff en Jerry kwamen op de Hardy's toe.

'Weet je, ' zei Biff tegen Jerry, maar wel zo luid dat de anderen het ook zouden horen, 'ik heb zo'n gevoel, dat die vrienden-detectives van ons weer tot hun kin in een mysterie zitten. Ze gaan ons uit de weg. We moesten bijna geweld gebruiken om ze naar Chets partij te slepen en voor ze er goed en wel waren, waren ze ook alweer verdwenen. '

'Ons uit de weg gaan?' echode Chet. 'Dat is niet eerlijk, na alles wat we voor ze gedaan hebben. Weet je nog wel, dat ik me eens heb laten ontvoeren, alleen maar om ze de kans te geven hun scherpzinnigheid te tonen. En nu zouden ze ons niet in vertrouwen nemen?'

'Kom, ' zei Biff, terwijl hij Frank met zijn bokshandschoenen een tik op zijn neus gaf, 'wat is er aan de hand? Vertel ons eens wat. ' De jongens weigerden iets te verraden; ze mochten niets zeggen.

Om aan alle vragen een eind te maken, greep Frank een paar boks-handschoenen en daagde Biff tot een rondje uit. Chet

Morton was niet tevreden.

Hij ging terug naar de vensterbank, beet in zijn appel en dacht ernstig na. Hij herinnerde zich die middag, dat de Hardy's zo'n ongewoon grote belangstelling gehad hadden voor dat oude Purdy-huis. Dan was er het feit, dat de broers bij het partijtje ineens verdwenen waren — dat was heel verdacht. Ze hebben weer iets aan 't handje, mompelde hij in zichzelf, en ik wil er meer van weten.

Hij wachtte een juist moment af en slenterde toen onverschillig op Joe toe.

'Al wat vooruitgang gemaakt?' fluisterde hij. 'Hoe bedoel je?'
'Dat weet je wel. Met het mysterie!'

Joe was verrast en dacht bliksemsnel na. Wist Chet iets bepaalds over het mysterie of probeerde hij hem alleen maar uit te horen? 'Welk mysterie?' vroeg hij om tijd te winnen. 'Kijk niet zo suf, ' zei Chet. 'Het mysterie van het Purdy-huis, natuurlijk. Heb je al nieuws?'

'Hoe weet je, dat er iets aan de hand is met het Purdy-huis?' Chet knipoogde. Die vraag alleen bewees al, dat hij op het goede spoor was.

'Misschien weet ik wel meer dan jullie denken, ' antwoordde Chet onverschillig. 'Misschien kan ik wel helpen. Waar gaat het allemaal om?' Joe keek Chet wantrouwig aan. Hij kende zijn beste vriend en weigerde zich te laten uithoren. 'We mogen er nog niets over zeggen, ' zei hij. 'Is het huis leeggeroofd?'

'Als je dat vraagt, bewijs je alleen maar, dat je in de grond nog

niets weet, ' lachte Joe. 'Neem nog een appel, jongen, en eet smakelijk. Van mij kom je niets te weten. '

Chet was niet ontmoedigd. Joe's antwoorden hadden verraden, dat er inderdaad iets aan de hand was en dat het in verband stond met het Purdy-huis.

'Voor ik een dag ouder ben, zal ik er wel meer van weten, ' mompelde Chet.

Joe besloot een oogje in het zeil te houden. Hij wist, dat Chet iets vermoedde en hij was er net de jongen naar om iets gekst te doen om zijn nieuwsgierigheid te bevredigen. Frank kwam wat later bij zijn broer. 'Ik zag, dat je met Chet stond te praten. Wat wilde hij?'

'Hij probeerde me uit te horen in verband met de zaak, waar we mee bezig zijn. '

'Mij ook, ' zei Frank. 'Ik hoop, dat je hem niet te veel hebt verteld?'

'Nee, maar uit m'n antwoorden — of liever, uit m'n niet-antwoorden — heeft hij wel kunnen opmaken, dat er iets aan het handje is. '

'We moeten heel voorzichtig zijn en meneer Chet een beetje in de gaten houden. Hij is te nieuwsgierig. '

Op dat moment hadden ze er nog geen vermoeden van hoe nieuwsgierig Chet wel was...

DE BUIT VAN DE HAVENSCHUIMERS

De volgende middag kwam meneer Dalrymple toch weer op bezoek bij de Hardy's.

'Het was mijn bedoeling niet meer over de zaak te praten tot na de terugkeer van jullie vader, ' zei hij, 'maar ik kan de kwestie niet van me afzetten. Hebben jullie iets bijzonders te doen? Ik zou nog eens naar het huis willen gaan om het helemaal te doorzoeken. ' De jongens waren opgetogen. Ze waren in elk geval van plan geweest verder te gaan met het onderzoek, maar met de toestemming van meneer Dalrymple konden ze meer bereiken dan op hun eigen houtje. 'Misschien vinden we weer een boodschap in de geheime kamer, ' zei Joe.

'Ik hoop van niet, ' verzuchtte meneer Dalrymple.

Toen ze de geheime kamer binnenkwamen, wees niets erop, dat er in de loop van de nacht iemand binnen was geweest.

'Gisteren stond er op het briefje, dat het de laatste waarschuwing was, ' bromde Frank.

'Laten we aannemen, dat ze dat meenden, ' zei de bankier.

'Maar wat gaat er dan nu gebeuren?'

Hij deed de deur van de geheime kamer op slot en stelde het tijdslot in. De jongens wilden graag het hele huis doorzoeken en daarom nam meneer Dalrymple hen mee op een uitgebreide speurtocht door de verschillende kamers van de

woning. De meeste kamers waren vuil en rommelig. Meneer Dalrymple vertelde, dat hij, sinds hij het huis had gekocht, nog geen tijd had gehad om het huis helemaal in orde te maken.

'Om heel eerlijk te zijn, ' zei hij zachtjes, 'moet ik bekennen, dat ikzelf nog niet eens alle kamers van het huis heb gezien. ' 'Heeft u er nooit aan gedacht of het misschien zou kunnen, dat vreemden om de een of andere reden hun intrek in het huis zouden hebben genomen?' vroeg Frank. 'Het heeft immers heel lang leeg gestaan?'

Meneer Dalrymple zei, dat in hem nooit zo iets zou opkomen: 'Een huis, daar blijf je toch af — of het nu leeg staat of niet. ' Dat Franks suggestie nog niet zo dwaas was geweest, kwam uit, toen ze in een afgelegen vleugel van het huis opeens voor twee deuren kwamen te staan, die waren afgesloten.

'Dat is heel vreemd, ' zei meneer Dalrymple. 'Toen ik het huis, voor ik het kocht, vluchtig bekeek, stonden deze deuren open. De makelaar maakte me er zelfs op attent, dat de sloten defect waren. '

'Wat stond er in deze kamers?' vroeg Frank.

'Niets; zelfs geen meubelen. '

Frank bekeek de sloten van dichtbij.

'Dit zijn nieuwe sloten!' riep hij uit. 'Ik wed, dat ze nog geen maand geleden zijn geplaatst. '

Dat was een bijzondere ontdekking. Hier was eindelijk iets tastbaars. Frank en Joe stelden voor de deuren onmiddellijk

open te breken, maar meneer Dalrymple remde hun enthousiasme. 'Nee,' zei hij. 'Als anderen dit huis, waarvoor dan ook, hebben gebruikt, mogen we geen mogelijke bewijsstukken vernietigen. Er staan misschien vingerafdrukken op deze sloten. Als eigenaar van dit huis wil ik aan de veilige kant blijven en de politie erbij halen. Vergeet niet, dat jullie twee dagen geleden hier een vreselijke kreet hebben gehoord. In die kamers kunnen we niets vinden of alles — zelfs een stoffelijk overschot.'

De jongens keken naar de dichte deuren. Welke geheimen waren daarachter verborgen? Meneer Dalrymple ging naar de telefoon en kwam terug met de mededeling, dat hij rechercheur Smuff zelf aan het toestel had gehad en dat deze beloofd had onmiddellijk zelf te komen.

'Ik begrijp er niets van,' herhaalde meneer Dalrymple voor de zoveelste keer. 'Deze kamers waren volkomen leeg en de deuren stonden open. Nu zijn ze dicht en er zijn nieuwe sloten op gemaakt. Dat bevalt me niet.'

'Ik hoop, dat rechercheur Smuff verstandig genoeg is om een paar lopers mee te brengen,' zei Frank.

Tot zijn grote verbazing had de rechercheur zijn lopers inderdaad meegebracht. Hij kwam hijgend het huis in, alsof hij de hele weg hard had gelopen.

'Zo, meneer Dalrymple,' zei hij gewichtig, 'wat is er hier aan de hand? Deuren op slot? Waarom maakt u ze dan niet open?'

'Omdat ik ze niet afgesloten heb en er allerlei verrassingen

achter een gesloten deur kunnen schuilen, ' antwoordde de bankier koel.

De zwaargebouwde detective morrelde een hele tijd met zijn lopers voor het hem lukte de deur open te maken. Eindelijk klikte het slot. De deur zwaaide open en ze keken allemaal naar binnen.

'Goeie genade!' riep de rechercheur uit. 'Dat is bij de haven gestolen!'

De kamer stond vol met grote kisten, balen en dozen.

'Hoe zijn die spullen hier terechtgekomen?' vroeg meneer Dalrymple.

'Ze zijn niet van mij. '

'Dat klopt!' zei rechercheur Smuff. Hij ging de kamer in en bekeek de kisten vluchtig. 'Die dingen zijn door havenschuimers gestolen en hier opgeslagen. Al een paar weken wordt aan de dokken van de Willow alles gestolen, wat niet te heet of te zwaar is om te dragen. Zo, dus dit is de opslagplaats. Wat een lef!' Hij wreef zich in de handen.

De jongens herinnerden zich ineens de grote, zwarte wagen, die ze een paar dagen geleden bijna ondersteboven had gereden op de weg in de buurt van het Purdy-huis. Die agent op de motorfiets had gezegd, dat hij een paar havenschuimers achterna had gezeten. Commissaris Collig en rechercheur Smuff hadden de Hardy's een halve nacht achtervolgd in de overtuiging, dat ze havenschuimers waren. 'Dat is dus de verklaring van alle geheimzinnigheid!' zei meneer Dalrymple. 'Het is een schandaal. Stel je voor, mijn huis werd gebruikt als

schuilplaats voor gestolen waar!' De rechercheur scheen dat niet belangrijk te vinden. 'Gelukkig dat ik de buit ontdekt heb!' jubelde hij. 'Wat een succes voor me! Dat betekent in elk geval opslag en misschien wel een bevordering.'

'Vergeet niet, dat u deze spullen nooit zou hebben gevonden, als de jongens niet het huis hadden willen doorzoeken en als ik u niet had opgebeld,' herinnerde meneer Dalrymple hem op scherpe toon. 'Als de politie op haar eigen krachten aangewezen was geweest, zouden deze dingen hier nog wel honderd jaar hebben gestaan. Wilt u het nodige doen om deze spullen onmiddellijk uit mijn huis te laten verwijderen?' Rechercheur Smuff belde naar het hoofdbureau en liet een dozijn agenten aanrukken. Dezen hadden meer dan twee uur werk om alles uit de kamers te slepen en op een paar vrachtwagens te laden. 'De havenschuimers hebben deze geheime opslagplaats al een heel poosje gebruikt,' zei Frank later. 'Een van de agenten vertelde me, dat er spullen bij zijn, die al drie maanden geleden zijn gestolen.'

'Waar waren ze dan op het ogenblik, dat ik het huis kocht?' vroeg meneer Dalrymple. 'Deze twee kamers waren toen leeg.'

'Waarschijnlijk waren ze eerst in de kelder verborgen,' opperde Joe. 'Nadat u in het huis kwam, dachten de dieven misschien, dat een afgelegen vleugel veiliger zou zijn dan de kelder. Inderdaad is het maar aan een toeval te danken, dat u hier een kijkje kwam nemen.' De Hardy's vroegen zich af of dit het einde betekende van het mysterie van het Purdy-huis.

'Dat geloof ik niet, ' zei meneer Dalrymple. 'Als ik het goed zie, heeft dit niets te maken met de doodsbedreigingen, die ik drie keer achter elkaar in de geheime kamer heb gevonden. ' Maar Frank vond, dat er best verband kon bestaan tussen de doodsbedreigingen en het feit, dat de dieven het huis als opslagplaats gebruikten.

'Na Jason Purdy's dood konden ze hier doen, wat ze wilden. Dat u hier iedere dag naartoe kwam, nadat u het huis had gekocht, bracht hun plannen in gevaar. Misschien hoopten ze u door die doodsbedreigingen te verjagen. '

'Dat zou best eens zo kunnen zijn, ' gaf de bankier toe. 'Ik zou het niet prettig vinden, als dit alles was, ' zei Frank. 'De commissaris en rechercheur Smuff zullen wel overal rondbazuinen, dat dit resultaat aan hen te danken is. ' Maar er was nog iets, dat onderzocht moest worden. 'De buit is ontdekt, ' zei Frank, 'maar de dieven nog niet. Het is best mogelijk, dat ze zich hier ergens in de buurt schuil houden. ' 'Misschien hebben ze wel een of meer kamers van dit huis in beslag genomen, ' zei meneer Dalrymple. 'Ze zijn er brutaal genoeg voor. ' Frank en Joe lieten de bankier achter. Deze wilde de agenten niet alleen laten. Hij scheen de politie in haar geheel niet erg te vertrouwen en wilde voorkomen, zoals hij zei, dat de mannen iets mee zouden nemen, wat niet tot de buit behoorde.

De jongens gingen een kijkje nemen in de onmiddellijke omgeving van het huis.

De voorkant van het Purdy-huis keek uit op de kustweg en de

achterkant op de rivier de Willow, die uitmondde in de Barmet-baai. De afstand van de rivieroever tot het huis was betrekkelijk klein, zodat het huis ideaal was geweest voor de gedragingen van de havenschuimers. Een pad liep van het huis naar een haventje.

De jongens volgden dit pad en onderzochten de oevers van het haventje, maar vonden niets bijzonders. Alles was zo overwoekerd met onkruid en halfhoog struikgewas, dat er geen sprake was van sporen zoeken.

'Wat is dit?' vroeg Frank, die zich voorovergebogen had.

Hij had iets bijzonders gezien op een zacht gedeelte van de grond — een spoor van een autoband.

'Hoe kan dat spoor hier gekomen zijn?' vroeg Joe. 'Je kunt hier niet komen van de oprijlaan af.'

'Dat zou ik ook wel eens willen weten.'

Frank liep in steeds grotere kringen rond en even later vond hij een tweede spoor van een autoband. Als je een rechte lijn trok van het eerste naar het tweede spoor en die lijn dan doortrok, wees hij recht naar een massa dicht bij elkaar groeiend struikgewas. 'Dat is toch niet mogelijk?' zei Frank in zichzelf, terwijl hij naar het struikgewas toeliep. Algauw viel het hem op, dat de meeste blaren van de struiken droog en dor waren.

'Camouflage!' riep Joe uit. 'Deze struiken groeien hier niet, maar zijn hier neergezet.'

Het bewijs liet niet lang op zich wachten. Hij rukte aan een paar struiken en ze kwamen meteen los. Hij schopte ook de

andere struiken opzij en ze ontdekten het begin van een weg, die recht op de muur rond het park toeliep. Frank floot tussen zijn tanden.

'Een gecamoufleerde weg!' zei hij. 'Waar gaat die naartoe?' De gecamoufleerde weg liep inderdaad tot de muur, maar daar waar de weg uitkwam, was een gedeelte van de parkmuur weggebroken. Ook deze opening in de muur was door struiken aan het gezicht onttrokken. Je kon van die plaats met een auto recht naar de kustweg rijden. 'Dat is dus de weg, waarlangs de dieven konden ontsnappen, zelfs als de politie ze op de hielen zat,' zei Frank. 'We zullen hierover voorlopig niets zeggen. We kunnen er iets aan hebben.'

'Ik kan me niet goed indenken, dat het mysterie nu al is opgelost,' zei Joe.

'Ik weet zeker, dat we nog verrassende dingen zullen beleven,' stemde Frank in.

'Als de dieven denken, dat deze weg nog niet is ontdekt, zullen ze hem misschien nog wel eens gebruiken.'

'Dan zullen ze ons op hun weg vinden,' zei Frank. 'Maar zelfs als ze niet komen hebben we door deze weg de kans ongemerkt het Purdy-huis in en uit te lopen.'

'Ik ben in elk geval van plan nog eens terug te komen,' zei Joe. 'Ik ben er nog niet zo zeker van, dat er verband bestaat tussen de havenschuimers en de doodsbedreigingen aan het adres van meneer Dalrymple.'

De Hardy's hielden de ontdekking van de geheime weg voorlopig voor zich. De politie scheen van oordeel, dat alle

geheimen van het Purdy-huis met het ontdekken van de buit
waren opgelost. Maar de jongens dachten er anders over.

DE VREEMDELING

Hoewel rechercheur Smuff van alle daken verkondigde, dat het ontdekken van de schuilplaats van de gestolen buit een einde zou maken aan de activiteit van de havenschuimers en meneer Dalrymple dacht, dat dit het einde betekende van alle geheimzinnige gebeurtenissen in zijn huis, waren de Hardy's niet tevreden met deze tamme afloop van hun avontuur.

Er moest nog een verklaring worden gevonden voor de doodsb bedreigingen, die in de geheime kamer waren ontdekt. Om de een of andere reden geloofden de jongens niet, dat de havenschuimers daar iets mee hadden te maken.

'Hoe dan ook,' zei Joe, 'de dieven zijn nog op vrije voeten. We moeten ze opsporen. We moeten een oplossing vinden voor die briefjes in de geheime kamer en voor de manier, waarop ze in die kamer werden gedeponeed. We hebben nog werk genoeg.'

'We zullen beginnen met de gecamoufleerde weg in de gaten te houden,' zei Frank.

Ze wachtten tot het donker was geworden en gingen toen lopend op weg. Ze wilden hun wagen niet meenemen, omdat ze die op de weg zouden moeten achterlaten en hij dan misschien herkend zou worden. Ze hadden nog geen tweehonderd meter getippeld, toen ze tegen Biff Hooper en Jerry Gilroy opliepen. 'Ha, die Hardy's!' riep Biff. 'Hallo, jongens.'

'Waar gaan jullie nu nog naartoe?' vroeg Jerr.

y Frank en Joe wisten niet, wat ze moesten zeggen. Ze wilden nog steeds niet over hun vermoedens praten, ook al was iedereen nu al op de hoogte van de activiteiten, die op het terrein van het Purdy-huis hadden plaatsgevonden.

'We gaan wandelen,' zei Frank. 'Mooi weer.'

'Goed. Ga mee een ijsje eten,' zei Biff. 'Ik trakteer.' Frank aarzelde.

'Het spijt me,' zei hij, 'maar we moeten ergens naartoe.' Biff gaf hem een por in de ribben.

Je bent op de verkeerde weg, Frank,' zei hij. 'Callie woont die kant op.'

'En Iola Morton woont niet bij Callie Shaw,' merkte Jerry op.

'Waarom gaan jullie dan samen?'

'We hebben nu geen tijd voor meisjes,' zei Joe. 'We moeten ergens heen om — om zakelijke redenen.'

Biff en Jerry schenen eindelijk door te hebben, dat de Hardy's geen prijs stelden op hun gezelschap.

'Luister nu eens,' zei Biff. 'Wat is er de laatste dagen met jullie aan de hand? Jullie lopen rond met gezichten, alsof jullie niet tegen de verantwoordelijkheid op kunnen, die op jullie schouders is gelegd. We hebben gehoord, dat jullie erbij waren, toen de politie de gestolen spullen in het Purdy-huis ontdekte. Gaan jullie daar nu weer naartoe?'

'Wat zouden we daar nu nog gaan doen, nu de schuilplaats van de dieven toch al is leeggehaald?' vroeg Frank listig. 'Niets!' zei Biff. 'En daarom is er totaal geen reden, waarom je mijn

ijsje niet zou aannemen. '

Hij greep Frank stevig bij de arm. Jerry greep Joe beet en tegen hun zin werden de Hardy's meegesleept naar een ijsalon op de hoek van de Hoofdstraat.

Geen twee minuten later kwamen Tony Prito en Phil Cohen ook naar binnen. De vier vrienden van de Hardy's waren in een uitgelaten stemming en trakteerden telkens weer. Elke keer, dat Frank en Joe zeiden, dat ze nu werkelijk moesten gaan, werden ze overschreeuwd door hun vrienden.

'Bevalt ons gezelschap jullie niet meer?' vroeg Biff verwijtend.

Het was laat, voor de anderen Frank en Joe eindelijk lieten gaan en zelfs toen stonden ze er nog op de Hardy's naar huis te brengen. Frank en Joe wachtten in de schaduw van de veranda, tot hun vrienden uit het gezicht waren verdwenen.

Toen gingen ze voor de tweede keer op pad in de richting van de kustweg.

'Gelukkig, dat ze meteen weggingen, ' zei Frank. 'Kom!' Ze waren nog maar een paar honderd meter van het Purdy-huis verwijderd, toen Frank fluisterend zei: 'Kijk niet over je schouder, Joe, maar hoor jij ook voetstappen achter ons?' Ja. Al een minuut of vijf geleden kreeg ik het gevoel, dat we worden gevolgd. '

'Dat is ook zo. Ik keek heel toevallig over m'n schouder en ik zag iemand in de struiken langs de kant van de weg verdwijnen. ' De Hardy's bleven aan de kant van de weg staan, maar zagen niets of niemand.

'Hij is sluw, ' zei Frank. 'Hij weet, dat we hem hebben ontdekt.

'We hebben geen gezelschap nodig,' zei Joe.

'Nee. We zullen recht naar de inrijpoort van het Purdy-huis gaan en naar binnen stappen, alsof er niets aan de hand is. Dan zullen we ons in de struiken verstoppen voor hij bij de poort is gekomen.'

Ze zetten hun tocht voort. Frank keek snel over zijn schouder.

'We worden inderdaad gevolgd,' zei hij. 'Maar hij is erg voorzichtig en blijft in de schaduw van de struiken.'

'Hier is de inrijpoort,' zei Joe. 'Laat hem nu maar komen.'

De jongens stapten naar binnen, maar zodra ze uit het gezicht waren verdwenen, verstopten ze zich in de struiken naast de oprijlaan.

Ze wachtten ademloos.

Na enkele ogenblikken hoorden ze sluipende voetstappen bij de inrijpoort.

'Daar is-ie,' fluisterde Joe.

Frank legde hem het zwijgen op met een stoot in de ribben.

De gestalte aarzelde even en liep toen hard langs de oprijlaan naar het huis. Hij passeerde de Hardy's zonder ze te zien. Ze bleven zitten, tot de man uit het gezicht was verdwenen. Toen verlieten ze hun schuilplaats en gingen voorzichtig lopend op het huis toe. De toestand was nu precies omgekeerd. De achtervolger werd achtervolgd.

De Hardy's zagen hem weer aarzelen voor het huis. Toen beklom hij de trappen van het bordes om te proberen door een van de ramen naar binnen te kijken.

De Hardy's stonden achter een groep struiken.

'Denk je, dat het een van de havenschuimers is?' vroeg Joe fluisterend. 'Wacht nog even, Joe!'

Na enkele ogenblikken kwam de man weer van het bordes af en sloop naar de zijkant van het huis.

De maan scheen zo helder, dat de Hardy's de man heel even duidelijk konden zien, toen hij over een open plek liep.

Tegelijk hielden ze hun adem in en tegelijk hijgden ze: 'Chet Morton!'

Wat kwam Chet Morton hier zoeken? 'Is dat misschien zijn manier om een grapje te maken?' vroeg Joe. Ze volgden hun vriend, die naar de zijkant van het huis sloop, met hun blikken.

Hij liep weer over een plek, die door het maanlicht helder verlicht werd en elke vergissing was uitgesloten. Dat was de zware, vierkante gestalte van hun schoolvriend.

'Ik snap er niets van,' zei Frank. 'Wat komt hij hier zo laat op de avond zoeken?'

Chet ging op zijn tenen staan en keek door een raam naar binnen. Opeens sprong hij achteruit, alsof hij geschrokken was. Dan rende hij dwars de oprijlaan over naar de dichtbijgelegen struiken.

'Dat kan alleen maar betekenen, dat onze goede vriend de schrik te pakken heeft gekregen,' zei Frank.

'Zijn eigen schuld, maar — waar schrok hij zo van?' vroeg Joe. 'Dat moeten we even bekijken.'

De Hardy's liepen dichterbij het huis toe. Links hoorden ze

het kraken van takken en twijgen, wat erop wees, dat Chet nog steeds op de vlucht was.

Frank en Joe beschreven een grote bocht, om langs de achterkant bij het Purdy-huis te komen. Ze zorgden er wel voor, dat ze geen plekken overstaken, die door de maan werden verlicht.

Ze wilden net op het huis toegaan, toen ze voetstappen hoorden op het pad, dat van de rivier naar de woning liep. Ze hurkten neer achter een groep struiken en wachtten. Een man liep heel vlug in de richting van het huis. 'Zou dat Chet kunnen zijn?' fluisterde Joe.

De nieuweling was Chet Morton niet. Het was een jongeman, die ze nog nooit hadden gezien. Hij liep naar de achterkant van het Purdy-huis, alsof hij precies de weg kende. Een ogenblik later verdween hij uit het gezicht. De Hardy's hoorden een deur slaan. 'Laten we hem volgen,' stelde Joe voor. Frank was voorzichtiger.

'Wacht even,' zei hij. 'Smuff zei vanmiddag, dat het huis door de politie zou worden bewaakt. Misschien was het een agent in burger.'

'Daar brandt licht!'

Inderdaad! In een van de kamers verscheen een vaag lichtschijnsel, dat echter uit het gezicht verdween, toen een gordijn werd dichtgeschoven. Dan — helemaal onverwachts — klonk een onmenselijk schrille kreet. Het was dezelfde kreet, die ze ook hadden gehoord op de avond, dat ze Hurd Applegate als een dwaas hadden zien vluchten. Frank en Joe

staarden elkaar aan. Wat was er nu weer gebeurd? De kreet werd gevolgd door een krakend geluid en dan door snelle voetstappen. De achterdeur werd opengerukt en iemand sprong naar buiten.

De gestalte vluchtte langs het pad naar de rivier. 'Houd hem!' schreeuwde Frank.

De Hardy's sprongen uit hun schuilplaats en renden over het gras. Ze konden de vreemdeling nog steeds zien; hij rende met grote sprongen op de rivier af.

De Hardy's liepen wat ze konden. Die vreselijke kreet klonk hun nog in de oren.

'Zou hij iemand hebben vermoord?' vroeg Joe hijgend.

De vreemdeling struikelde en viel plat op zijn buik op de grond. Nog sneller renden de Hardy's op hem toe, maar de onbekende krabbelde weer overeind en zette zijn vlucht voort.

De jongens kregen het haventje in het oog en zagen, dat er een motorboot lag gemeerd. De vluchteling sprong in de boot, gooide de touwen los en vertrok meteen.

Frank en Joe renden naar de oever van het haventje. Het maanlicht straalde helder op het naar hen toe gekeerde gezicht van de vreemdeling. Het bootje gleed het haventje uit en voer de rivier op. De onbekende rukte wild aan de slinger om de motor te starten. Frank schatte de afstand, die hem van de boot scheidde, maar de afstand was te groot om de sprong te wagen. De motor van de boot begon te sputteren.

'Politie!' gilde Frank.

'P-o-l-i-t-i-e!' echode Joe met een lange uithaal. In de verte hoorde ze een politiefluitje.

De motor van de boot sloeg aan en begon als een razende te draaien. De vreemdeling pakte het stuurrad beet en de boot sprong letterlijk naar het midden van de rivier.

Het schrille geluid van het fluitje scheurde weer door de lucht en snelle stappen kwamen in de richting van de rivier.

'Hierheen!' schreeuwden de Hardy's.

Toen een agent bij de jongens arriveerde, was de boot al een heel eind weg.

De agent hoorde bij de politie van Bayport. Hij keek even naar de snel varende boot. Toen zette hij zijn fluitje aan zijn mond en floot langdurig.

Stroomopwaarts hoorden ze plotseling het stampen van een andere boot.

'Wat is er gebeurd, jongens?' vroeg de agent. 'Wie is de man in die boot?'

'We lagen op de loer in het park, 'vertelde Frank, 'en we zagen die man naar binnen gaan. Toen hoorden we een onmenselijke gil. De man kwam weer naar buiten en rende naar zijn boot. ' Een tweede agent kwam eraan langs het pad. 'Wat is er aan de hand?' vroeg hij.

'Een van de schuimers is teruggekomen, 'mopperde de eerste agent somber. 'Ik zei nog tegen Smuff, dat hij zich op het huis moest concentreren, in plaats van ons langs de rivier te verspreiden. ' Een heel sterke lichtstraal verscheen om de bocht in de rivier en voer snel in de richting van het kleine

dok. Het was een politieboot. 'Kom, jongens!' riep de agent. Hij nam een geweldige sprong en kwam op de boot terecht. Frank en Joe volgden zijn voorbeeld. Een agent zat aan het roer. Frank wees stroomafwaarts.

'Daarheen! Hij is in de richting van de baai gevlucht. ' De boot sprong vooruit. De scherpe boeg sneed door het water. Ze schoten onder een lage brug door en de stuurman gaf nog meer gas. Ver voor zich uit hoorden ze het kloppen van de motor van de andere boot.

'Het gaat mis, ' gromde de agent. 'Als we hem niet inhalen voor hij bij de baai is gekomen, kunnen we net zo goed rechtsomkeert maken. Wat is er gebeurd?'

Frank en Joe vertelden nog eens, dat een vreemdeling het Purdy-huis was binnengedrongen, maar weer op de vlucht was gegaan na het opklinken van de gil.

'Als er ook maar één agent bij het huis had gestaan, ' gromde de stuurman van het bootje op bittere toon, 'zouden we die kerel wel hebben gekregen. '

De politieboot bereikte de Barmet-baai. Maar het duurde niet lang of de jacht moest opgegeven worden. Ze hadden er geen idee van in welke richting de onbekende de vlucht had genomen. Misschien lag hij wel ergens onder de oever met gestopte motor te wachten.

MENEER DALRYMPLE'S BEDIENDE

De volgende morgen slenterde Chet Morton de tuin in, die achter het huis van de Hardy's lag, met de onvermijdelijke appel in zijn hand en een onschuldige uitdrukking op zijn engelachtig rond gezicht. Frank en Joe waren aan de motor van hun wagen aan het prutsen. De motor had weer eens een opstandige bui en weigerde koppig te draaien. 'Hallo, jongens, ' zei Chet. 'Zijn jullie de motor aan het nakijken?' Frank keek grijnzend op en zei: 'Hoe kom je erbij? We zijn de was aan het doen. '

'Er is niet veel verschil tussen een wasmachine en deze ouwe, rammelende vierwieler, ' antwoordde Chet onverstoorbaar, ' behalve dan, dat een wasmachine het af en toe doet. '

Joe legde zijn koevoet neer en leunde met zijn rug tegen de motorkap.

'Ben je tegenwoordig tippelaar geworden, Chet?' vroeg hij. 'Tippelaar?' vroeg Chet, terwijl hij snel met zijn ogen knipperde.

Ja — tippelaar in het maanlicht?'

Chet beet in een nieuwe appel.

'Begrijp je niet, ' mompelde hij met volle mond.

'Nee?' vroeg Frank. 'Het schijnt, dat je ook detective bent geworden. '

'Geen sprake van, jongens. Dat laat ik aan jullie over. '

'We hoorden, ' zei Joe weer, 'dat je je specialiseert in het

achtervolgen van derden. '

'Wie? Ik?'

Ja — jij. Waarom volgde je ons gisteravond?'

Chet keek op zijn neus.

'O, bedoel je dat?' vroeg hij.

Ja, we bedoelden dat, ' zei Frank, 'en we wachten op een verklaring. '

'O, ik ging zomaar eens een eindje wandelen, ' zei Chet gewild luchtig. 'Er is toch geen wet, die dat verbiedt?'

'Nee, zeker niet. '

'Nou, ' zei Chet, 'dan ga ik het nog maar eens doen. '

Hij wilde weglopen, maar Frank greep hem bij zijn nek en duwde hem op de treeplank van zijn auto.

'Ga zitten, dikke, ' zei hij. 'Je mag gaan wandelen, maar niet voor je op een paar vraagjes hebt geantwoord. '

'Kijk, kijk, het veemgericht, ' hakkelde Chet mak. De Hardy's gingen voor hem staan.

'Beste jongen, ' zei Frank, 'vertel ons nu maar, hoe je het in je hoofd hebt gehaald ons tot het Purdy-huis te volgen. '

Chet verslikte zich bijna in zijn appel.

'Ik wist niet, dat jullie me in de gaten hadden, ' zuchtte hij.

'We hadden je niet alleen in de gaten, maar we hebben de rollen zelfs omgekeerd, ' zei Frank. 'We verstopten ons net binnen de inrijpoort en toen je ons was gepasseerd, volgden wij jou. '

'Ik snapte al niet, waar jullie zo vlug waren gebleven, ' zei Chet.

'Vooruit! Wat was de bedoeling?'

Chet haalde zijn schouders op.

'Ik wilde jullie een bezoekje komen brengen en zag, dat jullie net het huis waren uitgegaan. Ik besloot jullie te volgen, omdat ik een beetje — eh — nieuwsgierig was. '

'In verband met wat?'

'In verband met het mysterie, dat jullie moeten oplossen. '

Frank was verrast.

'Hoe weet jij, dat we een mysterie hebben op te lossen?'

'Een vogeltje kwam het me vertellen, ' zei Chet met een grijns.

'Geloof hem maar niet, ' zei Joe. 'Hij raadde er maar naar. Hij heeft geprobeerd me uit te horen, maar ik heb niets verraden.

'Ik begrijp werkelijk niet, waarom jullie zo terughoudend zijn na alles, wat ik voor jullie heb gedaan. Wat is er aan de hand met het Purdy-huis? Wees maar niet bang, dat ik nog eens naar dat huis zal gaan!'

'Waarom niet?'

'Omdat ik er sinds verleden nacht genoeg van heb. O nee, ik zal jullie niet meer volgen. '

'Waarom sloeg je op de vlucht, nadat je door dat raam naar binnen gekeken had?'

'O, hebben jullie dat gezien?'

'Of we dat gezien hebben!'

'Wel, ik sloeg eigenlijk niet op de vlucht, ' zei Chet. 'Ik herinnerde me eensklaps, dat het al vrij laat was en dat ze er thuis geen idee van hadden, waar ik zat. Daarom ging ik weg. ' Je sloeg op de vlucht, ' hield Joe vol, 'alsof alle duivels uit de

hel je op de hielen zaten. '

'Wat heb je gezien?' vroeg Frank.

'Ik heb niets gezien, maar wel iets gehoord — een gil. '

'Wij hebben geen gil gehoord, ' zei Frank. 'Tenminste niet, toen jij vlak bij het huis was. '

'Misschien waren jullie te ver weg om de gil te horen, maar ik hoorde hem en geloof me — ik ben helemaal niet verklikkerd op een herhaling. Op het ogenblik, dat ik naar binnen keek, hoorde ik een onmenselijke gil, die ergens in een afgelegen deel van het huis klonk. Toen dacht ik, dat ik maar beter met stille trom kon verdwijnen. '

'Met stille trom? Je maakte een lawaai als een troep olifanten, ' zei Joe. Chet ging daar niet op in en vroeg: 'Wat is er eigenlijk aan de hand met dat huis? Het moet iets ernstigs zijn — anders zouden jullie er wel iets over zeggen. ' Frank en Joe weigerden pertinent Chet ook maar iets te vertellen in verband met het geheim, dat hun door meneer Dalrymple was toevertrouwd.

'We hebben beloofd, dat we er niet over zouden praten, ' zei Frank en daar moest Chet zich bij neerleggen.

De geheimzinnige man, die in het Purdy-huis was binnengedrongen, had kans gezien te ontsnappen. De politie bewaakte het huis nu van dichtbij. Dat was de reden, waarom de Hardy's niet naar de woning terug konden keren. De volgende morgen gingen ze naar Lakeside om eens met meneer Dalrymple te praten.

'Het is vreemd, dat we helemaal niets meer van hem hebben

gehoord, ' zei Frank, toen ze wegreiden.

'Hij denkt natuurlijk, dat de hele zaak is opgelost. '

'We zullen hem vertellen, wat we nog hebben beleefd, nadat we hem voor het laatst zagen; dan zal hij wel van gedachte veranderen. '

Ze gingen in Lakeside meteen naar de bank en toen meneer Dalrymple hoorde, wie de bezoekers waren, maakte hij zich onmiddellijk voor hen vrij.

'Hallo, jongens, ' zei hij hartelijk. 'Ga zitten. Prettig jullie nog eens te zien. Wat kan ik voor jullie doen?'

'We wilden zomaar eens met u komen praten, meneer Dalrymple, ' antwoordde Frank. 'Over het Purdy-huis. ' Meneer Dalrymple begon te lachen.

'Daar hoeven we ons geen zorgen meer over te maken, ' zei hij. 'Ik ben tot de conclusie gekomen, dat die doodsbedreigingen waren opgesteld door de havenschuimers met de bedoeling mij uit het huis te jagen. Nu de buit is ontdekt, hebben ze niet veel reden meer om naar het huis terug te komen. '

'Toch is er nog iemand teruggekomen, ' merkte Frank op. 'Wat zeg je me daar?' vroeg de bankier verbaasd. 'Is er iemand teruggekomen? Hoe weten jullie dat?'

De jongens vertelden de bankier, wat ze wisten over de jongeman, die in het Purdy-huis naar binnen was gegaan en er even later weer was uitgekomen. Ze vertelden er meteen bij, dat de onbekende erin geslaagd was op de vlucht te gaan. Meneer Dalrymple begreep er niets meer van.

'Nu kunnen we weer opnieuw beginnen, ' zei hij. 'Wat hebben die kreten toch altijd te betekenen? En hoe kwam die onbekende erbij naar het huis te gaan? Iedereen wist toch, dat het door de politie werd bewaakt?'

'De havenschuimers wisten het beslist, ' zei Frank, 'en daarom geloof ik, dat de onbekende niets met de dievenbende te maken had. '

'Merkwaardig! Zouden jullie die man herkennen, als jullie hem toevallig ergens ontmoetten?'

De maan scheen zo helder, dat we hem duidelijk zagen, ' zei Frank. 'Hij was jong, voor in de twintig, goed gekleed en ongeveer een meter zeventig lang. '

'Is het huis daarna door de politie doorzocht?'

'Ja, alle kamers zijn doorzocht, maar er is niets gevonden, ' zei Joe. 'En jullie vriend Chet hoorde het schreeuwen ook. Dat was dus de derde kreet — jullie hoorden er twee en jullie vriend één. Ik ben blij, dat jullie dit zijn komen vertellen, jongens, want de zaak is beslist niet zo eenvoudig als ik had gedacht. '

Frank zei, dat Joe en hij de bedoeling hadden die avond terug te gaan naar het huis, ook al zouden ze rekening moeten houden met de politie, maar meneer Dalrymple vond dat geen prettig idee. 'Ten slotte kan het een heel gevaarlijk zaakje zijn, ' zei hij, 'en ik raad jullie dan ook aan in elk geval te wachten, tot jullie vader terug is. ' Op dat ogenblik werd er op de deur geklopt.

'Binnen!' riep meneer Dalrymple. Intussen zei hij tegen de

Hardy's: 'Een ogenblikje, jongens. Het is een van de bedienden, die iets nodig heeft. '

De deur werd opengedaan en een jongeman met een grote map in de hand kwam naar binnen.

'Wilt u zo goed zijn deze brieven even te tekenen, meneer?' vroeg hij beleefd, terwijl hij de map voor de bankier op het bureau legde. In orde, Balpert, ' zei meneer Dalrymple.

Hij bekeek de brieven maar vluchtig voor hij ze tekende. Hij scheen er bij voorbaat al zeker van te zijn, dat ze volkomen in orde waren. De bediende wachtte in een onderdanige houding.

Frank keek naar Joe en gaf hem opeens een por, toen hij merkte, dat zijn broer iets wilde zeggen. Joe klemde zijn tanden op elkaar. De bediende van meneer Dalrymple besteedde niet de minste aandacht aan de bezoekers van zijn patroon.

De bankier legde zijn pen neer en gaf de map weer aan de bediende. 'Dat is alles, Balpert, ' zei hij. 'Zorg ervoor, dat ze meteen weggaan. '

'Komt in orde, meneer. ' Balpert verliet het kantoor.

Hij had de deur nog maar net achter zich dichtgetrokken, toen Frank opsprong.

'Wie is die man?' vroeg hij vlug. Meneer Dalrymple keek hem verbaasd aan.

'De bediende, bedoel je? Dat is Sid Balpert. Hij werkt hier al jaren. ' Frank betrok zijn broer in het gesprek. 'Herkende jij hem ook, Joe?'

'Natuurlijk. '

'Wat bedoelen jullie?' vroeg de bankier. 'Hebben jullie hem al eens ontmoet?'

'Ontmoet is niet het juiste woord, ' antwoordde Frank. 'We zagen hem eergisternacht in het Purdy-huis naar binnen gaan.

Ik herkende hem onmiddellijk, toen hij hier binnenstapte.

Uw bediende is de man, die het Purdy-huis een bezoek bracht en die op de vlucht ging, nadat we die gil hadden gehoord. Uw bediende is de man, die door de politie werd achtervolgd en kans zag in zijn motorboot te ontsnappen. '

Meneer Dalrymple liet zich in zijn stoel achterover vallen.

'Dat — dat is onmogelijk!' sputterde hij tegen. 'Dat moet een vergissing zijn. Ik vertrouw Sid Balpert volkomen. Hij is al lang bij mij in dienst en ik wil mijn hand in het vuur steken voor zijn eerlijkheid. '

'We vergissen ons niet, ' zei Frank. 'Meneer Balpert was de onbekende, die we die avond achterna gingen. ' De bankier fronste zijn wenkbrauwen.

'Daar wil ik meer van weten, ' zei hij grimmig en drukte op een bel.

'TERWIJL DE KLOK TIKT'

Een loopjongen verscheen in de deuropening.

'Vraag Balpert even hier te komen,' zei meneer Dalrymple.

'Zeker meneer.'

Terwijl ze op de terugkeer van de bediende wachtten, zei de bankier, die zich kennelijk zorgen maakte: 'Ik hoop heus, dat het een vergissing is. Ik zou het vreselijk vinden, als Sid Balpert bij zo'n geschiedenis was betrokken. Hij is al jaren bij me in dienst en ik weet zeker, dat hij eerlijk is.'

'Weet hij, dat u de eigenaar bent van het Purdy-huis?' vroeg Frank. 'Ja, dat weet hij en hij weet ook, dat ik daar regelmatig naartoe ging om te werken. Hij heeft zelfs iets gehoord van de doodsb bedreigingen, die ik ontving, maar ik kan niet geloven, dat hij er iets mee te maken heeft.'

'Enfin, we zullen horen, wat hij te vertellen heeft.' Sid Balpert kwam even later binnen; hij keek erg verbaasd. 'Had u mij nodig, meneer?' vroeg hij. 'Ja. Ga zitten.'

Deze uitnodiging verbaasde de bediende nog meer, maar hij ging gehoorzaam zitten.

Meneer Dalrymple keek de jongeman streng aan.

'Ik heb iets over jou gehoord, Balpert. Ik hoop uit de grond van mijn hart, dat het niet waar is en ik geef je nu een kans om je te verdedigen.'

Balpert greep zijn das en begon er nerveus aan te plukken.

'Heeft u iets over mij gehoord, meneer?'

Je weet, dat ik het Purdy-huis heb gekocht, dat ik daar regelmatig naartoe ging om te werken en dat ik doodsbedreigingen heb ontvangen. '

Ja meneer. '

'Waarom ging jij eergisteravond naar dat huis?' Sid Balpert scheen erg bang te worden.

'Ik had geen verkeerde bedoelingen, meneer, ' zei hij zacht.

'Ik verzeker u, dat ik niets misdadigs heb gedaan. '

'Dus je was toch daar?'

Ja, meneer. '

'Waarom?' vroeg de bankier grimmig. Sid Balpert schraapte zijn keel.

'Toen ik iets hoorde over de doodsbedreigingen, die u had ontvangen, meneer, wilde ik onderzoeken waar ze vandaan kwamen. Ik heb hier al jaren heel hard gewerkt, meneer Dalrymple, zonder ooit in aanmerking te komen voor promotie. Ik dacht, dat ik misschien promotie zou krijgen, als het mij lukte u een grote persoonlijke dienst te bewijzen. '

Meneer Dalrymple knikte. Het scheen een grote opluchting voor hem te zijn, dat het optreden van zijn bediende zo eenvoudig was te verklaren. 'Dat was het dus! Je wilde je aan mijn aandacht opdringen door de schrijver van die doodsbedreigingen op te sporen. '

'Zo is het, meneer. Ik vermoed, dat ik niet veel resultaat heb gehad. Ik drong het huis binnen, maar even later hoorde ik een onmenselijke kreet en — ik ging op de vlucht. Ik werd achterna gezeten en rende naar mijn motorboot, die ik in het

dok bij de rivier had achtergelaten. Ik werd achtervolgd door een grote motorboot. Ik wil u eerlijk bekennen, meneer, dat ik nog nooit zo bang ben geweest als die avond. '

'Weet je, door wie je achterna werd gezeten?'

'Ik denk door de persoon, die me met zijn kreet op de vlucht joeg, meneer. '

Meneer Dalrymple lachte.

'Iedereen schijnt zich die avond te hebben vergist, ' zei hij. 'Je werd achtervolgd, Balpert, door deze twee jongens en door de politie. Ze dachten, dat jij een bandiet was en jij dacht, dat zij misdadigers waren. '

'Het spijt me, meneer, dat de schijn tegen me was, ' zei Balpert, 'maar ik wilde werkelijk niets anders dan u een goede dienst bewijzen. '

'Dat geloof ik. Ik ken je lang genoeg om te weten, dat ik je volledig kan vertrouwen. Ik zei meteen, toen deze jongens het me vertelden, dat ik het niet kon geloven, dat jij in het huis zou zijn binnengedrongen. ' Meneer Dalrymple maakte een vaag gebaar met zijn hand. 'Dat is alles, Balpert. Wat die promotie betreft: ik zal eens kijken of ik je niet te lang heb laten wachten. '

'Dank u, meneer Dalrymple, ' zei de bediende met schitterende ogen en ging het kantoor uit.

Meneer Dalrymple grinnikte en liet zich achterover vallen in zijn stoel. 'Dat is dat, ' zei hij. 'Ik was er zeker van, dat Sid Balpert niets met de misdadigers had te maken. Hij probeerde me te helpen — meer niet. '

'Zo, ' zei Frank hulpeloos, 'nu moeten we weer van voren af aan beginnen. We weten nog steeds niet, wat die kreten te betekenen hadden. Kom, we gaan, Joe. '

De jongens namen afscheid van meneer Dalrymple, nadat hij ze had gevraagd hem in elk geval op de hoogte te houden van alle gebeurtenissen. Hoewel het voor de jongens niet prettig was, dat ze het spoor van de onbekende hadden moeten opgeven, waren ze toch blij voor de bediende van de bankier, omdat hij nu op promotie kon rekenen. 'Hij heeft alleen maar zijn best gedaan, ' zei Frank, toen hij met zijn broer naar Bayport terugreed. 'Hij kan het niet helpen, dat hij bang werd.

'Hij deed net zoals Chet, ' zei Joe, 'maar dat neemt niet weg, dat wij keer op keer op een vals spoor werden geleid. '

De jongens waren een hele tijd bij de bankier gebleven en kwamen tot de ontdekking, dat ze nooit meer op tijd voor de lunch thuis zouden kunnen zijn.

'Pech, ' zei Joe. 'Ik hoef je niet te vertellen, dat tante Gertrude haar strijddros beklimt, als we te laat zijn voor het eten. '

'We krijgen natuurlijk niets meer. '

'Moeten we nu honger lijden?'

'Helemaal niet. Hier is ergens een klein restaurant langs de kant van de weg; daar zullen we gaan eten. '

Het restaurant was klein, maar keurig ingericht met afgeschoten boxen voor de verschillende tafeltjes. Frank en Joe gingen zitten en bestelden broodjes.

'Daarmee zullen we het wel tot het diner uithouden, ' zei Joe.

'We zullen in de loop van de middag nog niet naar de ijskast mogen wijzen!'

'Nee, ik wed, dat tante Gertrude de wacht zal betrekken bij de ijskast om ervoor te zorgen, dat we niets te eten komen halen. Ik hoor het haar al zeggen: 'Als jullie niet op tijd thuis kunnen zijn voor het eten, moeten jullie maar honger lijden!'" Hij imiteerde de schrille stem van hun tante en Joe barstte in lachen uit.

Een kelner ging naar het tafeltje naast dat van de jongens en ze hoorden hem vragen: 'Is dat alles, heren?'

Een man antwoordde.

'Ja. Hier is een dollar. Houd de rest maar. '

'Dank u beleefd, meneer, ' zei de kelner en trok zich terug. De Hardy's hoorden, dat de mannen hun stoelen achteruit schoven. Ze zouden geen aandacht aan ze hebben besteed als een van hen niet een paar woorden had gezegd, die de jongens zich vol spanning aan hun stoel deden vasthouden. 'Het zal gebeuren, terwijl de klok tikt!'

Frank keek Joe aan. Terwijl de klok tikt! Dat was een uitdrukking, die ook in één van de dreigbrieven had gestaan, die meneer Dalrymple had ontvangen.

'Natuurlijk, ' antwoordde een andere stem. 'Kom, we gaan. ' De jongens tuurden strak naar de gang tussen de boxen in de hoop, dat ze de mannen even zouden zien, maar dezen gingen het restaurant aan de andere kant uit. Toen hoorden de jongens de buitendeur dichtvallen. Frank sprong op. Hij rende naar de uitgang van het restaurant en zag nog net de

twee mannen, die in een grote, zwarte wagen wegreden. Hij zag hun hoofden, maar niet hun gezichten, doordat ze van hem wegreden.

Teleurgesteld kwam hij bij zijn broer terug. 'Ze zijn weg, ' zei hij.

'Ik vraag me af, wie ze waren en wat ze bedoelden. ' Toen de kelner terugkwam, vroeg Frank hem of hij de twee mannen kende, die het restaurant zoeven hadden verlaten. De kelner keek ze wantrouwig aan.

'Wat heeft die vraag te betekenen?' vroeg hij.

'Ik dacht, dat ik één van de mannen kende, maar ze waren weg voor ik hem aan kon spreken. '

'Ze zijn nog nooit eerder hier geweest. '

Frank en Joe betaalden en verlieten eveneens het restaurant.

'Misschien kunnen we ze nog inhalen, ' zei Joe, toen ze in hun wagen klommen.

Frank gaf gas en de wagen schoot pijlsnel weg. Op het ogenblik, dat ze vertrokken was op de weg geen andere wagen te zien, maar een paar mijl verder, achter een bocht, zagen ze een grote, zwarte wagen. 'Gas!' zei Joe opgewonden.

Frank duwde het gaspedaal nog dieper in en de snelheidsmeter sprong omhoog. De naald bleef rond de honderd trillen en het was vermoedelijk de eerste keer, dat de oude kar zo hard reed. 'We halen in!'

De andere wagen reed niet hard en had Bayport nog niet bereikt, toen de jongens hem inhaalden. Frank reed door tot hij op dezelfde hoogte was als de andere wagen en keek toen

met gespannen blikken naar de inzittenden van de zwarte auto. De Hardy's vloekten onderdrukt.

Achter het stuur zat een oudere heer met een bril en een hoed met omgeslagen randen. Achterin zat een heel dikke vrouw met een baby op haar knieën; naast haar zaten drie kleine jongens. 'De verkeerde wagen,' mompelde Frank. 'Kijk, pappa, kijk!' schreeuwde een van de kleine jongens in de andere wagen. 'Ze willen ons voorbijrijden. Geef gas, pappa!'

De kleine jongen danste van opwinding, maar de oudere heer staarde strak naar de weg voor zich. Hij scheen geen zin te hebben om er een race van te maken.

Trouwens — de Hardy's evenmin.

'Mooi,' zei Joe, toen Frank zijn snelheid drastisch verminderde, tot grote teleurstelling van de kleine jongen, 'we hebben er weer eens naast gegrepen.'

'Het wordt langzamerhand gewoonte,' antwoordde Frank filosofisch.

Toen ze het huis van Hurd Applegate passeerden, zagen ze, dat de oude man het gras met een grasmachine aan het maaien was.

Hij herkende de Hardy's onmiddellijk, liet zijn machine in de steek en kwam met wuivende hand op de omheining toe.

'Hij schijnt nieuws te hebben,' zei Frank, die zijn wagen liet stoppen.

Hurd Applegate kwam naar de wagen.

'Hallo, jongens,' zei hij. 'Ik ben blij, dat ik jullie zie. Ik wilde

jullie toch nog eens spreken. '

'Zijn er nog meer postzegels uit uw collectie gestolen, meneer Applegate?' vroeg Joe.

'Nee, ' zei de oude heer, 'ik heb mijn verzameling nu in de brandkast opgeborgen. Zelfs de slimste dief krijgt geen kans meer om ze te pakken te krijgen. ' Hij schudde zijn hoofd. 'Maar mijn verzameling is niet meer dezelfde, sinds mijn kostbaarste zegels zijn gestolen. '

'Misschien krijgt u ze nog terug, ' zei Frank bemoedigend. 'Ik hoop het van harte, ' zei Hurd Applegate. 'Vannacht droomde ik, dat een man bij mij op bezoek kwam en me mijn postzegels teruggaf. Ik bekeek ze een voor een om me ervan te overtuigen, dat het werkelijk de mijne waren en — toen werd ik wakker. Dat verlies van mijn mooie zegels is een klap voor me. '

De jongens wisten, dat Hurd Applegate alleen maar leefde voor zijn postzegelverzameling, die hij regelmatig uitbreidde. 'Ik heb de politie op de hoogte gesteld, ' ging de oude heer verder, 'en de commissaris beloofde me, dat hij zou doen, wat hij kon, maar ik heb niet veel vertrouwen in hem. Willen jullie niet proberen mijn postzegels op te sporen, jongens?' 'Natuurlijk, ' zei Frank.

Jullie hoeven het niet voor niets te doen, ' voegde Hurd Applegate eraan toe. 'Iedereen, die me mijn postzegels terugbrengt, kan op een mooie beloning rekenen. '

'Als we doen, wat we kunnen is dat om u een genoegen te doen, meneer Applegate, en niet om een beloning op te

strijken, ' zei Frank. 'Maar het zou misschien een goed idee zijn bekend te maken, dat u een beloning uitlooft. Daar wacht de dief misschien wel op. Tenslotte kan hij niet veel met de postzegels doen. '

Helemaal niets, ' zei Hurd Applegate nadrukkelijk. 'Ik heb de Vereniging van Postzegelverzamelaars op de hoogte gesteld van de diefstal. Als de dief de postzegels ergens te koop aanbiedt, loopt hij als een rat in de val. '

'Als hij dat in de gaten heeft, zal hij ze maar al te graag terugbrengen om tenminste de beloning te incasseren. '

'Dat hoop ik, ' zei de oude heer. 'Als hij mijn postzegels onbeschadigd terugbrengt, zal ik mijn aanklacht tegen hem intrekken. '

'We kunnen natuurlijk niets beloven, ' zei Frank, 'maar we zullen ons best doen om uw postzegels terug te vinden, meneer Applegate. '

'Dat vind ik fijn, jongens, ' zei de oude heer. 'Ik heb zo'n voorgevoel, dat ik mijn postzegels van jullie terug zal krijgen. ' De jongens reden weg en Joe merkte op: 'Nog een delicate opdracht, Frank. '

'Ja, inderdaad, maar ik heb het gevoel, dat de twee opdrachten verband houden met elkaar. Als we het mysterie van het Purdy-huis hebben opgelost, zullen we ook de postzegels van meneer Applegate wel vinden. '

'Ik ben blij, dat de oude Applegate meer vertrouwen heeft in ons dan in de politie, ' zei Joe. 'Daarom alleen al moeten we doen, wat we kunnen om zijn postzegels terug te vinden. '

Toen de jongens thuiskwamen, was tante Gertrude zo nijdig als een spin, omdat ze niet op tijd waren geweest voor de lunch. Om haar te sussen vertelde Frank haar, dat meneer Applegate ze had gevraagd de gestolen postzegels op te sporen. Tante Gertrude zei vol minachting, dat ze niet geloofde, dat de jongens succes zouden hebben. 'Ik dacht altijd, dat Hurd Applegate ze nog alle vijf bij elkaar had,' zei ze, 'maar nu weet ik zeker, dat hij kinds is geworden.' 'Waarom?' vroeg Joe onschuldig. 'Omdat hij even de kamer uitliep, terwijl een onbekende een paar van zijn postzegels aan het bekijken was? Dat was natuurlijk niet verstandig, maar tenslotte dacht hij, dat de man eerlijk was.' 'Je weet heel goed, dat ik het niet daarover heb,' snauwde tante Gertrude. 'Ik denk, dat hij kinds is geworden, omdat hij denkt, dat jullie hem z'n postzegels weer kunnen bezorgen.' Ze lachte honend.

'Krijgen we nog iets te eten, tante Gertrude?' vroeg Frank. 'Te eten?' snibde tante Gertrude. 'Wat een verschrikkelijke onbeschaamdheid! Jullie komen uren te laat voor de lunch en hebben dan nog het lef om eten te vragen? Wat denken jullie, dat het hier is — een restaurant? Jullie krijgen eten als het etenstijd is en geen seconde eerder.'

De jongens konden het niet laten hun tante een beetje te plagen. 'Ik heb zo'n honger!' zei Joe met een martelaarsgezicht. 'Dat is je eigen schuld!' zei tante Gertrude bits. 'Maar jullie krijgen niets. Hoe is het mogelijk, dat jullie niet kunnen leren, dat eerbare en achtenswaardige mensen

op tijd naar huis komen om te eten... '

'Zijn wij dan niet eerbaar, tantetje?' vroeg Joe.

'En niet achtenswaardig?' kwam Frank hem te hulp. 'Vergeet niet, tantetje, dat we uw neven zijn. '

Tante Gertrude keek snel om zich heen en pakte een kussen, dat ze naar Franks hoofd slingerde.

'Maak, dat je wegkomt, onbeschaamde vlegels. Mijn neven! Ik denk niet dat er ooit een vrouw is geweest, die werd gezegend met twee zulke neven! Ik zal de thuiskomst van jullie ouders wel niet meer mogen beleven!'

De jongens namen de benen en tante Gertrude bleef als overwinnares achter. Frank en Joe gingen naar de garage om de motor van Joe onder handen te nemen.

Toen Joe een half uur later naar binnen ging om een schroevendraaier op te zoeken, kwam hij grinnikend in de keukendeur staan en riep: 'Frank, kom eens kijken!' Frank kwam naar de keuken.

Op de keukentafel stond een grote karaf limonade, een schaal met broodjes en een bord met twee grote stukken chocoladecake. 'Tast toe!' zei Joe.

Dat liet Frank zich geen twee keer zeggen. Pas toen hij was verzadigd, begon hij zich af te vragen, hoe dat eten op de keukentafel terechtgekomen kon zijn.

'Zo, zo, ' zei hij zacht, 'dat is dus tante Gertrudes manier om ons honger te laten lijden!'

'Blaffende honden bijten niet, ' zei Joe en schonk nog een glas limonade in.

GEVANGEN!

Een agent zat op de veranda van het Purdy-huis te soezen. Hij zat vanaf een uur of acht op zijn post. Nu was het donker en stil rondom het huis. Er was nog niets gebeurd en het zag er niet naar uit, dat er nog iets zou gebeuren.

Een tweede agent stond op wacht bij de inrijpoort en een derde patrouilleerde tussen de achterkant van het huis en de rivier. Maar de agenten hielden zich schuil, zodat het leek alsof er niemand in de buurt was.

Twee gestalten slopen over de verborgen weg, die door struiken werd gecamoufleerd. Ze liepen bijna onhoorbaar.

'Kijk uit of je geen agenten ziet. '

'Ik hoorde er net een naar de rivier gaan, ' fluisterde de tweede. 'Ik geloof, dat we het nu wel kunnen wagen. '

De twee gestalten bleven even roerloos luisteren aan de rand van het grasveld en renden er toen opeens overheen naar het huis. Ze kwamen aan de zijkant van het huis, zonder te worden opgemerkt.

'Waar is de deur van de kelder?'

'Vlak naast je. Alles in orde?'

'Laten we gaan. '

De twee gestalten gleden naar de deur van de kelder. Een sleutel knarste in het slot. Dan siste één van de mannen waarschuwend. Ze drukten zich beiden met hun rug tegen de muur.

Zware voetstappen deden het grind van het pad knarsen. Een van de agenten maakte een ronde.

Hij passeerde de twee gestalten op korte afstand. Hij liep zacht te neuriën, alsof hij op de hele wereld geen zorgen kende. Als hij naar links en naar rechts had gekeken, zou hij de twee gestalten vast en zeker hebben gezien, maar hij liep met zijn gezicht naar boven, alsof hij de sterren telde.

Toen verdween hij om een hoek van het huis.

'Dat scheelde niet veel! Vlug, laten we naar binnen gaan!' fluisterde een van de mannen.

De kelderdeur zwaaide open en de twee gestalten gleden naar binnen. In de duisternis van de kelder slaakte Frank een zucht van opluchting. 'Ik dacht, dat we er gloeiend bij waren, toen die agent in het gezicht kwam,' zei hij.

'Ik ook,' antwoordde Joe. 'Ik geloof, dat ik hem had kunnen aanraken 82 __zo dicht was hij bij ons. Hij zou ons vast hebben weggejaagd, als hij ons had gezien. Wat doen we nu?'

'De kelder doorzoeken,' zei Frank. 'Als we niets vinden, gaan we naar boven.'

Joe haalde een sterke zaklantaarn uit zijn zak.

'Nee, nog niet,' zei Frank. 'Misschien zou één van de agenten het licht van buiten af kunnen zien.'

In het donker slopen ze door de kelder.

'Luister!' zei Joe opeens.

'Wat is er, Joe?'

Ze luisterden met gespitste oren en nu hoorde Frank het ook — het regelmatige, eentonige tikken van een klok. 'De klok

tikt!' fluisterde Joe opgewonden.

Zouden ze een kans krijgen om het raadsel van de doodsbedreigingen op te lossen? 'Ik geloof dat het geluid achter uit de kelder komt,' zei Frank ten slotte. 'We zullen eens gaan kijken.'

Ze bewogen zich voorzichtig in de richting van het geluid. Ze gingen door een deur en kwamen in een andere kelder. Er schenen heel wat kelders te zijn. Het geluid, dat ze hadden gehoord, werd steeds duidelijker, maar toen ze er eenmaal vlakbij waren, leek het niet langer op het tikken van een klok. Het was het druppelen van water op de cementen vloer.

'Wat een sof!' zei Joe moedeloos. 'We hebben ons weer eens voor de gek laten houden — deze keer door een lek.'

Ze gingen terug en probeerden de trap te vinden, waarlangs ze op de begane grond zouden kunnen komen. Het was zo donker, dat ze hopeloos verdwaalden. Frank merkte dit pas, toen hij met zijn neus tegen een hoge stapel hout stootte.

'Gek,' zei hij. 'In de andere kelders lag toch geen hout?'

'Zal ik mijn zaklantaarn aansteken?'

'Nee, dat is te riskant. Laten we nog eens proberen ons te oriënteren.' Hoe meer kelders ze doorliepen, hoe verder ze van de rechte weg afdwaalden. Ze kwamen in een afgelegen gedeelte van de ondergrondse verdieping, toen Joe opeens bleef staan. 'Hoor je dat?' fluisterde hij. 'Weer loos alarm!' zei Frank.

Maar deze keer was het geen loos alarm. Nog voor hij was uitgesproken, hoorde ook Frank de voetstappen boven hun

hoofd. Het waren de sluipende voetstappen van iemand, die zich met de grootste behoedzaamheid voortbeweegt.

'Misschien een van de agenten,' zei Joe.

'Nee, de deuren zijn allemaal op slot en de agenten mogen niet in het huis komen, behalve als er iets gebeurt.'

De voetstappen waren nog even te horen en toen niet meer. De jongens stonden net op het punt verder te lopen, toen ze iets hoorden, dat ze bij vroegere gelegenheden ook al hadden gehoord — een kreet; een schrille, scherpe, door merg en been dringende, onmenselijke kreet, die in alle kamers van het oude huis doorklonk.

Frank en Joe voelden het bloed in hun aderen verstijven. De ene kreet volgde op de andere en was telkens onmenselijker dan de voorgaande. Vlugge voeten renden door een gang op de verdieping boven ze. Toen hoorden de jongens het geluid van een zwaar voorwerp dat viel. 'Je lantaarn!' hijgde Frank.

'Doe aan, dat ding! We moeten de trap vinden!'

Joe stak zijn zaklantaarn aan. Hij liet de sterke lichtstraal over de muren glijden en het duurde niet lang voor ze de goede weg vonden. Ze renden de ene kelder in en de andere uit, tot ze een trap hadden gevonden.

Boven zich hoorden ze nog steeds mensen stommelen. Af en toe zei een hese stem iets, maar het schreeuwen had opgehouden.

De Hardy's renden de trap op. Frank rukte aan de klink van de deur, die zich boven aan de trap bevond.

De deur was op slot! Ze hoorden een geluid van brekend glas.

'Naar buiten!' riep Joe en rende weer naar beneden. Het had geen zin te proberen de zware kelderdeur te forceren. Ze moesten weer naar buiten om langs een andere weg het huis in te kunnen komen. Ze liepen terug naar de kelderdeur, waardoor ze naar binnen waren gekomen. Joe rukte de deur open en sprong naar buiten. • 'Daar gaan ze!' riep hij.

Twee mannen waren net uit een raam aan de achterkant van het huis gesprongen. Joe richtte de straal van zijn zaklantaarn op de twee mannen, die in de richting van de rivier renden.

'Houd ze!'

Terwijl de jongens de achtervolging inzetten, hoorden ze het schelle geluid van een politiefluitje. Ze volgden de vluchtelingen, zo vlug ze konden.

In plaats van naar het havenkje te rennen, zoals de jongens hadden verwacht, bogen de vluchtelingen opeens scherp naar rechts om een punt te bereiken, dat stroomopwaarts was gelegen. Joe en Frank verloren de vluchtelingen uit het oog, maar ze hoorden de struiken kraken, toen de mannen zich daar doorheen worstelden en zo konden zij ze toch blijven volgen.

'Ze hebben ergens een boot weggestopt, ik denk aan de oever van de rivier,' zei Joe hijgend.

De jongens sloegen wild om zich heen om zo vlug mogelijk vooruit te komen door het dichte struikgewas. Toen kwam de rivier in zicht. Net toen de Hardy's het jaagpad langs de rivier bereikten, werden ze overvallen door de twee vluchtelingen, die zich in de struiken verborgen hadden gehouden. Frank

werd door een ruwe knuist tegen de grond gegoooid. Joe voelde een harde hand zich op zijn mond persen nog voor hij een waarschuwing had laten horen.

De jongens hoorden in de verte de verschillende politiefluitjes door de lucht snerven, maar ze konden niets doen om de aandacht van de agenten te trekken.

Ze konden niet tegen de stevige bandieten op; hoewel ze zo hard mogelijk van zich afsloegen, werden ze al gauw overweldigd.

'Jullie zullen ons niet meer verraden,' gromde een van de mannen.

'Wat moeten we met ze doen, Ben?' vroeg de andere.

'Meenemen, natuurlijk,' antwoordde Ben. 'Als we ze hier laten, zitten die agenten binnen twee minuten op ons spoor.' 'Goed. Vooruit — jij! De boot in!'

Frank en Joe werden naar de oever van de rivier geduwd. Verborgen door de takken van een over het water groeiende struik lag een motorboot tegen de oever gemeerd. Een van de mannen sprong in de boot. De andere, die Frank en Joe bij de nek had, duwde hen vooruit. 'Stop wat in hun mond!' zei Ben. 'Anders schreeuwen ze de hele buurt bij elkaar.'

De andere man ging meteen aan het werk. Een paar vuile, stinkende poetslappen werden zo stevig om de mond van de jongens gebonden, dat ze geen kík meer konden geven. Ben kwam helpen en geen vijf minuten later waren Frank Hardy en zijn broer aan enkels en polsen gebonden.

Ze lagen volkomen hulpeloos op de bodem van de boot.

'Vlug!' zei een van de ruwe kerels. 'Er komen mensen dichterbij. ' In de verte hoorden ze de agenten schreeuwen, die de ligplaats van de motorboot nog niet hadden ontdekt. Maar de bandieten bedoelden iemand, die veel dichterbij was en door de struiken in de richting van de rivier kwam.

Ben duwde de boot van de oever weg en startte de motor, die meteen begon te brullen. De boot schoot naar het midden van de rivier en het water spatte hoog op.

Kreten, fluitsignalen, vloeken — de agenten hadden eindelijk de boot ontdekt en schreeuwden elkaar raadgevingen toe.

Frank en Joe konden niets zien, maar ze hoorden alles en uit de kreten konden ze wel opmaken, dat de politie er volslagen naast gegrepen had. Iedereen schreeuwde bevelen, maar niemand dacht eraan een bevel uit te voeren.

'Snijd ze de weg af!'..... 'Waar is die boot!'..... 'Schiet op alles wat beweegt!'..... 'Telefoneer naar de brug en laat ze daar opvangen!'.....

'Zie je ze nog?'

De man aan het roer grijnsde.

'We hebben ze te pakken, ' zei hij.

'Ik wou, dat deze schuit meer vaart had, ' gromde de andere.

'We zouden een stuk harder opschieten zonder deze twee jongens. Hoe kwam je erbij ze mee te nemen?'

'We konden ze niet op de kant achterlaten, want dan hadden ze ons verraden. Voor mijn part gooi je ze nu de rivier in. '

De Hardy's hielden hun adem in. Ze wisten, dat ze in handen gevallen waren van bandieten, die er niet voor zouden

terugschriken ze in het water te gooien, als dat zo uitkwam. Nee, toch niet! De andere man zei: 'Daar doe ik niet aan mee. Voor moord krijg je de strop, maat. ' 'Ellendige jongens ook! Waarom zijn ze niet bij hun moeder gebleven?' De motorboot voer met grote snelheid stroomopwaarts. 'We zullen de jongens straks aan wal brengen, ' stelde een van de schurken voor. 'Tegen de tijd, dat ze hun armen en voeten vrij hebben, zijn wij allang onderdak. '

Frank lag heen en weer te kronkelen op de bodem van de boot en probeerde zijn handen vrij te krijgen. Als hij maar één hand los kreeg en die lap voor zijn mond weg kon trekken, zou hij een flinke schreeuw kunnen geven, die misschien door iemand op de kant zou worden gehoord. Hij wist niet, waar ze waren. Hij wist wel,, dat ze stroomopwaarts voeren in de richting van de boerderijen ten noorden van Bayport, maar hij kon zelfs niet schatten, welke afstand ze in de duisternis hadden afgelegd.

'Pas op!' fluisterde een van de bandieten ineens.

'Wat is er?'

'Een boot vóór ons. '

'Langzaam aan en stuur een beetje naar de kant. Dan kunnen we aan wal springen en vluchten, als het ernst wordt. '

De motor van de boot begon langzamer te draaien. De twee schurken kropen dicht bij elkaar achter het stuurwiel. Iemand riep over het water: 'Ahoy! Ahoy!'

Even bleef het doodstil. Toen antwoordde Ben: 'Ahoy!'

De andere boot draaide en kwam op de boot van de bandieten af.

'Wat doen jullie hier?' vroeg iemand op de andere boot.

'We zijn op weg naar onze boerderij, ' antwoordde een van de bandieten zonder aarzelen. 'Wat is er aan de hand?'

'Zijn jullie langs het Purdy-huis gekomen?'

'Nou en of! Daar scheen nogal wat aan de hand te zijn, toen we voorbij voeren. Iemand schreeuwde ons toe, dat ze een paar havenschuimers gepakt hadden. '

'Gepakt?' antwoordde de stem teleurgesteld. 'Daar zijn we nu juist voor op de rivier. We kregen een telefoontje, dat de bandieten met een boot stroomopwaarts waren gevlucht en dat we ze terug moesten jagen. '

'Ze hadden ze bijna meteen te pakken, ' loog de bandiet.

'Dan zijn wij er voor niets op uitgetrokken, jongens, ' gromde de man in de andere boot. 'We kunnen net zo goed weer naar huis gaan. Goeie- nacht!'

'Goeienacht!' schreeuwden de bandieten opgewekt. Frank en Joe werden misselijk van teleurstelling, toen de andere boot sneller begon te varen. Hun vijanden hadden de politie netjes te pakken gehad.

De ene schurk zat te grinniken.

'Dat was handig, ' zei hij. 'Dat was verduveld handig al zeg ik het zelf.

Ze wensten ons nog goeienacht! Hoorde je dat?'

Je bent de handigste van ons allemaal, Zeker ' verklaarde de ander hartelijk.

DE DOODSSCHREEUW

Terwijl de bandieten elkaar van plezier op de schouders sloegen, slaagde Joe er eindelijk in iets te ondernemen. Door zijn hoofd van links naar rechts te rukken en in de vuile lap te bijten, was het hem gelukt zijn mond vrij te maken. Meteen begon hij te gillen: 'Help! Help! Help!'

De bandieten begonnen te vloeken. Een van hen sprong op Joe toe, gaf hem een klap en sloot de mond van de jongen met zijn hand. Maar Joe beet als een wilde in die hand en schreeuwde weer zo hard als hij kon.

De schurk aan het stuurwiel gaf opeens meer gas. Een man in de politieboot riep wantrouwend: 'Wat heeft dat te betekenen?'

'Houd je kop dicht!' siste de bandiet tegen Joe. 'Of ik vermoord je!' De andere schurk zei niets, maar gaf nog meer gas. 'Er achteraan!' schreeuwde een man aan boord van de politieboot. 'Het zijn de schurken!'

De achtervolging werd onmiddellijk ingezet.

Joe en Frank konden nog niets zien, maar aan de geluiden hoorden ze, dat de politieboot dichtbij was.

'We zouden er zonder een schram zijn afgekomen, als die jonge rat zijn kop had gehouden,' mopperde de man aan het roer. 'Ik zou hem graag zijn nek omdraaien.'

'Ik zou hem liever in de rivier gooien,' antwoordde de ander.

'Kom me eerst even helpen. Jij kent de rivier beter dan ik.'

Steek het licht aan. Doe iets. '

De mannen begonnen ruzie te maken, zoals meestal gebeurt als er iets verkeerd is gegaan.

Frank en Joe hoorden een schot; een kogel floot hoog over de boot heen.

'Ze schieten!' zei Ben angstig.

'En ze lopen in!' antwoordde Zeke. 'Stuur de boot naar de kant. '

'Heeft geen zin. De kant is hier zo steil, dat we toch niet aan land kunnen komen. '

Zeke vloekte. Er klonk weer een schot. De politieboot kwam snel dichterbij.

'Ik geloof, dat we ons maar beter over kunnen geven, 'kreunde Ben.

'Ik word liever levend gearresteerd dan dood. '

'Lafaard!'

'We hebben geen schijn van kans meer!'

Hij had gelijk, want de politieboot kwam op gelijke hoogte en een barse stem riep: 'Stoppen of we schieten!'

Ben gehoorzaamde. Hij sloot de motor af en liet de boot uitlopen. 'Handen omhoog!'

Een agent sprong van de politieboot in de boot van de schurken. Hij liet de straal van zijn zaklantaarn over de gezichten van de schurken glijden.

'Nee, maar!' zei hij. 'Indian Ben en Zeke Peters! Op heterdaad betrapt, hè? Wie zijn dit hier?'

Hij boog zich over de Hardy's, die op de bodem van de boot

lagen.

Frank en Joe werden bevrijd en kregen gelegenheid te vertellen wat hen was overkomen. De drie agenten uit de politieboot waren verontwaardigd en zwoeren, dat de bandieten voor deze ontvoering zouden boeten. De twee mannen werden allang verdacht van allerlei diefstallen, maar waren er steeds opnieuw in geslaagd aan de greep van de politie te ontkomen.

De Hardy's gingen niet terug naar het Purdy-huis. Ze werden door de politie naar huis gebracht met dezelfde wagen, waarin Indian Ben en Zeke Peters naar de gevangenis werden overgebracht. De jongens waren erg benieuwd, wat de schurken die avond in het Purdy-huis hadden gedaan, maar ze hoorden er die avond niets meer over.

'Kom morgenochtend maar naar het bureau,' zei een van de agenten, toen de jongens voor hun huis uitstapten. 'De commissaris zal de arrestanten ondervragen en als we wat te weten komen, kunnen we dat misschien tegen jullie vertellen. 'Daar moesten de jongens het mee doen.

Toen ze langs de korte oprit naar huis liepen, zagen ze licht branden in de woonkamer en dat herinnerde hen er opeens aan, dat tante Gertrude óók nog bestond.

'Lieve help!' zei Joe. 'Ze zit nog op ons te wachten. '

'Om ons voor de zoveelste keer een zedepreek te geven, wed ik,' zei Frank met een zucht.

In het licht dat naar buiten straalde bleven de jongens even staan om naar hun kleren te kijken. Ze zagen er

verschrikkelijk uit en dat was helemaal niet te verbazen. Ze hadden niet alleen in een smerige kelder rondgedwaald en waren niet alleen dwars door allerlei struiken gerend, maar hadden bovendien nog in de olie en het vuil op de bodem, van een verwaarloosde boot gelegen.

'Ik zie eruit als een landloper,' zei Frank, terwijl hij probeerde zijn jasje een beetje af te kloppen. 'Maar ik heb één grote troost — jij ziet er nog veel erger uit!'

Heel voorzichtig slopen ze naar de voordeur.

Zonder ook maar één geluidje te maken, deden ze de deur open en gleden als schaduwen door de gang.

'Misschien kunnen we ongemerkt op onze kamer komen,' fluisterde Frank.

'Dat denk je maar!' snierde tante Gertrude, die in de deuropening van de woonkamer verscheen.

De jongens verstijfden. Tante Gertrude zag eruit als een godin der wraak.

'Kom hier!' beval ze scherp.

De jongens gehoorzaamden.

'Nu moeten jullie voor eens en altijd begrijpen,' begon ze nog voor de jongens bij de woonkamer waren gekomen, 'dat ik er genoeg van heb, dat jullie hele nachten buiten blijven. Toen ik jong was...' Ze onderbrak zichzelf. Ze sloeg haar hand voor haar mond en ze sperde haar ogen wijd open. Ten slotte kreeg ze haar stem terug en gilte: Jullie kleren ! Lieve deugd! Jullie kleren! Ja, we zijn wel een beetje vuil, tantetje,' gaf Frank toe. 'Een beetje vuil!' riep tante Gertrude uit. 'Ze staan

stijf van de smerigheid! Zijn dat de schone kleren, die jullie gisteren hebben aangetrokken? Moet je dat toch zien! Waar hebben jullie gezeten? Zo lang ik leef, heb ik nog nooit zulke vreselijke smerige lorren gezien! Ze liet zich hulpeloos in een stoel vallen en misschien voor het eerst van haar leven was ze voor meer dan een halve minuut sprakeloos. Maar dit duurde niet lang. Tante Gertrude beheerste zich en begon de jongens te begraven onder zo'n stroom van verwijten en verwensingen, dat ze niet alleen haar uithoudingsvermogen bewonderden, maar vooral haar woordenschat, want ze viel niet één keer in herhalingen. 'Ik doe mijn best!' jammerde ze. 'Ik doe alles wat een mens kan doen om jullie als jonge heren op straat te laten komen en wat is het resultaat? Dat jullie nog erger zijn dan boeven! Hoe is het mogelijk, dat jullie arme moeder nog geen beroerte heeft gekregen van jullie slordigheid? Daar snap ik geen jota van. Waar zijn jullie geweest? En wat hebben jullie gedaan? Geef antwoord!'

'We hebben een paar havenschuimers gearresteerd!' zei Joe. 'Havenschuimers gearresteerd?' echode tante Gertrude verachtelijk. Jullie zien er eerder uit, alsof jullie zelf in handen van die havenschuimers zijn gevallen. 'De goede tante Gertrude had er geen idee van, dat ze de spijker op de kop had geslagen. De jongens bogen hun hoofden. 'Lieve help! Jullie zijn de meest onverantwoordelijke jongelui die ik ooit heb gezien. Ga naar je kamer en meteen naar bed. Ik zal morgen die vuile kleren eens van dichterbij bekijken. ' De jongens gingen gehoorzaam naar hun kamer; veel te blij,

dat ze aan het sermoen van tante Gertrude konden ontsnappen, voordat haar een paar kleinigheden te binnen zouden schieten, waarover ze nog niets had gezegd.

'Ze had ons weer eens te pakken,' zei Joe met een diepe zucht, toen hij zich begon uit te kleden. 'Als er ridderorden verdiend konden worden met het uitfoeteren van jongens, zou tante Gertrude ze beslist allemaal hebben. Jongens, jongens, wat ging ze tekeer!'

'Een echt gezellige avond,' zei Frank. 'Onze kleren zijn reddeloos verloren, tante Gertrude heeft ons weer eens laten merken hoe ze over ons denkt en — wij staan weer met volkomen lege handen te kijken.'

'De havenschuimers zijn gearresteerd — ik bedoel, twee leden van de bende.'

'Ja, maar de politie zal de rol, die wij hebben gespeeld, wel vergeten. Weet je nog, wat er gebeurde, toen wij de schuilplaats van de gestolen spullen hadden ontdekt? Onze namen werden gewoon doodgezwegen. Trouwens — wat het mysterie van het Purdy-huis betreft, zijn we geen stap verder gekomen.' Joe deed het licht in de kamer uit.

'Ik wilde, dat we maar een verklaring vonden voor die vreselijke kreten,' zei hij. 'Het is niet te geloven, dat die door een mens werden uitgestoten.'

Frank sliep al half en zei niets terug.

De volgende dag kreeg Joe de verklaring, waar hij om gevraagd had. Onmiddellijk na het ontbijt, dat ze gebruikten onder een stroom van verwijten van tante Gertrude, die 's

nachts weer nieuwe energie had opgedaan, gingen de Hardy's naar het politiebureau. Ze waren nieuwsgierig om te horen of de arrestatie van de havenschuimers misschien licht had geworpen op een paar duistere punten. Nog voor ze bij het bureau van de agent van dienst waren gekomen, hoorden de Hardy's een zware stem. 'Zo, zo! En hoe gaat het met jullie vandaag?'

Ze draaiden zich om en zagen rechercheur Smuff, die de deur van zijn kantoor toevallig open had en nu in de deuropening bleef staan. Hij had een dikke sigaar in zijn hoofd en zag er bijzonder tevreden uit — tevreden met de gang van zaken in het algemeen en met zichzelf in het bijzonder.

'Goedemorgen, meneer Smuff, ' zei Frank. 'Is er nog nieuws?' 'Alles is in orde, voor zover ik weet, ' grijnsde de rechercheur. 'Hoe gaat het met jullie? Ik denk, dat jullie wel erg blij waren, toen jullie gisteren in jullie mandje konden kruipen.

'Ja, we waren wel een beetje moe, ' gaf Frank toe, 'maar toch waren we blij, dat we konden helpen met de arrestatie van de havenschuimers. '

'Helpen bij die arrestatie?' echode Smuff schijnbaar verbaasd. 'Als ik me niet vergis, waren jullie hopeloos overgeleverd aan die havenschuimers, tot wij op het toneel verschenen. '

'Wanneer verscheen u op het toneel, rechercheur?' vroeg Joe.

'Ik had de leiding van de operatie in handen, ' zei Smuff met een weids gebaar, dat de hele wereld insloot. 'Een man kan

niet op zeven plaatsen tegelijk zijn. Ja, ja, het was een geluk voor jullie, dat we net op tijd kwamen. Een groot geluk. Het was goed werk van ons, al zeg ik het zelf. '

De Hardy's barstten bijna van verontwaardiging over Smuff's zelfinge nomenheid, maar ze konden zich op dat moment niet goed verdedigen. Ze waren immers hulpeloos geweest op het ogenblik, dat ze door de politie waren bevrijd.

Ze moesten Smuff deze tijdelijke triomf gunnen. 'De arrestanten hebben alles verteld, ' verklaarde de rechercheur. 'Hebben ze bekend?'

'Ze hebben alles verteld. '

'Waren zij de dieven, die de buit in het Purdy-huis hadden opgeslagen?'

'Inderdaad. Ik had die twee rekels al een hele tijd in de gaten, maar kon niet genoeg bewijzen verzamelen om ze in staat van beschuldiging te stellen. Maar ik heb ze natuurlijk in de gaten gehouden en ik liet ze net zolang met rust, tot ze zichzelf ophingen. Goed werk, mag ik wel zeggen. Heel goed werk. '

Rechercheur Smuff keek de jongens vol verwachting aan, alsof hij een complimentje van hen verwachtte.

'Ze schenen niet te weten, dat het Purdy-huis was gekocht door meneer Dalrymple, ' ging hij verder, toen de jongens bleven zwijgen. 'Daarom sloegen ze de gestolen spullen daar op. Ze gingen gisteren naar het huis terug om een paar dingen te halen, die ze op een geheime plaats hadden verborgen en die de politie niet had kunnen vinden. '

'Wie was het, die zo hard schreeuwde?' vroeg Frank. 'De

mannen gingen op de vlucht, omdat iemand in het huis een onmenselijke gil gaf. 'Rechercheur Smuff grijnsde, zodat zijn sigaar bijna uit zijn mond viel. 'O, dat\'' zei hij. Ja, dat was natuurlijk een raadsel voor jullie, maar ik begreep meteen, wie de gil gaf en waarom. Het was Indian Ben, die een van mijn mannen door een raam naar binnen zag kijken en hem op de vlucht wilde jagen. '

'Indian Ben?'

Ja, natuurlijk. Hij is voor driekwart Indiaan en heeft nog veel gewoonten van zijn voorouders. De schreeuw, die hij gaf, was de doodskreet van zijn stam en hij deed dat elke keer, als er iemand in de buurt van het huis opdook. Meestal had hij succes met die kreet, want hij joeg er de nieuwsgierigen door op de vlucht. '

Rechercheur Smuff glimlachte tegen de Hardy's, zoals een grootvader tegen zijn jongste kleinkind zou hebben geglimlacht. Ja, ja, de zaak is opgelost – met kreten en al, 'vervolgde hij. 'Ik ben blij, dat we jullie nog net op het laatste nippertje konden helpen. Als jullie nog eens aan een zaak beginnen – geef mij dan een seintje; dan kan ik jullie tenminste helpen, als het nodig is. ' Dat was te veel voor de Hardy's, die zich met een ruk van de zelfingenomen rechercheur afkeerden.

'Die dikke, zelfingenomen blufkop!' zei Joe heftig. 'Als wij er niet bij waren geweest, zouden de bandieten ontsnapt zijn en dat weet hij net zo goed als wij. '

'De zaak is ook nog lang niet helemaal opgelost, ' zei Frank

zacht. 'Als de dieven niet wisten, dat meneer Dalrymple de woning had gekocht, kunnen ze ook niet aansprakelijk zijn voor de doodsb bedreigingen, die in de geheime kamer werden neergelegd. We hebben nog een beetje voorsprong op Smuff en we zullen die voorsprong zo goed mogelijk uitbuiten. We zullen Smuff bewijzen, dat hij heel weinig reden heeft om zo op te scheppen. '

'En of!' zei Joe.

'Stel je voor!' zei Frank. 'We moeten hem de volgende keer in vertrouwen nemen. Dan kan hij ons tenminste helpen, als het nodig is. '

'Nou ja, hij krijgt niet vaak een kans om trots op zichzelf te zijn. Maar hoogmoed komt voor de val. '

'Wie het laatst lacht, lacht het best, ' knikte Frank. 'Hoe dan ook — ik had nooit aan die verklaring voor de kreten in het Purdy-huis gedacht. Een Indiaan, die zijn doodskreet slaakt om de mensen af te schrikken. Nou, ik moet toegeven, dat de kreet mijn bloed elke keer in mijn aderen deed stollen. '

'Het was in geen geval de Indiaan, die de doodsb bedreigingen in de geheime kamer achterliet, ' zei Frank. 'Laat Smuff maar genieten van zijn triomf. Als wij de oplossing van dat raadsel vinden, zullen zijn ogen van verbazing uit zijn dikke kop rollen!'

DALRYMPLE'S DUBBELGANGER

'Zo, ' zei Frank, toen ze het politiebureau uitgingen, 'nu zijn we weer precies even ver als de eerste dag. '

'Ik weet zeker, dat we de oplossing zullen vinden, ' zei Joe.

'Tussen haakjes, vind je het ook niet gek, dat we nog niets van meneer Dalrymple hebben gehoord, sinds we hem twee dagen geleden opzochten?'

'Misschien heeft hij het druk. We mogen hem niet lastig vallen, behalve wanneer we hem iets belangrijks hebben te vertellen. '

'Maar — daar is meneer Dalrymple!' riep Joe opeens verrast uit. 'Waar?'

'Daar aan de overkant van de straat. Kom, laten we naar hem toe gaan. ' De jongens renden naar de overkant van de straat en liepen naar de man met het rode gezicht en het keurige, grijze pak, die op zijn gemak langs de huizen liep.

'Goedemorgen, meneer Dalrymple, ' zei Joe. 'We hadden het net over u, toen we u zagen. '

De man keek hen onverschillig aan.

'Het spijt me, jongens, ' zei hij, 'maar ik ken jullie niet en ik heet niet Dalrymple. '

De Hardy's waren stomverbaasd. Ze namen de vreemdeling scherp op en moesten toegeven, dat de man, hoewel hij op een afstand als twee druppels water op meneer Dalrymple leek, van dichtbij in geen geval voor de bankier kon worden

versleten.

'Het is blijkbaar een vergissing, jongens, ' zei de vreemde man. 'Neem me niet kwalijk, maar ik moet verder. '

Joe's hart stond een ogenblik stil. Hij dacht opeens aan de bewering van Hurd Applegate, dat meneer Dalrymple zijn postzegels had gestolen en de verzekering van meneer Dalrymple, dat hij nooit in de buurt van Applegate's huis was geweest.

'Wat heeft u met de postzegels van meneer Applegate gedaan?' vroeg Joe lukraak.

De man scheen verbluft. 'Wat zeg je?' vroeg hij scherp.

'Ik vroeg u, wat u met de postzegels van Hurd Applegate heeft gedaan!'

'Wie is Hurd Applegate?'

'U ging een paar dagen geleden naar hem toe om een paar postzegels te bekijken en u ging er met een album vandoor. '

De vreemdeling keek Joe even aan en barstte toen in lachen uit. 'O ja, nu je het zegt, herinner ik me dat incidentje. De oude heer beweerde, dat hij een paar andere zegels zou gaan halen en liet me alleen. Hij bleef zo ontzettend lang weg, dat ik dacht, dat hij me had vergeten en naar bed was gegaan. Ik nam dus het album mee en ging weg. Ik stuurde een paar postzegels naar een expert in New York en als ze echt zijn, zal ik ze kopen. '

'Waarom heeft u meneer Applegate niet gewaarschuwd?' vroeg Frank, die de verklaring van de vreemdeling maar half geloofde. 'Hij dacht, dat u zijn postzegels had gestolen. '

'Me dunkt, ' zei de man stijf, 'dat jullie je bemoeien met zaken, die jullie geen steek aangaan. Zeg maar tegen de oude heer, dat hij zich geen zorgen hoeft te maken. Als zijn postzegels echt zijn, krijgt hij zijn geld wel. '

De man liet de Hardy's opeens staan en liep vlug naar een wagen, die langs de rand van het trottoir stond geparkeerd.

'Luister eens, ' riep Joe hem na. 'Als u nu eens even naar meneer Applegate ging om hem... '

'Hij heeft mij laten wachten, ' onderbrak de vreemdeling, terwijl hij zijn auto startte, 'laat hij nu ook maar eens wachten.

Zijn postzegels zijn absoluut veilig. ' De auto sprong weg.

De jongens waren overbluft door deze snelle reactie van de onbekende en wisten een ogenblik niet, wat ze doen moesten.

Het was mogelijk, dat de man de waarheid had gesproken, maar ze waren er lang niet zeker van. Toen ze elkaar snel aankeken en besloten de onbekende te achtervolgen, was het al te laat. De wagen begon hoe langer hoe harder te rijden en zou binnen enkele ogenblikken uit het gezicht verdwijnen.

Frank haalde papier en potlood uit zijn zak. Voor de wagen helemaal uit het gezicht verdween, noteerde hij het nummer.

'Wat denk je daarvan?' vroeg Joe. 'Ik voor mij — ik vertrouw die vent niet verder dan ik hem zie. '

'Ik heb zijn nummer, ' zei Frank. 'Als de politie ons de naam van de eigenaar kan bezorgen, kunnen we hem altijd weervinden. '

'Van zijn verhaal deugde geen steek. Zullen we meneer Applegate op de hoogte gaan brengen?'

'We hadden hem moet grijpen, ' zei Frank. 'Dat hij op de vlucht ging, was op zichzelf al een bewijs van een slecht geweten. ' De Hardy's gingen terug naar het politiebureau. Ze werden ontvangen door commissaris Collig, die ze van hun ontmoeting met de dubbelganger van meneer Dalrymple vertelden.

Eerst wilde de commissaris de jongens niet geloven, maar toen Frank hem het autonummer voorlegde, beloofde hij toch, dat hij de eigenaar zou opsporen.

Daarna gingen de jongens naar het huis van meneer Applegate. De oude heer vond het vreselijk, dat de jongens de onbekende zomaar hadden laten ontsnappen.

Jullie hadden hem bij zijn kraag moeten pakken en naar het politiebureau brengen. Het is een dief!

'Hij beweert van niet, meneer Applegate, ' zei Frank. 'Maar we konden niet bewijzen dat hij loog. '

'Maar dat deed hij wel!' zei meneer Applegate. 'Hij loog, want ik liet hem nog geen drie minuten alleen in de kamer. Hij ging de kamer uit, zodra ik in een andere kamer was verdwenen en hij nam mijn postzegels mee. O, jullie hadden hem bijna te pakken en jullie lieten hem weer lopen! Nu zie ik mijn postzegels nooit meer terug. '

'We hebben de zaak al doorgegeven aan de politie, meneer Applegate. Ik weet zeker, dat zijn nummer nu al is doorgegeven en omdat hij een half uur geleden nog in de stad was, zal hij wel gauw worden opgepikt. ' Maar Hurd Applegate had niet veel vertrouwen in de bekwaamheid van de politie.

Hij beweerde, dat de dief niet op moeilijkheden met de politie zou wachten.

'Hij is allang de stad uit, ' hield hij vol, 'en we zullen hem nooit, nooit meer zien. '

Toen de Hardy's de oude heer een beetje hadden gekalmeerd, gingen ze weg. Omdat ze dachten, dat meneer Dalrymple wel belang zou stellen in zijn dubbelganger, besloten ze hem op te bellen.

Ze kregen de bank in Lakeside aan de lijn, maar een beleefde stem vertelde ze, dat meneer Dalrymple die dag nog niet op zijn kantoor was verschenen.

'Waar is hij dan?' vroeg Frank.

'Dat zou ik u niet kunnen zeggen, ' antwoordde de man. 'Als het heel dringend is, kunt u misschien eens naar zijn huis bellen?'

Al meer bezorgd vroeg Frank telefonische verbinding aan met het huis van meneer Dalrymple. Het duurde een hele poos voor hij antwoord kreeg en toen was het nog de stem van de telefoniste, die zei: 'Uw nummer antwoordt niet!'

Frank keek zijn broer strak aan.

'Daar is iets niet in orde, ' zei hij.

'Het bevalt me niet, ' zei Joe. 'Vooral niet, omdat ik weet, dat hij steeds met de dood werd bedreigd. Laten we dit direct gaan uitzoeken!'

'We mogen niet te hard van stapel lopen, ' zei Frank.

'Misschien is meneer Dalrymple voor zaken weg en is hij ergens opgehouden. We zullen na de middag nog eens

opbellen en als we dan nog niets van hem horen, kunnen we naar Lakeside gaan. '

In de loop van de middag belden de jongens nog verschillende keren naar de bank en naar meneer Dalrymple privé, maar ze konden hem niet bereiken.

Ongeveer om vijf uur kwamen ze tot de conclusie, dat de zaak te ernstig was om nog langer te wachten.

'We zullen meteen naar Lakeside gaan, ' zei Frank. 'Misschien is hij in zijn eigen huis vermoord. '

Met hun sportwagen waren ze vrij snel in Lakeside. Ze informeerden naar de woning van de bankier en vonden ten slotte een keurig, bakstenen woonhuis in de Hoofdstraat van het kleine stadje. Toen de jongens door de voortuin naar het huis liepen, viel het hun op, dat de luiken dicht waren.

'Niemand thuis, ' mompelde Joe.

'Laten we het even aan de buurman vragen. Hij is in zijn tuin, ' stelde Frank voor.

De jongens liepen naar de lage omheining, die tussen de tuin van de bankier en de aangrenzende tuin was. De oude heer, die in de andere tuin aan het werk was, stond de jongens beleefd te woord. 'Meneer Dalrymple?' vroeg hij, toen Frank naar de bankier informeerde. 'Zijn familie is er niet. Ze gingen verleden week naar zee, maar meneer Dalrymple zelf is niet meegegaan. '

'Dan is het wel een beetje gek, dat hij de hele dag niet op de bank verscheen. '

'Ik weet zeker, dat hij niet meegegaan is, want ik heb hem

vanmorgen nog gezien, toen hij het huis uitging. ' Meer kon de goede man de Hardy's niet vertellen en nadat ze hem beleefd hadden bedankt, gingen ze naar hun wagen terug. 'Hij was vanmorgen nog in de stad en nu is hij spoorloos verdwenen, ' zei Frank. 'Dat lijkt me te verdacht om de politie erbuiten te houden. Misschien is hij al uren geleden vermoord!'

Ze gingen naar het politiebureau van Lakeside. Het duurde een hele tijd voor ze de commissaris daar ervan konden overtuigen, dat er wel eens iets met meneer Dalrymple gebeurd kon zijn. Na heel lang aarzelen beloofde hij een kijkje te gaan nemen in het huis.

Het was al donker, toen de politie de woning van meneer Dalrymple binnendrong. Alle kamers werden doorzocht, maar alles scheen op het eerste gezicht helemaal in orde te zijn.

De bankier was nog steeds niet naar huis teruggekomen. 'Als jullie me voor de gek hebben gehouden...' zei de commissaris dreigend tegen de Hardy's.

Maar de jongens hielden vol, dat de zaak heel ernstig was. 'Hij ging vanmorgen zijn huis uit, ' zei Frank. 'Hij ging niet naar de bank en kwam ook niet naar huis terug. Bovendien kreeg hij doodsb bedreigingen van onbekenden. '

'Misschien is hij wel opgesloten in die...' begon Joe, maar zijn broer viel hem in de rede.

'Daar zullen we zelf eens een kijkje gaan nemen, ' zei hij. Vijf minuten later waren ze op weg naar het Purdy-huis. Wat

zouden ze daar vinden?

IN HET OUDE HUIS

Franks gezicht drukte spanning uit, toen hij de wagen met grote snelheid over de weg joeg.

'Ik wist niet, dat die kar nog zo hard kon lopen,' zei Joe bewonderend. Frank tuurde strak naar het weggedeelte, dat door de koplampen van de wagen helder werd verlicht.

'Ik vond het al gek,' zei hij, 'dat meneer Dalrymple helemaal niets meer van zich liet horen.'

'Alles komt misschien nog in orde,' mompelde Joe zonder veel overtuiging.

Op twee wielen reed Frank door een bocht. De jongens werden een onderdeel van een seconde verblind door de koplampen van een auto, die uit de tegenovergestelde richting kwam en aan de verkeerde kant van de weg reed. Frank klemde het stuurwiel krampachtig vast. Daar moest een botsing van komen! Maar de andere chauffeur merkte zijn fout nog net op tijd. Met een ruk, die zijn wagen gevaarlijk deed slingeren, stuurde hij zijn auto naar de goede kant van de weg.

Om de ander zoveel mogelijk plaats te laten, was Frank even van de weg afgereden. Gelukkig was de berm hard, zodat hij zijn kar zonder veel moeite weer op de weg kon brengen.

'Dat scheelde niet veel!' riep Joe uit.

Frank gaf weer meer gas en de wagen raasde voort.

Ze hadden ongeveer de helft van de afstand naar Bayport

'afgelegd, toen ze een klap hoorden.

Bang! Een van de achterbanden had het begeven.

De wagen schoot wild naar rechts, in de richting van een diepe sloot. Frank trapte uit volle kracht op de rem en probeerde de auto in bedwang te houden, maar kon niet voorkomen, dat de wagen met de voorwielen in de sloot terechtkwam en bijna loodrecht overeind ging staan.

'Dat is dat, ' zei Joe.

Ze stapten uit en bij het licht van Joe's zaklantaarn bekeken ze de wagen. De gesprongen achterband was helemaal aan flarden.

'Hadden we ons reservewiel nou maar bij ons, ' zei Frank.

'Dat is nog niet in orde, ' zei Joe. 'We konden het lek immers niet vinden?'

'Daar staan we dan en volgens mij zit er niets anders op dan op zoek te gaan naar een garage. '

'Laten we eerst maar proberen de wagen op de weg te krijgen, ' stelde Joe voor. 'Die band is toch niet meer te gebruiken; misschien kun je, als je langzaam rijdt, op de velg rijden tot we bij een garage komen. ' Frank stapte in de wagen en startte. De motor scheen het nog te doen. Toen probeerden de jongens de wagen uit de sloot te trekken, maar dat was onbegonnen werk.

Een andere wagen kwam langs. De jongens renden naar de kant van de weg en zwaaiden wild, maar in plaats van te stoppen, gierde de wagen voorbij.

'Die denkt zeker dat we hem willen beroven, ' zei Frank.

'Laten we maar op zoek gaan naar een garage,' zei Joe.

'Anders staan we hier morgen nog.'

'Het is tenminste een kleine troost, dat onze wagen niet kan worden gestolen.'

'Vooruit, we moeten een garage hebben!'

Het duurde een hele tijd voor ze een garage vonden en natuurlijk was het ding gesloten. Ze verloren veel tijd met het zoeken naar de privé-woning van de garagehouder en nog meer voor ze de goede man ervan hadden overtuigd, dat ze zijn hulp broodnodig hadden.

'Mijn knecht is naar huis,' zei de man, 'en zonder hem kan ik toch niets doen. Duik ergens onder en wacht tot morgen.'

'We moeten zo gauw mogelijk naar Bayport,' drong Frank aan.

'Heb je een wagen te huur?' vroeg Joe.

Ja, maar niet voor vreemden. Ik ken jullie niet en jullie gaan er niet met een wagen van mij vandoor. Vooruit, als het dan moet, zal ik jullie kar wel halen. Wanneer zullen de mensen nu toch eens leren te verongelukken tijdens de normale werkuren, in plaats van midden in de nacht?'

De jongens reden met de garagehouder mee en hielpen hem hun wagen uit de sloot te halen. Het was een heel eind na middernacht voor hun wagen weer in orde was. Ze moesten hun zakken omkeren om voldoende geld bij elkaar te schrapen voor de nieuwe band, die de garagehouder hun had geleverd. Maar daar gaven de Hardy's niet om. Ze konden verder rijden naar het Purdy-huis en dat was het voornaamste.

'We krijgen weer onweer,' zei Frank, terwijl hij startte. Ze zagen in de verte de bliksem al flitsen en ze hoorden vaag het rommelen van de donder.

'Laat het maar regenen,' zei Joe. 'Ik heb er een nat pak voor over, als we maar bijtijds komen.'

Een half uur later gleden de stralen van de koplampen over de inrijpoort van het Purdy-huis.

'Denk je, dat er nog steeds politiebewaking is?' vroeg Joe.

'Sinds de arrestatie van de havenschuimers niet meer, geloof ik.' De inrijpoort stond ver open en Frank reed meteen naar binnen. Het huis was in diepe duisternis gehuld.

Frank parkeerde de wagen vlak voor het huis en liep naar de voordeur. Die was op slot en ze besloten naar de achterkant te gaan. Een koude regen sloeg hun in het gezicht, toen ze om het huis heen liepen. Nog even, en dan zou het onweer in volle woede losbarsten. De achterdeur was ook op slot, maar Frank had een loper en kreeg de deur open.

'Heb je je zaklantaarn?' vroeg Frank. 'Ja — hier.'

Ze gingen naar binnen en kwamen in de keuken terecht.

Frank had heel sterk het gevoel, dat ze niet alleen waren, maar toen Joe het licht van zijn zaklantaarn door de keuken liet glijden, zagen ze, dat er niemand was. Toch bleef Franks instinct hem waarschuwen, dat ze erg voorzichtig moesten zijn.

De jongens slopen naar de deur van de gang.

Toen hoorde Frank iets ritselen.

'Wat is dat?' fluisterde hij.

'Hoorde je wat?'

Ze bleven onbeweeglijk staan, terwijl Joe zijn lantaarn weer aanknipte. Er was niemand te zien. 'Loos alarm!' Ze gingen verder.

Joe, die de lantaarn vasthield, ging voorop. Hij stapte over de drempel.

Opeens ging de zaklantaarn uit. Frank hoorde de lantaarn, die uit Joe's hand was geslagen, vallen. Joe liet een waarschuwende schreeuw horen. Frank sprong in de duisternis vooruit en liep recht tegen een sterke arm, die hem onmiddellijk bij zijn keel greep. Hij begon als een tijger te vechten.

Frank en Joe verzetten zich uit alle macht tegen de aanvallers. De oudste van de Hardy's zag kans één arm los te rukken. Hij sloeg blindelings om zich heen en trof zijn tegenstander blijkbaar op een gevoelige plaats, want de man kreunde van pijn.

Toen kreeg Frank zo'n venijnige trap tegen zijn schenen, dat hij half door zijn knieën zakte en voor hij weer overeind kon komen, werd hij volledig knock-out geslagen.

De man, die veel sterker was dan hij, trok zijn armen achter zijn rug en bond zijn polsen stevig bij elkaar. Frank traptte als een ezel achteruit. Zijn tegenstander gaf hem een klap, die hem vloerde en bond toen ook zijn enkels bij elkaar. Een harde knuist duwde een prop in zijn mond. Daarop greep de man hem in zijn kraag en sleepte hem naar een andere kamer, waar hij op een stoel werd neergezet. Naar de

geluiden te oordelen was ook Joe verslagen en op precies dezelfde wijze behandeld.

Het onweer was in volle hevigheid losgebroken. Het onweerde soms zo vlakbij, dat het oude huis op zijn grondvesten schudde. De regen stroomde neer.

Frank kon zich vrijwel niet meer bewegen en vroeg zich af of hij in de handen was gevallen van de vijanden van meneer Dalrymple. Misschien was de bankier al vermoord! Dan — als om hem tot het uiterste te brengen — hoorde hij het eentonige tikken van een klok.

'Dood terwijl de klok tikt!'

Hij hoorde iemand in de kamer heen en weer lopen; toen werd het opeens doodstil.

Frank probeerde de prop met zijn tong uit zijn mond te duwen, maar hij kreeg het niet voor elkaar.

Wat was er met Joe gebeurd? Ineens werd het licht in de kamer aangestoken.

Frank zag Joe op een stoel dicht bij hem zitten, net als hij gebonden en met een prop in z'n mond.

Ze waren in de eetkamer van het Purdy-huis. Ze zaten precies tegenover de grote staande klok met de zware, steeds heen en weer zwaaiende slinger.

Toen hoorden de jongens een verschrikkelijk, onbeschrijflijk gekakel. In de deuropening was een stokoude man verschenen.

Zijn schouders waren helemaal gebogen. Hij had een gerimpeld gezicht, dat de kleur van perkament had. Hij had

lang, slordig zittend, grijs haar en gemene, kleine ogen. Zijn lange handen met de zwarte nagels leken op de klauwen van een roofdier.

Hij schuifelde op de jongens toe. Frank moest op zijn lippen bijten om zijn hoofd niet af te wenden.

Het was niet te geloven, dat ze beiden zouden zijn overwonnen door deze oude en kennelijk zwakke man, maar voorlopig was er niemand anders te zien.

De oude man staarde de jongens beurtelings met strakke blikken aan en begon dan weer te kakelen.

Jullie kwamen hier naartoe om alle raadsels op te lossen, hè?' vroeg hij met een schelle stem. Hij grijnsde.

'Nou, ' zei hij, 'je krijgt je zin. Jullie zullen de oplossing van alle raadsels vinden, maar je zult het aan niemand verder kunnen vertellen. ' Hij wees met zijn benige wijsvinger naar Frank en Joe en besloot: 'Jullie hebben mijn laatste waarschuwing in de wind geslagen en daarvoor zullen jullie moeten boeten. '

HET FATALE UUR

Vol afschuw staarden de jongens naar de oude man in wiens ogen een wilde uitdrukking lag.

Ze waren in handen gevallen van een krankzinnige en waren alleen met hem in het huis! 'Is alles in orde?' schreeuwde de gek.

Hij keek strak in de richting van de klok.

Tot grote verbazing van de jongens ging de klok open. Een man kwam de kamer binnen. Hij was betrekkelijk klein en zag er met zijn lage voorhoofd en zijn gemene ogen uit als een echte misdadiger. Hij werd gevolgd door een andere man, die op 't eerste gezicht op meneer Dalrymple leek.

Natuurlijk was het de dief van de postzegels van Hurd Applegate. De jongens hadden hem al één keer gezien en konden zich onmogelijk vergissen.

De deur van de klok bleef openstaan en daarachter zagen de jongens een korte gang.

De klok gaf toegang tot een geheime kamer.

'Goed!' grinnikte de oude man, toen zijn handlangers tevoorschijn waren gekomen.

'Ze zien er nu niet meer zo ondernemend uit, Amos,' grinnikte de dubbelganger van meneer Dalrymple.

'Dat zal ze leren zich te bemoeien met dingen, die ze niet aangaan,' zei de ander.

De oude man, die aangesproken was met de naam 'Amos',

wreef in zijn handen.

'Is alles klaar?' vroeg hij. 'Hebben jullie de draden?'

'Alles is in orde. Alleen het aansluiten moet nog gebeuren. '

De oude man kakelde.

'Onze partij is nog niet compleet, ' zei hij. 'Er ontbreekt nog iemand, maar hij zal wel in de val lopen. '

'Laat je de boel dan in de lucht vliegen, Amos?' vroeg de dubbelganger van meneer Dalrymple.

Ja, Jensen, dan gaat het hele huis de lucht in. Ik heb hier genoeg springstof om tien huizen in de lucht te laten vliegen. ' De Hardy's liepen de koude rillingen over hun rug. Wat zou er met hen gebeuren, als het huis werd opgeblazen?

'Beginnen jullie je af te vragen, wat er met jullie zal gebeuren?' vroeg de oude Amos, die de gedachten van de jongens gelezen scheen te hebben. 'Nou, je mag het weten!' Zijn ogen schitterden van wreedheid. 'Jullie gaan eraan!'

Daarop begon hij weer te kakelen en hij sprong van louter vreugde van zijn ene voet op de andere.

'Jullie gaan eraan!' herhaalde hij. 'De dood is de straf voor de nieuwsgierigen, die me bespioneerden en mijn wraakneming in de war willen brengen. De dood is de straf voor allen, die mij willen hinderen. ' Jensen sleepte intussen een zwaar voorwerp uit de geheime kamer naar het vertrek, waarin de jongens zaten.

De jongens starden er met grote ogen naar. Het was een grote, zwarte doos, die met iets heel zwaars gevuld scheen te zijn. Jensen sleepte de doos voorzichtig naar het midden van

de kamer en zette hem zo, dat de jongens hem goed konden zien.

'Weten jullie wat dat is, jongens?' vroeg Amos met schrille stem. 'Weten jullie het? Dat is een bom!'

De bedoeling van de krankzinnige werd duidelijk. Het was een tijdbom, die op de klok zou worden aangesloten. Op een bepaald uur zou de bom ontploffen.

'Sluw, niet?' ging de gek verder. 'Het idee is van mezelf en de uitwerking ervan ook. Ik heb een heel poosje aan dat mooie instrument gewerkt. Jullie mogen trots zijn, jongens. Jullie zijn de eersten, die als proefkonijn zullen dienen voor mijn uitvinding.' Terwijl de anderen de tijdbom begonnen aan te sluiten, liet de oude man zich op een stoel vallen.

'Ik zal jullie mijn verhaal vertellen,' zei hij, 'terwijl de klok tikt!' Zo begon de verschrikkelijkste beproeving, die de Hardy's ooit hadden ondergaan. Terwijl Jensen en de derde man doodkalm met de elektrische draden van de tijdbom bezig waren, begon de oude man zijn verhaal te vertellen en zij konden er alleen maar hulpeloos naar luisteren.

'Ik ben uitvinder,' verklaarde de gek. 'Ik heb deze bom uitgevonden en ik heb ook een ontsteking uitgevonden, die precies op de klok werkt.' Hij grijnsde. 'Ik heb nog veel meer dingen uitgevonden, waarvan sommige in dit huis zijn gebruikt. Het was Dalrymple's schuld!' riep hij opeens op een heel andere toon. 'Het was allemaal zijn schuld. Hij vergokte mijn fortuin. Hij beroofde me van mijn laatste cent. Nu zal hij daarvoor boeten.' De oude man zag wit van woede en

wraakzucht. 'Vijfhonderd dollar had ik nodig! Vijfhonderd dollar om de uitvinding, waarmee ik een fortuin had kunnen verdienen, af te maken. Dalrymple wilde me het geld niet geven! Vijfhonderd miezerige dollars stonden tussen mij en het succes en hij wilde ze me niet geven. Wat was het gevolg? Ik verloor de moed en werd ziek. Ik ben heel lang ziek geweest. Toen ik weer was genezen, was ik de bijzonderheden van mijn prachtige uitvinding vergeten. Ik was de plannen kwijt en kon niet verder gaan met mijn werk. '

Hij maakte een heftig gebaar in de richting van zijn twee helpers, die klaar waren met hun werk.

'Ga nu maar, ' zei hij. 'Het is nog geen twee uur. We hebben de tijd. '

'Goed, Amos, ' antwoordde Jensen. 'Jij kunt deze jongens veel prettiger bezighouden dan wij. '

Jensen ging de kamer uit, samen met de kleine bandiet. 'Ik kon niet verder met mijn werk!' schreeuwde de oude man wild. 'Ik had jarenlang voor niets gewerkt. Door wie z'n schuld? Door Dalrymple's schuld! Hij wilde me de laatste vijfhonderd dollar, die ik nodig had, niet geven. Hij beweerde, dat hij me al veel te veel had geleend, zonder dat hij ooit resultaten zag. Maar dat loog hij! Ik heb hoogstens vijfduizend dollar van hem gekregen. Als hij me er nog vijfhonderd had gegeven, hadden we geen van beiden ooit nog hoeven te werken. Maar hij zal boeten. Daar zal ik wel voor zorgen. ' De jongens begrepen niet veel van het verhaal van de krankzinnige. Ze voelden wel, dat hij meneer

Dalrymple om een bestaande of een fictieve reden haatte, maar misschien was zijn haat alleen maar een gevolg van zijn zieke geest. Hij zag eruit als een krankzinnige en telkens als hij de naam van de bankier uitsprak, flitste er in zijn ogen een wilde gloed.

'Hij zal boeten!' snerpte de oude man. 'Ik heb hem gewaarschuwd, maar hij wilde niet luisteren. Nu zal ik hem laten betalen.' Frank bedacht, dat dit tenminste één goede zijde had: als de gek meneer Dalrymple wilde laten betalen, betekende dit alléén maar, dat de bankier nog in leven was. Waar was hij? Was hij ook gevangen genomen door de helpers van de krankzinnige? Frank duwde als een wilde tegen de prop in zijn mond om deze eruit te krijgen en met de gek te kunnen praten. Zolang hij niets kon zeggen of doen, zou de krankzinnige zijn gruwelijke plan uitvoeren. De oude man stond op en liep met grote stappen door de kamer. Jarenlang heb ik gewerkt, maar het was allemaal voor niets! Door Dalrymple's schuld! Die man ruïneerde mij en ontnam mij het succes, waar ik voor werkte. Wacht maar, als hij voor mij staat! Wacht maar, als hij hoort hoe ik me op hem zal wreken! Hij zal om genade smeken! Genade! De gek kakelde weer op schrille toon. 'Hij had ook geen medelijden met mij, toen hij me het geld weigerde, dat ik nodig had om de laatste hand te leggen aan mijn uitvinding.'

Hij wees naar de helse doos op de grond.

'Zien jullie dat?' schreeuwde hij. 'Dat is een bom. Een dodelijke bom.'

Gevuld met springstof. Als de wijzers van de klok op drie uur zullen staan, zal een stroom door de draden gaan en de bom tot ontploffing brengen. Dalrymple en jullie zullen de lucht ingaan. Jullie dachten, dat jullie sluw waren, 'hoonde hij. Jullie kwamen in de buurt rondzwerven om mijn geheim te ontdekken. Jullie konden niet tegen mij op. Ik had jullie steeds in de gaten!

Hij keek even naar de bom en mompelde: 'Ik kan net zo goed alle sporen laten verdwijnen. '

De oude man stapte door de open deur van de klok en liep naar de geheime kamer. Hij kwam even later terug met een zware kan en een klein zakje. Hij legde het zakje op de grond, opende de kan en begon de vloeistof, die erin zat, door de kamer te gieten.

De jongens roken onmiddellijk, dat het petroleum was. 'Er zullen geen sporen worden gevonden, ' mompelde de gek. 'De bom zal ontploffen en de petroleum zal vlam vatten. Het huis zal met de grond gelijk worden gemaakt en er zal niets van overblijven. Niemand zal mij ooit van moord kunnen beschuldigen, want niemand weet, dat jullie hier zijn. ' De Hardy's zaten verstijfd van angst op hun stoelen. De oude man raapte het zakje op, waarin een kleverig, zwart poeder zat. Hij begon dit poeder rond te strooien. Het was springstof! 'Dat is de beste methode, ' grinnikte hij. 'Twee minuten na de ontploffing zal het huis een vlammenzee zijn en niemand zal erbij kunnen komen, voor alles is vernietigd. ' Hij gooide de lege zak weg en keek naar de klok. 'Nog geen twee uur, ' zei

hij, 'maar er ontbreekt nog iemand. Mijn wraak zal niet volkomen zijn, als Dalrymple hier niet is. ' Was Dalrymple dan nog niet in de macht van de krankzinnige? Frank en Joe vroegen zich af hoe Amos de bankier naar het Purdy-huis zou lokken.

'Om drie uur zal de bom ontploffen, ' verklaarde de gek. Jullie hebben dus nog zeventig minuten te leven. Als de klok drie slaat zullen jullie sterven en Dalrymple ook!' Hij liep naar de hoek van de kamer. 'Ik ga hem uitnodigen om te komen sterven!'

HET GEZICHT VOOR HET RAAM

Pas toen de oude man naar het telefoontoestel greep, dat op het bureau stond, merkten de jongens, dat er een telefoon in de kamer was. De oude man belde de centrale op en vroeg verbinding met een nummer in Lakeside.

Terwijl hij op de verbinding wachtte, keerde hij zich tot de Hardy's. 'Nu, ' zei hij, 'zullen jullie iets meemaken, wat jullie nog nooit hebben meegemaakt. Dalrymple zal vliegen, zonder te vermoeden, dat hij zijn dood tegemoet vliegt. '

Na een poosje kwam de verbinding tot stand. En die was zo duidelijk en in de kamer was het zo stil, dat de jongens de stem van meneer Dalrymple konden horen. 'Ja, met Dalrymple. ' De krankzinnige grijnsde.

'Meneer Dalrymple? U spreekt met Frank Hardy. ' De Hardy's staarden met uitpuilende ogen naar de gek, want hij had de stem zo volmaakt geïmiteerd, dat iedereen zich wel moest vergissen. Het was helemaal niet vreemd, dat de bankier zich ook vergiste en antwoordde: 'Hallo, Frank. Wat is er aan de hand? Ik heb gehoord, dat jullie me vandaag kwamen opzoeken. Jammer genoeg ben ik de hele dag de stad uit geweest. '

'We wilden u op de hoogte brengen van een prettig nieuwtje, meneer Dalrymple, ' antwoordde de gek, nog steeds met de stem van Frank. 'Is 't werkelijk?'

'Ja, wij hebben de oplossing gevonden van alle raadsels. '

'Mooi zo! Wat hebben jullie ontdekt?'

'Kunt u even hier naartoe komen?' vroeg Amos. 'Mijn broer en ik zijn in het Purdy-huis en we hebben u nodig.'

'Nu?' vroeg meneer Dalrymple verbaasd. 'Weten jullie wel hoe laat het is?'

Ja, maar we hebben u onmiddellijk nodig, meneer Dalrymple. Het gaat om een dringende kwestie. '

Even aarzelde de bankier met zijn antwoord.

Dan zei hij: 'Goed, jongens, als het nodig is, kom ik. Binnen een half uur kunnen jullie me verwachten. '

'Prachtig, meneer Dalrymple, ' zei de oude man. 'U kunt u voorbereiden op een geweldige verrassing. '

Terwijl hij de hoorn weer op het toestel legde, begon hij op zijn krankzinnige wijze te lachen.

'Een verrassing!' riep hij. 'Haha, een pracht van een verrassing!'

Hij liep heen en weer door de kamer en wist zich geen raad van plezier, omdat zijn list succes had gehad. Ongetwijfeld had de bankier zich volkomen om de tuin laten leiden door Amos' imitatie van Franks stem. 'Hij komt! Binnen een half uur kunnen we hem verwachten. Hij zal door mijn helpers worden overmeesterd en samen met jullie op de dood komen wachten. ' Hij v/reef in zijn handen van louter genoegen en ging verder: 'Ook hij zal naar het tikken van de klok komen luisteren. ' Lachend en dansend van de voorpret ging de oude man de kamer uit en de jongens hoorden hem naar boven gaan.

Onmiddellijk begonnen de Hardy's te wringen en te trekken

om een arm of been vrij te krijgen. De klok sloeg twee uur. Ze hadden nog een uur te leven. De gek en zijn helpers konden elk ogenblik terugkomen. De proppen zaten stevig in hun mond en ze schaafden hun polsen en enkels toen ze probeerden de touwen los te trekken. Frank had een mes in zijn zak. Als hij dat te pakken kon krijgen, zou het hem misschien lukken zichzelf vrij te maken. Zijn handen waren gebonden, achter zijn rug. Hij probeerde zijn achterzak te bereiken om zijn mes te pakken, maar dat lukte vooreerst niet. Pas een hele tijd later kreeg hij de knoop van de zak te pakken. Hij probeerde niet nog dieper te reiken, maar begon zijn achterzak binnenstebuiten te trekken tot hij zijn mes kon voelen. Joe concentreerde zich intussen op de touwen om zijn polsen. Hij had de indruk gekregen, dat die minder stevig waren gebonden dan zijn enkels, maar het lukte hem toch niet ze los te trekken. Frank kreeg zijn mes te pakken. Hij hield het stevig tussen twee vingers en probeerde het open te knippen. Hij brak een paar nagels, zonder het mes open te krijgen. Hij kon zijn handen niet voldoende bewegen. Eindelijk knipte het lemmet uit het mes, maar op hetzelfde ogenblik hoorden de jongens opnieuw de krankzinnige lach van de oude Amos. De gek stond in de deuropening. 'Dat dacht ik wel, ' zei hij knikkend. 'Dat dacht ik wel. Jongens lopen altijd met messen in hun zak. ' Hij liep naar Frank toe en graaide het mes uit zijn handen. 'Zo, zo, had je het al open gekregen? Nooit versagen, schijnt jouw devies te zijn, hè? Maar ik verwachtte zo iets, weet je?'

Hij knipte het mes dicht en liet het in zijn zak glijden. Daarna liep hij naar Joe en doorzocht zijn zakken, tot hij ook zijn mes had gevonden.

'Nu kunnen jullie weer een ander middel bedenken om te ontsnappen, 'grinnikte Amos, 'maar ik denk, dat het heel moeilijk zal zijn. De man, die jullie gebonden heeft, is vroeger zeeman geweest en wie kan er beter knopen leggen dan een zeeman?' Grinnikend verliet hij de kamer voor de tweede keer. Frank en Joe hadden de moed verloren. Op het ogenblik, dat ze weer hoop hadden gekregen, had de oude man die de bodem ingeslagen. Ze konden niets meer bedenken om te ontsnappen. Buiten hoorden ze opnieuw het rommelen van de donder. Met grote tussenpozen werd de kamer helder verlicht door een bliksemflits. Regen kletterde tegen de ruiten. De wind hilde rond het oude huis. De klok tikte regelmatig.

De Hardy's staarden naar de wijzers, die nu kwart voor drie aanwezen. 'We moeten iets doen!' schoot het door Franks hoofd. Als het hun niet lukte te ontsnappen voor Dalrymple in het huis arriveerde, zou hij ook worden overvallen en als slachtoffer vallen van de wraak van een waanzinnige.

Elke seconde verkortte de tijd, die de jongens nog konden gebruiken. De zware bom lag voor hun voeten op de grond, dreigend, uitdagend. Opeens hoorden ze een geluid bij het raam.

Frank draaide zijn hoofd vlug om en hij voelde zijn hart bonzen, toen hij de man zag, die zijn gezicht tegen het raam

drukte en naar binnen probeerde te kijken.

Hij keek gauw naar Joe. Het gezicht van zijn jongere broer liet duidelijk zien, dat hij het gezicht ook had gezien.

Toen Frank weer naar het raam keek, was het gezicht verdwenen. Daarop keerde het weer terug.

Het was een wit, vertrokken gezicht met van verbazing uitpuilende ogen. Het gezicht was vervormd door het beregende glas, maar toch herkenden de jongens het. Zelfs in hun wildste dromen hadden ze zich nooit voor kunnen stellen, dat ze juist dat gezicht zouden zien. Wat kwam die man juist nu in de buurt van het Purdy-huis zoeken? Het gezicht verdween en iemand begon aan de sluiting van het raam te prutsen. Het raam ging heel langzaam omhoog. De felle wind sloeg naar binnen en bracht de regen mee. Twee handen klemde zich om de vensterbank. Een man klom naar binnen. 'Wat doen jullie hier?' vroeg hij stomverbaasd. 'Wat heeft dit allemaal te betekenen?'

Frank wilde antwoorden, maar het spreekt vanzelf, dat de prop in zijn mond het hem niet mogelijk maakte.

De wijzers van de klok wezen nu vijf voor drie aan.

'Hoe is het mogelijk? Hoe is het mogelijk?' herhaalde de redder.

Het was Hurd Applegate.

OP HET DAK Hurd

Applegate, de oude, excentrieke postzegelverzamelaar, was nog nooit een vlugge denker geweest, en deze situatie vond hij wel zó vreemd dat hij met open mond bleef staan kijken. Frank vocht als een wilde tegen de touwen, waarmee hij was vastgebonden.

De wijzers van de klok kropen steeds dichterbij het fatale uur. 'Ik begrijp er niets van, ' stamelde Applegate. 'Wat doen jullie hier? En waarom zijn jullie vastgebonden?'

Met een wanhopige ruk van zijn hoofd slaagde Frank erin de prop uit zijn mond te werken.

'Vlug, meneer Applegate!' riep hij. 'Bevrijd ons! Vlug, vlug!' 'Natuurlijk, ' zei de oude man, terwijl hij zenuwslopend langzaam naar zijn zakmesje begon te zoeken. 'Wat is er met jullie gebeurd?' Hij deed zijn mes open en sneed de touwen door, waarmee Frank was gebonden.

Zonder te antwoorden, vloog Frank als een wilde naar de klok. Het was één minuut voor drie.

Hij rukte aan de draden, die de klok met de tijdbom verbonden. Ze zaten stevig vast, maar twee flinke rukken waren voldoende om het contact te verbreken.

Joe was intussen ook door meneer Applegate bevrijd. Frank leunde krachteloos tegen de klok. 'We zijn veilig, ' fluisterde hij.

'Wat betekenen die draden?' vroeg Hurd Applegate. 'En

waarom heb je ze losgemaakt?'

'Die draden zouden deze tijdbom in werking stellen, ' verklaarde Joe. 'Als Frank ze niet had losgerukt zouden we precies om drie uur met zijn allen de lucht zijn ingegaan. ' Toen sloeg de klok plechtig drie uur. Frank sprong naar de telefoon.

'Meneer Dalrymple is hier nog niet. Als ze ons weer vastbinden kan de gek zijn wraak toch nog uitvoeren. ' Hij nam de hoorn op, maar hoorde geen kiestoon. Het toestel was uitgeschakeld.

Joe legde de toestand aan meneer Applegate uit. De eerste impuls van de oude postzegelverzamelaar was, op de vlucht te gaan, maar Joe hield hem tegen en maakte hem duidelijk, dat de tijdbom niet vanzelf zou ontploffen.

'Zijn die bandieten nog in het huis?' vroeg Hurd Applegate angstig. 'Laten we dan vluchten, nu we de kans nog hebben. '

'Nee, ' zei Frank, 'we moeten ze gevangen nemen. Hun plannen zijn nu mislukt, maar zolang ze op vrije voeten zijn, kunnen ze nieuwe plannen maken. Trouwens, we mogen niet eens vluchten. We moeten hier blijven om meneer Dalrymple te beschermen, als hij komt. '

'Precies, ' zei Joe. 'Wij zijn ervoor verantwoordelijk dat ze hem niet vermoorden. '

Hurd Applegate scheen het niet erg prettig te vinden in een huis te moeten blijven met een stelletje moordenaars, die een aanslag hadden gepleegd op het leven van de Hardy's. 'Het zijn krankzinnigen!' riep hij uit.

'Een ervan is inderdaad gek!' zei Joe. 'Tussen twee haakjes, een van zijn helpers is de man, die uw postzegels heeft gestolen.'

Hurd Applegate's gezicht klaarde op.

'Is hij hier? De dubbelganger van meneer Dalrymple?'

Ja. Hij heet Jensen.'

'Ik wist, dat de postzegels hier in huis waren,' zei Applegate, 'maar niet, dat de dief er ook nog was. Waar zit hij? We zullen hem gevangen nemen en aan de politie uitleveren.'

Frank liep naar de deur en tuurde strak naar buiten. 'We moeten oppassen,' zei hij. 'Als ze weten, dat we zijn bevrijd, zullen we weer worden aangevallen.'

'Hoor je ze?' vroeg Joe. 'Nee!'

Frank liep de kamer uit; de anderen volgden hem geluidloos. Ze gingen naar boven. In het hele huis was het zo stil, dat ze overal het tikken van de grote klok konden horen. 'Ik vraag me af, waar ze zijn,' fluisterde Joe.

'Misschien zijn ze om het een of ander op de vlucht gegaan,' opperde Frank.

'Dat geloof ik niet. Vergeet niet, dat ze op meneer Dalrymple moeten wachten.'

Op de overloop van de eerste verdieping aangeland, hoorden ze een stem. Het kwam van boven hun hoofd en het wees erop, dat de samenzweerdere het huis nog niet uit waren.

Ze doorzochten verschillende kamers, maar konden de mannen niet vinden, ook al hoorden ze die stem nog steeds.

'Hoger,' zei Hurd Applegate. Ze gingen naar de tweede etage.

Daar vonden ze evenmin iets, hoewel ze op een bepaald ogenblik de kakelende lach van de krankzinnige hoorden. 'Nu de zolder nog!' zei Joe.

Ze gingen in het donker naar de zolder, maar ook daar was niets te zien. 'Ik snap er niets van,' zei Frank. 'We hoorden Amos lachen; dus moet hij ergens zijn.'

Joe ging door een van de dakramen naar buiten kijken en zei opeens opgewonden: 'Kijk es hier!'

De anderen kwam ook aanlopen en keken naar buiten.

Een gedeelte van het huis, dat lager was dan de rest, had een plat dak.

Op dat dak zat een man geknield.

'Wat doet die kerel?' vroeg Frank.

De man zat heel dicht bij de schoorsteen. Hij scheen er iets in te stoppen en stond toen op.

Een bliksemflits doorkliefde de lucht.

In het heldere licht konden de jongens de man duidelijk zien.

Het was Amos.

Hij had een paar touwen in zijn hand en met behulp van die touwen scheen hij iets door de schoorsteen naar beneden te laten zakken. 'Dat is natuurlijk weer een bom!' zei Frank. 'Hij schijnt van plan te zijn het hele huis op te blazen.'

Ze wisten niet, wat ze moesten doen — vluchten of blijven.

Dan zagen ze, ergens in het park, een sterk licht. Het scheen slechts heel even en verdween daarop weer.

De oude man scheen het licht ook gezien te hebben. Hij bleef doodstil naast de schoorsteen staan en luisterde

ingespannen. De jongens hoorden het grind van de oprijlaan onder de banden van een auto knarsen.

'Meneer Dalrymple!' fluisterde Joe.

De koplampen van de dichterbij komende wagen gleden over de natte bomen en struiken. De wagen stond voor het huis stil. De oude Amos bond een eind van zijn touw om de schoorsteen en liep voorzichtig naar de rand van het platte dak om naar beneden te kijken. Hij bleef heel even voorovergebogen staan. Toen sprong hij achteruit en begon langs de rand van het dak te rennen. Opeens gleed hij uit. Hij gaf een gil en gooide zijn armen in de lucht om overeind te blijven, maar hij verloor zijn evenwicht en stortte over de rand van het dak naar beneden. Een onmenselijke gil! Beneden schreeuwde iemand een waarschuwing.

De Hardy's bleven met wild kloppend hart staan. Het platte dak lag tweehoog. Een val kon alleen de dood tot gevolg hebben.

Toen werd hun aandacht afgeleid door twee mannen, die door een raam op het platte dak sprongen. Ze renden naar de rand en tuurden naar beneden. Daarop begonnen ze snel met elkaar te praten. Ze draaiden zich allebei om, gingen terug naar het raam en verdwenen weer in het huis.

De Hardy's en Hurd Applegate hoorden het geluid van vlugge voetstappen onder zich.

'Kom!' schreeuwde Frank en rende naar de deur van de zolder. Joe volgde hem op de hielen, maar Hurd Applegate was niet meer zo goed ter been en bleef een eind achter.

De jongens renden de trappen af. Frank rukte de voordeur open en sprong naar buiten. Als een haas rende hij naar de achterkant van het huis.

Het bliksemde nog steeds, zij het met steeds grotere tussenpozen. De jongens zagen Jensen en zijn helper, die zich over de kreunende gestalte van hun oude meester bogen.

'Maak dat je wegkomt!' snauwde Jensen toen de Hardy's er aankwamen. 'Zien jullie niet, dat hij bijna dood is?'

'We moeten hem naar binnen brengen,' zei de andere man.

'Maar ik geef hem niet veel kans meer om er weer bovenop te komen.' Ze hoorden allemaal rennende voetstappen, die in hun richting kwamen. Een dozijn mannen kwam om de hoek van het huis in het gezicht. De Hardy's zagen, dat de meeste mannen in uniform waren. 'Arresteer die mannen!' schreeuwde een stem. Het was de stem van meneer Dalrymple.

Jensen, de dubbelganger van de bankier, keek nauwelijks op, toen ze door de politie werden omsingeld.

'Wat is hier gebeurd?' vroeg een agent bars.

'Wacht tot we de oude man naar binnen hebben gedragen,' gromde Jensen. 'Hij zal niet lang meer leven!'

WRAAKPLANNEN

De twee helpers van de oude man droegen hem behoedzaam naar binnen. Het was duidelijk, dat de arme Amos niet lang meer zou leven. Hij werd naar de eetkamer gebracht — dezelfde kamer, waar de Hardy's een uur geleden op de dood hadden zitten wachten. Toen meneer Dalrymple de Hardy's zag, scheen hij erg verbaasd te zijn. 'Jullie hier?' vroeg hij. 'Verwachtte u ons dan niet hier?' vroeg Frank. 'De oude man belde u toch op om u te vragen hierheen te komen? En hij imiteerde mijn stem!'

'De eerste ogenblikken liet ik me inderdaad zand in de ogen strooien, ' bekende de bankier, 'maar toen het gesprek was afgelopen, hoorde ik een kakelende lach door de telefoon en toen wist ik, dat ik niet met jou gesproken had. Ik ben dus eerst de politie gaan halen, voor ik hier naartoe kwam. Ik had jullie hier niet verwacht. '

Frank vertelde, wat er in de loop van de nacht was gebeurd. Hoofdschuddend luisterde meneer Dalrymple naar het verschrikkelijke verhaal van de jongens, die door een krankzinnige ter dood waren veroordeeld en slechts door toeval gered waren.

'Ik begrijp er niets van, ' zei meneer Dalrymple, die de ongelukkige nog niet van dichtbij had gezien. 'Ik neem aan, dat hij krankzinnig was, maar waarom wilde hij mij vermoorden?'

Samen met de jongens ging hij naar de oude man, die door een politieagent werd verzorgd, voor zover men nog iets voor hem kon doen. 'Amos Wandy!' riep hij uit, zodra hij het gezicht van de man zag. De ogen van de oude man gingen open en keken de bankier recht aan. 'Zo, ' zei hij kalm, 'je bent dus toch gekomen!'

'Was jij het, die mijn leven bedreigde?' riep de bankier ongelovig uit. De oude man knikte bevestigend.

'Hoe is dat mogelijk!' mompelde de bankier. 'Zeg me eens, Amos, ik heb je toch nooit iets in de weg gelegd?' Amos Wandy zuchtte diep.

'Nee, ' bekende hij, 'je hebt me nooit iets in de weg gelegd. Maar dat begrijp ik nu pas. Alles in mijn hoofd is plotseling veel helderder... Ik ga sterven. Het spijt me, dat ik je naar het leven stond, maar in mijn waanzin geloofde ik, dat je mij oplichtte. '

'Hij moet zo gauw mogelijk naar een ziekenhuis worden overgebracht, meneer Dalrymple, ' zei de agent, die Amos vluchtig had onderzocht. 'Hij is er erg aan toe. '

'Laat me maar liggen, ' zei Amos. 'Ik ga sterven en het komt er niet op aan, waar dat gebeurt. Het spijt me, dat ik je naar het leven stond, Dalrymple, maar ik was niet verantwoordelijk voor mijn daden. '

'Legde jij die doodsbedreigingen voor mij in de geheime kamer?'

Ja en ik wilde je vannacht vermoorden. '

'Héla!' zei een van de agenten. 'Wat heeft dat allemaal te

betekenen? Doodsbedreigingen? Moord? Daar zijn wij niet van op de hoogte gesteld. '

Meneer Dalrymple gaf geen antwoord op deze vragen.

'Ik zal het later allemaal wel uitleggen, ' zei hij. 'Zorg goed voor Amos.

Hij is familie van me. Hij is uitvinder, maar zijn geest is lange tijd ziek geweest. '

De bankier nam de jongens mee naar een hoek van de kamer.

'Dit is een verschrikkelijke geschiedenis, jongens, ' zei hij. 'Ik heb nooit een seconde aan Amos Wandy gedacht als mogelijke moordenaar. Ik wist zelfs niet, dat hij hier in de buurt was. Het is jaren geleden, dat ik hem voor het laatst zag. '

'Waarom wilde hij u vermoorden?' vroeg Frank.

'Dat is een heel verhaal. Amos Wandy was uitvinder, maar kende de waarde van het geld niet. Hij verdiende veel geld, maar gaf nog veel meer uit. Op een goede dag vroeg hij mij om wat geldzaken voor hem af te handelen. '

'Hij vertelde, ' zei Frank, 'dat u weigerde hem het geld te geven, dat hij nodig had voor zijn uitvindingen. ' Dalrymple schudde zijn hoofd.

'Hij heeft me nooit geld gevraagd om de eenvoudige reden, dat het niet nodig was. Hij had zelf geld genoeg. '

'Hoe kwam hij er dan bij te zeggen, dat u hem geen geld wilde geven?'

'Op een gegeven moment begon hij zijn geld met duizenden

dollars tegelijk uit te geven, om een beslist niet verantwoorde reden. Om hem tot matigheid aan te zetten, vertelde ik hem, dat hij een beetje voorzichtiger moest worden, want dat hij niet veel geld meer had. Jammer genoeg gebeurde dit allemaal, toen hij al was overwerkt. De gedachte, dat hij was geruïneerd, gaf hem de laatste stoot. Hij werd gek en zat jarenlang in een gesticht. Ik wist niet, dat hij uit dat gesticht was ontslagen.

Vroeger ging ik hem regelmatig bezoeken, 'vervolgde meneer Dalrymple. 'Elke keer vroeg hij me om geld om de uitvinding, waaraan hij werkte, af te kunnen maken. Ik probeerde hem duidelijk te maken, dat hij zelf nog geld had, maar dat scheen niet tot zijn zieke geest door te dringen. Telkens als hij over dat geld begon, draaide het uit op een scène. Hij beschuldigde me ervan, dat ik hem had geruïneerd en dat hij wraak zou nemen. Er kwam een tijd, dat hij me keer op keer met de dood bedreigde en toen maakte ik een eind aan mijn bezoeken. '

'En hoorde u niets meer van hem?'

'Nee. Dat gebeurde allemaal jaren geleden. Sindsdien had ik niets meer van hem gehoord. Ik was hem zo helemaal vergeten, dat ik niet eens aan hem dacht, toen jullie me vroegen of ik persoonlijke vijanden had. '

'Tussen haakjes, ' zei Frank, 'ik geloof, dat ik nu weet, hoe die doodsb bedreigingen in de geheime kamer konden terechtkomen. '

'O ja?'

'Gaaf u maar mee. '

Een agent had naar het hoofdbureau gebeld om een ambulance te sturen voor Amos Wandy. Jensen en zijn helper waren gearresteerd en zaten geboeid op hun overbrenging naar de gevangenis te wachten. Frank nam zijn broer en de bankier mee naar boven en liep naar het raam, dat uitkeek op het platte dak, waar de gekke uitvinder was afgevallen.

'Ik begreep eerst niet, wat hij hier deed, ' zei Frank, 'maar ik geloof, dat ik de oplossing nu heb gevonden. '

Hij stapte op het platte dak. De anderen gingen hem nieuwsgierig achterna.

Frank ging direct naar de schoorsteen, waar Amos Wandy aan het werk was geweest. Het touw zat nog stevig om de schoorsteen gebonden.

'Welke kamer ligt hier direct onder, meneer Dalrymple?' vroeg Frank. De bankier dacht even na en riep toen verbaasd uit: 'De geheime kamer!'

'Precies! En dit is de schoorsteen van de geheime kamer, is 't niet?'

Ja. '

'Dan zullen we eens even kijken, wat de oude man met deze touwen deed. Ik geloof, dat we dan zullen weten, hoe de doodsb bedreigingen in een gesloten kamer konden worden achtergelaten. ' Hij trok aan het touw. Op hetzelfde ogenblik zag hij de kleine elektrische batterij, die in de schoorsteen was aangebracht. 'Zien jullie, wat ik zie?' vroeg hij opgewonden.

Hij trok nog steeds aan het touw en haalde iets vreemds naar boven. Het was een heel klein wagentje met vier wieltjes. Op het wagentje was een klem vastgemaakt. In deze klem zat een briefje. Frank haalde het briefje uit de klem en in het licht van een zaklantaarn lezen ze: 'Nu volgen geen waarschuwingen meer! De dood loert op je!' Meneer Dalrymple hield zijn adem in.

Hij wees naar het wagentje. 'Dus dat was de boodschapper!' Frank bestudeerde het wagentje en de dunne elektrische draden, die het wagentje en de klem met de batterij verbonden. 'Het wagentje is klein genoeg om tussen de tralies van de schoorsteen door te kunnen,' legde hij uit. 'Zodra het wagentje beneden was, kon meneer Wandy het elektrisch besturen. Kunt u nu in de geheime kamer komen, meneer Dalrymple?'

'Ja. Het tijdslot stond op gisteravond een uur of acht. 'Wilt u dan eens gaan kijken, wat er in de geheime kamer gebeurt, als ik met het wagentje manoeuvreer?'

Meneer Dalrymple en Joe gingen vlug naar de geheime kamer. Ze konden wel zien, dat daar nog niemand was geweest sinds hun laatste bezoek.

Ze hoorden schurende geluiden in de schoorsteen. Even later kwam het wagentje in de open haard in het gezicht. Het slingerde heen en weer tot de wieltjes ten slotte op de grond terechtkwamen. Toen begon het te rijden. Het reed naar het midden van de kamer en bleef toen staan.

De klem ging open en het briefje, dat Frank weer tussen de

klem had gestoken, viel op de grond.

Het wagentje draaide om naar de haard en verdween uit het gezicht, toen Frank het weer naar boven trok. 'Wat slim bedacht!' riep Joe uit.

'Geen wonder, dat we geen verklaring konden vinden, ' zei de bankier. 'Er kwam in werkelijkheid nooit iemand in de geheime kamer. ' Even later kwam Frank in de geheime kamer bij de anderen. Zijn gezicht begon te stralen, toen hij het briefje midden in de kamer zag liggen.

'Het ging dus!' riep hij uit.

'Of het ging!' zei Joe. 'Dat apparaatje is geweldig goed uitgekiend. Het wagentje zakte op de grond, reed naar het midden van de kamer, liet het briefje vallen en reed weer terug langs de weg, waarlangs het was gekomen. '

'Het kan elektrisch worden bediend, ' zei Frank. 'Je kunt het bijna alles laten doen, wat je wilt. '

'Alle respect voor de ouwe Amos, ' zei Joe bewonderend. 'Hij was misschien krankzinnig, maar voor dit soort dingen werkte zijn brein nog gesmeerd. '

'Gesmeerd genoeg om ons op een dwaalspoor te brengen, ' gaf de bankier toe.

Ze hoorden buiten de sirene van de ambulance, die de oprijlaan opreed.

'Ze komen de oude man halen, ' zei Joe. 'Laten we naar beneden gaan. ' Beneden werden ze opgewacht door Hurd Applegate, die ze de laatste minuten volkomen uit het oog hadden verloren. 'Ik kan ze niet vinden!' schreeuwde hij. 'Ik

heb het hele huis afgezocht, maar ik kan ze nergens vinden. ' 'Wat kunt u niet vinden?' vroeg meneer Dalrymple. 'Mijn postzegels!' riep Hurd Applegate op dramatische toon uit. Hij scheen het zich geweldig aan te trekken; zijn postzegels betekenden alles voor hem.

Toen dacht Frank opeens aan Jensen, de dubbelganger van meneer Dalrymple, die gearresteerd was.

'We zullen uw postzegels even opzoeken, ' zei hij.

DE VERMISTE POSTZEGELS

'Weet je, waar ze zijn?'' vroeg Applegate opgewonden. 'Ga ze dan halen. Stel het geen ogenblik langer uit. Ik wil mijn postzegels terug hebben!' Frank liep vlug naar de hal. Hij zag de verplegers, die de oude Amos op een draagbaar naar de ambulance droegen.

De gewonde protesteerde met zwakke stem: 'Laat me toch liggen. Ik ga sterven. Laat me dan tenminste in vrede sterven.' Een van de agenten volgde de draagbaar met de geboeide Jensen en zijn medeplichtige.

'Een ogenblik,' zei Frank tegen de agent. 'Ik zou graag nog even een woordje met deze mannen wisselen.'

'Ga je gang,' zei de agent.

Hij bracht de gevangenen terug naar de eetkamer.

Hurd Applegate, die Frank was gevolgd, wees met trillende vinger naar Jensen.

'Jij hebt mijn postzegels gestolen!' riep hij. 'Waar heb je ze verstopt?' Jensen deed net of hij nergens iets van wist. 'Ik weet niet, waar je het over hebt,' zei hij. Frank ging naar Jensen toe.

'Dat weet je wel, want toen mijn broer en ik je op straat aanhielden, beweerde je, dat je de postzegels van meneer Applegate naar een expert in New York had gestuurd.'

'Dat is ook zo.'

'Je liegt. Je hebt de postzegels hier ergens verborgen.'

'Zoek ze dan maar,' zei Jensen uitdagend. De politieagent

keek hem strak aan.

'Luister eens, beste man, ' zei hij, 'als je werkelijk postzegels hebt gestolen, doe je er beter aan, ze terug te geven; anders zal ik ervoor zorgen, dat je voor een jaar of drie extra de kast ingaat. '

'Ik heb ze verbrand, ' gromde Jensen. Hurd Applegate kreunde luid.

'Heb je mijn kostbare zegels verbrand?' schreeuwde hij. 'En ze waren nog wel zo zeldzaam! Van sommige ervan bestond er maar één exemplaar dat niet meer te vervangen is. '

Jensens maat begon te spreken.

'Hij heeft ze niet verbrand, ' zei hij. 'Hij heeft ze hier in huis verstopt. '

Jensen snauwde hem toe: 'Houd je kop, jij!'

'Jij kunt nu toch niets meer met de postzegels doen, ' verdedigde de kerel zich. 'Geef ze liever terug. Dat helpt ons misschien nog een beetje!'

'Waar zijn ze verstopt?' schreeuwde de oude Applegate.

'Waar?' Jensens collega wees naar de grote, staande klok.

'Daarbinnen, ' zei hij.

Joe sprong naar de klok en rukte de deur open. Hij verdween in de duistere gang.

Jensen wilde op zijn maat toevliegen, maar de agent hield hem stevig in bedwang.

'Hou je koest!' zei hij dreigend.

Joe kwam in een heel klein kamertje, dat vol lag met werktuigen en onderdelen. In een hoek zag hij een zwarte

doos staan. Hij deed de doos open.

Er zaten postzegels in.

Het waren niet alleen de postzegels van Hurd Applegate. De doos zat vol postzegels, allemaal in enveloppen verpakt.

'Heb je ze?' vroeg Hurd Applegate, die Joe was gevolgd. 'Zijn ze onbeschadigd?'

'Voor zover ik zien kan — ja, ' antwoordde Joe. Applegate haalde een envelop uit de doos.

'Mijn postzegels!' riep hij uit. 'Mijn kostbare postzegels. Ik dacht, dat ik ze nooit meer terug zou zien. Wat zit daarin?'

vroeg hij, terwijl hij naar de andere enveloppen wees.

'Nog meer postzegels, ' zei Joe, 'die waarschijnlijk van andere verzamelaars werden gestolen. '

'Jazeker!' riep de gezelschap van Jensen. 'Dat was zijn hobby. Elk ogenblik kwam hij weer aanzetten met een stel postzegels. '

'Je liegt!' schreeuwde Jensen.

'Het zal je erg moeilijk vallen, ' zei de agent, 'een verklaring te geven voor de inhoud van die zwarte doos. '

Meneer Applegate was zo gelukkig als een kind met zijn postzegels, die allemaal onbeschadigd waren.

'Dat zijn twee vliegen in één klap, ' zei Frank tevreden. 'Twee opdrachten, die we op hetzelfde ogenblik tot een goed eind hebben gebracht. '

'Nu zal ik heel wat rustiger kunnen slapen, ' zuchtte meneer Dalrymple. 'En ik!' zei Hurd Applegate. 'Ik sliep geen seconde meer sinds de diefstal van mijn postzegels. Vannacht was er ineens iets dat me vertelde, dat mijn postzegels in dit huis

waren te vinden en ik ging meteen op weg om ze te zoeken. 'En dat was ons geluk,' zei Frank. 'Als u vijf minuten later was gekomen, zouden Joe en ik door de tijdbom zijn gedood. 'Daar had ik niets mee te maken!' riep Jensen. 'Ik heb geprobeerd die gekke Amos tot andere gedachten te brengen, maar hij wilde niet luisteren. '

Je ging overal mee akkoord,' merkte Joe op, 'want je sloot zelf de tijdbom aan de klok aan. '

'Ik had het hart niet me tegen hem te verzetten, want hij bedreigde me met de dood, als ik tegen zijn plannen inging. 'Dat kun je allemaal tegen de rechter vertellen,' zei de agent. Hij vroeg verder aan Frank: 'Heb je deze mannen nog nodig?' 'Nee, we wilden alleen maar weten, waar de postzegels waren. 'Akkoord!' zei de agent. 'Vooruit jullie!' en hij bracht de twee bandieten naar de arrestantenwagen.

Meneer Dalrymple, Hurd Applegate en de Hardy's verlieten de woning. De oude Applegate wist niet, wat hij moest doen om zijn blijdschap te uiten. Hij pakte de handen van Frank en Joe steeds maar beet. 'Het is niet voor het eerst, dat jullie me uit de nood hielpen, jongens,' zei hij. 'Jullie horen nog van me, reken maar!'

'Ik zal jullie allemaal naar huis brengen,' stelde de bankier voor. 'Voorlopig kunnen we hier niets meer doen. '

Een brigadier van politie stond meneer Dalrymple toe, het huis af te sluiten.

'Nu we twee benden uit deze woning hebben gehaald,' zei hij, 'zal er wel niemand meer in het huis zijn te vinden. '

Terwijl de ambulance en de arrestantenwagen wegreiden, doofde meneer Dalrymple overal de lichten, waarna hij het huis sloot. 'Nu, ' zei hij opgewekt, 'zal ik tenminste ongestoord in dit huis kunnen werken. '

Meneer Dalrymple's wagen stond voor de woning geparkeerd, maar ook de Hardy's hadden hun wagen en boden aan meneer Applegate naar huis te brengen, zodat meneer Dalrymple direct naar huis kon gaan.

'Goed, ' zei hij. 'Ik kom morgen naar Bayport. Ik zal wel het een en ander over Amos Wandy tegen de politie moeten vertellen. Daarna kom ik dan naar jullie toe. '

De Hardy's dachten niet, dat meneer Dalrymple veel over de krankzinnige uitvinder zou moeten vertellen. 'Hij zal morgen niet meer leven, ' zei Frank.

DE THUISKOMST

Toen meneer en mevrouw Fenton Hardy een week later onverwachts naar huis terugkwamen, hoorden ze bijna onmiddellijk, dat hun jongens tijdens hun afwezigheid een mysterie hadden opgelost. De taxichauffeur, die hen van het station naar huis bracht, vertelde het aan ze.

'Goedemiddag, mevrouw Hardy, ' zei hij. 'Goedemiddag, meneer Hardy. Het is te zien, dat u met vakantie bent geweest. '

Ja, het was heel prettig, ' zei de detective. 'Hoe is het in Bayport gegaan tijdens onze afwezigheid?'

'Zoals gewoonlijk, ' antwoordde de chauffeur. 'Natuurlijk hebben de Hardy's weer voor de nodige afwisseling gezorgd. ' Meneer en mevrouw Hardy keken elkaar bezorgd aan.

'Wat hebben ze nu weer uitgehaald?' vroeg mevrouw Hardy een beetje angstig.

'Ze hebben hun reputatie eer aangedaan door weer een mysterie op te lossen, ' zei de chauffeur grijnzend. 'De kranten hebben er vol van gestaan. '

Fenton Hardy grinnikte.

'Ze zijn onverbeterlijk, ' zei hij. 'Ik kan geen week weggaan of ze zetten zelf een detectivebureautje op. '

Toen de taxi voor hun woning stopte, zagen meneer en mevrouw Hardy hun zoons met tante Gertrude en een vreemdeling op de veranda zitten.

'Vader!' riep Frank.

'Moeder!' schreeuwde Joe.

De begroeting was bijzonder hartelijk.

'Waarom heeft u ons niet gewaarschuwd, dat u naar huis zou komen?' vroeg Frank, nadat de opwinding een beetje was gezakt. 'We wilden jullie verrassen,' lachte Fenton Hardy. Ze gingen naar het huis. Tante Gertrude sloeg natuurlijk meteen aan het mopperen.

'Had ik het niet gedacht?' riep ze. 'De allereerste dag, dat ik eens een paar kamers oversloeg met stof afnemen, komen jullie net thuis! En toch had ik er een gevoel van, dat jullie vandaag zouden komen. Ik zei vanmorgen bij het ontbijt nog: 'Het zou me niets verwonderen, als ze vandaag naar huis kwamen.' Nietwaar, jongens?'

'Dat zei u elke morgen,' spotte Joe.

Joe Hardy, dat is niet waar!'

'Laat maar,' zei Fenton Hardy. 'We zijn nu terug en — ik zou graag aan deze heer worden voorgesteld, als het niet te veel is gevraagd.' Hij wees naar de vreemdeling, die op de veranda zat. 'O, dat vergat ik in de opwinding,' zei Frank. 'Dit is meneer Dalrymple, vader.'

'Aangenaam, meneer Hardy,' zei de bankier, terwijl hij de hand van de beroemde detective hartelijk drukte. 'Heel aangenaam. Ik had al zoveel over u gehoord, dat ik een paar dagen geleden naar u toekwam om u een mysterieuze zaak toe te vertrouwen.'

'Welnu,' antwoordde Fenton Hardy, 'ik ben, zoals u ziet, juist

teruggekomen van mijn vakantie en ik ben gereed om weer aan de slag te gaan. Wilt u me naar mijn werkkamer volgen?' De bankier begon te lachen.

'Ik denk, dat ik u niets meer heb te vertellen,' zei hij. 'De raadsels zijn allemaal opgelost.'

Fenton Hardy keek naar zijn zoons.

'Hebben jullie mijn baantje ingepikt?'

'U had het zelf niet beter kunnen doen, meneer Hardy,' zei de bankier. Tante Gertrude snoof.

'Wat een onzin! Ze zaten van begin tot eind maar wat te prutsen. Het is stom geluk, dat ze hier nog heelhuids zitten. Als ze ook maar één keer bij mij waren komen aankloppen, zou ik ze precies hebben gezegd —'

'Daar twijfel ik niet aan, mevrouw,' onderbrak meneer Dalrymple haar en hoewel hij zijn gezicht goed in bedwang hield, meende ze toch een spoor van sarcasme op zijn gezicht te zien.

'Zou ik ze precies hebben verteld,' herhaalde tante Gertrude met nadruk, 'hoe ze de kwestie in de helft van de tijd hadden kunnen oplossen.' Frank en Joe staarden hun tante met open mond aan. 'Maar nee — ze wisten het beter,' ging tante Gertrude verder, 'en ze hadden geen verstandige raad nodig. Wat niet belet, dat ze de ene blunder na de andere begingen. Een van die blunders had wel eens de laatste kunnen zijn, want ze zaten zo hopeloos in de val, dat ze er op eigen kracht nooit meer zouden zijn uitgekomen. Als meneer Applegate zich niet met de zaak had beziggehouden, waren we nu met

een dubbele begrafenis bezig. '

'Wacht eens even!' zei meneer Dalrymple. 'Dat is niet helemaal waar!'

'Wat zegt u, meneer? ' vroeg tante Gertrude uitdagend. 'Niet helemaal waar? Beschuldigt u mij ervan, dat ik niet precies de waarheid spreek? Als dat de bedoeling is, zal ik eens een paar dingetje vertellen. '

'Kalm aan, kalm aan, ' suste Fenton Hardy. 'Ik weet nog steeds niet eens, waar het om gaat. Mogen mijn vrouw en ik ons even gaan verfrissen? Dan kunnen jullie ons alles van a tot z vertellen. ' Een uurtje later werden mevrouw en meneer Hardy op de hoogte gesteld van de gebeurtenissen, die zich in en om het Purdy-huis hadden afgespeeld.

Frank vertelde het verhaal, maar hij werd telkens onderbroken door tante Gertrude.

'Op dat moment hadden jullie naar mij toe moeten komen om mijn raad te vragen. Deden jullie dat? Nee, jullie draafden als blinde dwazen verder langs de verkeerde weg, terwijl één woordje van mij genoeg zou zijn geweest om alles recht te zetten. '

Frank werd ook herhaaldelijk onderbroken door meneer Dalrymple, die volhield, dat Frank veel te bescheiden was over de rol, die zijn broer en hij hadden gespeeld.

'Dat is niet zo, ' zei hij dan. 'Je doet net of het allemaal toeval was, maar ik weet, dat jullie er door logisch nadenken en hard werken kwamen. '

Alles bij elkaar had meneer Hardy reden om trots te zijn.

Jullie schijnen alles heel keurig te hebben opgelost, ' zei hij. 'En of!' zei meneer Dalrymple. 'Als de jongens zich niet met de zaak hadden beziggehouden, meneer Hardy, zouden wij vermoedelijk nooit kennis hebben gemaakt. Die gekke uitvinder zou mij hebben vermoord. '

'Samen met de jongens, ' bromde tante Gertrude. 'Meneer Applegate was de grote man, ook al schijnt niemand dat te willen toegeven. '

'Meneer Applegate zou zijn postzegels nooit hebben teruggevonden – zonder de jongens, ' merkte de bankier op. 'Meneer Applegate heeft ons de beloning gegeven, die hij uitloofde voor de vinder van zijn postzegels, vader, ' zei Joe. 'Honderd dollar. '

'En meneer Dalrymple gaf ons tweehonderd dollar als honorarium, ' glunderde Frank.

'Veel te veel voor zulke jongens!' bitste tante Gertrude. De jongens grijnsden breed. Ze wisten wel, dat hun tante het niet zo boos meende. Ze was heel erg trots op haar neven al gaf ze steeds de indruk, dat ze met het oplossen van de mysteries hielp.

'Wat gebeurde er met Amos Wandy?' vroeg mevrouw Hardy. y Meneer Dalrymple's gezicht werd ernstig.

'Hij is dood. '

'Arme kerel, ' zei Fenton Hardy medelijdend.

'Hij overleed in het hospitaal, ' zei de bankier. 'Hij liet mij roepen en ik bleef bij hem tot hij overleed. Hij was volkomen helder. Hij vroeg me vergiffenis voor al de wandaden, die aan

zijn zieke brein waren ontsproten. '

'Gaf hij toe, dat hij u niets had te verwijten?'

Ja, dat zag hij nu wel in. '

'En uw dubbelganger? Wat is er met hem gebeurd?'

Jensen en zijn handlanger zitten in de gevangenis. Het schijnt, dat Jensen allang door de politie werd gezocht in verband met vroegere diefstallen van postzegels. Ik denk dat hij wel een flink poosje zal moeten zitten. '

'Nu, ' zei mevrouw Hardy, 'ik ben blij, dat alles achter de rug is. Ik had niet van mijn vakantie kunnen genieten, als ik had geweten, dat mijn zoons zulke gevaren liepen. '

Frank en Joe haalden hun schouders op.

'Gevaren?' lachten ze. 'We vonden het lollijg!'

'Behalve, ' zei tante Gertrude, 'toen die tijdbom voor jullie voeten lag en de klok tikte!'